

Jeffrey Stone

A Hajnal Hadura

1.

Romin'yarak az ősőreg hreeir mindentudóan hunyorgott vaksi szemével, és villás nyelvét egy pillanatra kidugta ezernyi ráncból csúfított hüllőpofájából.

– Kevanaar? – fontolgatta Leon a nevet. – Ő lenne a Hajnal Hadura?

– Ki más? – sziszegte a vénség, s a szépségéből sokat veszített Chloviához fordult. – Te talán többet tudsz mondani, leányom...

A töpörödött, ráncos öregasszony, aki egykor a tündöklően szép és eleven Chlovia volt, reszelős hangon szólalt meg.

– Rég volt – sóhajtotta. – Szinte már alig emlékszem, milyen rég... Egy év telt el, avagy háromszáz, számomra egyre ment. A merghánik másodléte folyamán nem úgy érzékeljük az időt, mint az elsődleges létben. A kardban lakoztam, testetlenül, érzéketlenül csak valami homályos értelemmel. Ha tudom, milyen érzés, sohasem vállalkoztam volna rá.

Leon komoran meredt maga elé.

– Mi történt azután, hogy én... – Nem tudta, hogyan fogalmazza meg azt a helyzetet, amikor Cherubionból egy szemvillanás alatt visszakerült Le Sentierbe. – Egyik pillanatban még a Kevanaar visszatérésére és a győzelem tiszteletére adott bankett díszvendége voltam, a következőben...

– Eltűntél! – sikoltotta Chlovia, és a szeme elé kapta a kezét, mintha ismételtén átelné azt a szörnyű napot. – Egyszerűen eltűntél, és bárhol kerestettünk is, soha többé nem kerültél elő. Legalábbis akkoriban.

Leon leült az egyik nádmatrac szélére, és fejét a kezébe hajtva hallgatta a történetet.

– Akkoriban történt, hogy Sang árulására fény derült, s a Galaktikus Tanács helyreállította a rendet. A bűnösöket elhurcolták, az akaratlanul

vétkezőknek pedig adtak még egy lehetőséget, hogy helyrehozzák a hibájukat. Otoaak és eemsi hódítói békében hazatértek Amrikba, hogy továbbvívják küzdelmüket a fennmaradásért azon a kietlen kontinensen. A Tanács Kevanaar kezére adta Cherubion sorsának további irányítását, s az itt maradt ghirdek és merghánik az ő segítői, testőrei lettek. Pontosabban... a mi testőreink.

Leon erre nem szólt semmit, Chlovia azonban szükségét érezte, hogy megmagyarázza.

– Három éven keresztül reménykedtem, hogy előkerül a férjem. Időközben Kevanaar királlyá koronáztatta magát, és közmegelegedésre uralkodott a pusztító háború szabdalta Cherubionban. Mi mást tehettem volna, névleg az ő felesége lettem, és segítettem az uralkodásban. Kevin jó férj volt és bölcs uralkodó. Soha egy ujjal nem érintett, tiszteletben tartotta azt a tényt, hogy én valójában a te feleséged vagyok. Nehéz dolgunk volt az uralkodásban. Amit évszázadok pusztítása tett tönkre, nem lehet egy-két év alatt teljesen helyrehozni. Fokozatosan építettük a birodalmunkat, melyben egyenlő jogokat biztosítottunk minden fajnak, cheruboknak, eemsiknek, kunigaamiknak, azénoknak, hreeireknek. Már-már úgy tűnt, hogy Cherubion kiszakad az Örökös Éjszakából, s a Hajnalkor kezdődött, amikor kezdetét vette a katasztrófák sorozata.

Az öregasszony elhallgatott. Leon feszülten meredt rá. Szinte a szájából akarta kirántani a szavakat.

– Otoaakot megölte valami rettenetes hatalom – folytatta Chlovia remegő hangon. – És akkor...

– Micsoda? – tiltakozott Leon méltatlankodva. – Hiszen Otoaak él.

– Otoaak azóta *ismét* él – helyesbített a vénség. – Ám akkor elpusztult, és óriási hatalmi harcok kezdődtek Amrikban. A különböző eemsi törzsek, melyek csak Otoaak uralma alatt nem merészeltek marakodni, azonnal egymásnak estek. Minden nagykodó hatalomra tört, és meg akarta szerezni a főkodói címet. És történt még valami, amiről kevés a tudomásom, csak annyi... hogy a pokol szabadult el Amrikban. Ezek persze eleinte csak nyugtalanító hírek formájában értek el hozzánk, hiszen Amrik megmaradt ugyanolyan titokzatos kontinensnek, mint

amilyen korábban volt. Nekünk pedig akadt épp elég dolgunk, mert a kunigaamik valami ősi mendemondára hivatkozva kikiáltották magukat a legősbibb fajnak, és külön privilégiumokat követeltek. Ráadásul Choler egykori követői megalakították a cholerita vallást, és egyre hevesebben azon fáradoztak, hogy fekete mágiával életre keltsék elpusztított mesterüket. Mindamellet olyan nyugtalanító hírek is szárnyra kaptak, hogy Sang megszökött a Galaktikus Tanács büntető intézetéből, és titokban visszatért Cherubionba. A ghirdek és a merghánik közül sokan várták rajongva a visszatértét. Már a saját testőreinkben sem bízhattunk. Építettük a biztonságos Hajnalkort, s közben a lábunk alatt már remegett a talaj, mint egy kitörni készülő vulkán. S ekkor következett be a legrettenetesebb dolog, amire még legrémesebb képzelgésemben sem gondoltam volna... Kevanaar, a hatalmas uralkodó, egész Cherubion istene a szemem láttára foszlott levegővé. Nem úgy mint korábban te. Te egyszerűen csak eltűntél. Ő azonban szép fokozatosan légneművé változott, lebegni kezdett, s miközben minden mentális erejével próbálta védeni magát, sikoltva és őrjöngve a rettenetes fájdalomtól... apró cafatokra szakadt. Iszonyatos látvány volt. Az egyik pillanatban még mosolyogva oktatta ki az egyik tanácsadóját, hogy miként viselkedjen a kunigaami nemesi küldöttség jelenlétében, a következőben rángatózni, sikoltozni kezdett, és hosszú perceként tartott, amíg teljesen cafatokra szakadt, s az a rémes sikoly végre elhallgatott.

Leon a fejét rázta.

– Mi történhetett?

– Feléledt Choler – szólt közbe a vén hreeir, Romin'yarak de aztán többet egy szót sem tett hozzá.

– Valószínűleg ez történt – erősítette meg Chlovia is a feltételezést.
– A Fekete Magszter feléledt, és gonosz mágiájával azonnal támadásba lendült. Csak erre tudok gondolni... Kevanaar elpusztult tehát, de lévén félig halhatatlan, reménykedtem, hogy hamarosan ő is új életre kél. Valahol. És amikor Amrikból olyan hírek érkeztek, hogy megjelent egy új hatalom, mely a Hajnal Hadurának nevezi magát, csak őrá tudtam

gondolni. Nem tudom, miféle rettenetes mágiát szenvedett el, de attól tartok beleőrülhetett, s nem ép ésszel tért újra magához Amrikban. Bosszút lihegve rombol és pusztít, s lényegében azt a munkát rontja, amit ő maga alapozott meg. Ám ez a tevékenysége persze csak jóval később kezdődött. Térjünk vissza arra az időre, amikor én egyedül maradtam. Mint királynő, én uralkodtam Cherubion fölött, és mindezt kemény kézzel, határozottan tettem. Mert tudtam, ha gyengének mutatkozom, ugyanolyan zűrzavaros állapotok alakulnak ki a birodalmamban, mint amilyen Amrikban jött létre Otoak pusztulása után. Ezért hát gátat vettem a kifejlődő faji előítéleteknek, betiltottam a choleriták nyilvános tevékenységét, és a legcsekélyebb zavargásokat is kegyetlenül megtoroltam. A Hajnal Királynőjének neveztek, de a hátam mögött csak Véres Boszorkányként emlegettek. Nem érdekelt. Erőszakkal is fenntartottam a rendet hosszú-hosszú éveken át, s mindvégig abban reménykedtem, hogy te, Leon Silver előbb-utóbb visszatérsz, és leveszed a vállamról az uralkodás terhét. Ám a reményeim egy idő után csaknem szertefoszlottak. – Sőhajtott. – Sang nem mutatkozott, Choler pedig nem mert nyíltan ellenem támadni. Csak a Hajnal Hadurának gáztettei veszélyeztették Amrik és Cherubion népének fellendülését. A helyzet egyre feszültebb lett. Küszöbön állt egy újabb eemsi invázió, a kunigaamik pedig a trónomra törtek. A choleriták minden tiltás és üldözés ellenére nyíltan járkáltak a városok utcáin, és mindenütt Nagymesterük nemsoká bekövetkező diadalát hirdették. És én is tudtam, hogy ez hamarosan bekövetkezik. Csak egy módon védekezhettem ellene. Mágiával. Elmélyülten tanulmányoztam azokat a tanokat, amiket egykor Monarakhban a te kedvedért félbehagytam, és kitanultam a boszorkányi varázslatok javarészét. Mindamellet összebarátkoztam egy mergháni testőrnőmmel, és a mágiám segítségével elsajátítottam tőle a másodlagos lét titkát, vagyis a tárgyakba költözés és ottlakozás művészetét. Éreztem, hogy hamarosan nagy szükségét látom e tudásnak. S elérkezett az a pillanat, amikor Choler végképp visszatért az életbe, és megkezdte pusztító hadjáratát. Ekkorra azonban már én is tudtam, hogy mit tegyek. Titokzatos körülmények között eltűntem, ám

előtte Cherubion-szerte elterjesztettem egy legendát arról, hogy eljön majd egyszer egy hős, a Hajnal Lovagja, akinek az a feladata, hogy megszerezze a Hajnal Kardját, és a varázsfegyverrel a kezében megszilárdítsa a rendet Cherubionban. S arra is utaltam, hogy a varázskardot mindössze a Hajnal Lovagja képes anélkül a kezében tartani, hogy a fegyver összeégetné. Arra is célzásokat tettem, hogy a Kard segítségével el lehet majd jutni hozzám, a Hajnal Királynőjéhez. Tudtam, hogy a legenda akár évszázadokon át is fenn fog maradni, és reménykedtem, hogy te ismét megjelenysz majd Cherubion világában, és a legenda szálait követve rám találsz. Reménykedtem... de álmomban sem gondoltam volna, hogy ilyen rengeteg időt kell a kardba zárva töltenem.

Leon sugárzó szemmel nézett a vénasszonyra. Most, igen most hitte el igazán, hogy valóban az a Chlovia ül vele szemben, akit egykor a rajongásig szeretett.

– Ám mielőtt végképp a kardba zárkoztam, be kellett végezniem egy fontos feladatomat. Legalább az egyik nagy ellenséggemmel le kellett számolnom. Nem kellett sokáig kutatnom, hogy tudjam: az éledező, ám a teljes erejével még nem rendelkező Magisztert Monarakhban őrzi egy csapat cholerita. Válogatott sereget vezettem Monarakh ellen, és hatalmas csatában földig romboltattam, a choleriták erejét szétzúztam, és egyedül szálltam szembe a mágussal. Még nem érte el ereje csúcsát, ám az én hatalmamát messze meghaladta. Egyetlen módon tudtam csak legyőzni. Lelkem mergháni módjára beleköltözött a kardba, s miközben a Magiszter erről mit sem tudva minden lendülettel a porhüvelyemet támadta, a karddal odaszögeztem őt a szenvedések oltárához, és ezzel megpecsételtem a sorsát. A mágiát úgy foganatosítottam, hogy a kardot csak egyetlen ember legyen képes kihúzni: te, a Hajnal Lovagja. Senki másnak nem engedelmeskedtem, a legelszántabb próbálkozásoknak és mágikus támadásoknak is könnyűszerrel ellenálltam, s leszögezve tartottam évszázadokig a choleriták Magiszterét. A mergháni varázslatnak azonban van egy nagy veszélye: a hasonulás. A tárgyba zárt lélek lassanként teljesen azonosul börtönével, s magától képtelen elhagyni azt. Ráadásul a tudata egyre inkább meglassul, s már nem képes

tudomást venni a környező világról. Azt hiszem... néhány évig még pontosan érzékeltem, mi történik körülöttem, aztán a külvilág szép fokozatosan elszürkült, számomra teljesen elveszett.

Leon közelebb lépett az öregasszonyhoz, és szeretetteljesen megsimogatta az aszott arcot.

– Szegénykém...

– Mindössze egyvalaki tudott arról, hogy a kardba költöztem: Romin'yarak, s néhány bőrtekercsen utalásokat rejtettem el arra vonatkozóan, miként lehet engem a kadból kiszabadítani. S amikor Romin'yarak értesült arról, hogy az elveszettnek hitt Hajnal Kardja előkerült, azonnal útnak indította hreeir alakban hű mergháni harcosát, Almergint, hogy a Kardot hozza el neki. Megtörtént. Ám megjelentél te. Lelőtted Almergint, és engedted, hogy az az Alméra, az az átkozott kis mergháni ringyó elrontsa a visszaváltoztató szertartást, és örökre vénségre kárhoztasson. Hogy megfosszon a fiatalságomtól...

Leon hallgatott. Egy pillanatra Alméra arca villant fel benne, mielőtt a kést magába döfve mindkettejük sorsát megpecsételte.

– Az a nő... sokat segített nekem – motyogta. – Nem tudom, miért tette, amit tett.

– Irigységből – recsegte Chlovia sértődötten. – Mert magának akart téged. Aztán amikor rádöbrent, hogy semmi esélye, gondoskodott róla, hogy nekem se legyen...

Leon eltűnődött.

– Azt mondtad, korábban mágiát gyakoroltál. Annak segítségével sem vagy képes visszaállítani a fiatalságodat?

Chlovia a fejét rázta.

– Legfeljebb gyatra illúzióval tudnám órákra átalakítani magam. Ám a látszat nem hiszem, hogy elég...

– És senki sincs, aki...

– Van egyvalaki – vágott közbe Romin'yarak.

Chlovia biccentett.

– Kevanaar. Neki van hatalma ahhoz, hogy azt is visszahozza, ami más számára örökre elveszett.

Leon sóhajtott.

– És ha nem Kevanaar a Hajnal Hadura? És ha Kevanaar örökre elpusztult?

Chlovia hallgatott.

Romin'yarak vaksin hunyorgott hályogos szemével, és villás nyelvét egy pillanatra kidugta a szájából.

– Az, hogy Kevanaar lenne a Hajnal Hadura, csak pusztá fel-tételezés. Ám bárhogy legyen is, már bebizonyosodott, hogy a Hajnal Hadura bírhat akkora hatalommal, mellyel visszaadhatja az asszonyod fiatalságát. És ha nem... akkor is meg kell találnod azt a személyt, aki a Hajnal Hadurának nevezi magát.

– Amrikban? – vetette fel a kérdést Leon.

– Igen, ott – bólogatott a vén hreeir bölcs. – Találd meg a Hajnal Hadurát, és vagy szép szóval vagy erőszakkal vedd rá, hogy kímélje meg rettenetes haragjától Cherubiont!

Leon töprengve nézett maga elé.

– Amrikban? – motyogta. – Az eemsik földjén, azon a területen, amit legjobban elpusztított a rontás? Azt sem tudom, miképpen juthatnék oda.

Romin'yarak felegyenesedett a gyékényről, és a kijárat felé lépett.

– Megyek, előkészítem az átvivő mágiaát... holnap reggel indulhattok. Egyedül mégy, vagy a társaidat is viszed?

Leon vállat vont.

– Majd megkérdezem őket.

– Rendben.

Amikor magukra maradtak, Chlovia sokáig nézett maga elé, majd elszántan sóhajtott.

– Én is veled tartok.

Leon megrettent.

– Lehetetlen! Veszélyes és fárasztó út lesz. Nem bírád...

– Tudom – recsegte Chlovia. – Nem kell finomkodnod, tudom jól, hogy ebben a rusnya formámban tíz lépés után összeesnék, de akkor is veled akarok tartani.

Leon a fejét rázta.

– Nem akarlak megbántani, de attól tartok, erősen hátráltatnád a küldetésünket...

– Nem hiszem. A lelkemet visszaköltöztetem a kardba, és úgy talán még a segítségedre is lehetek.

– De...

– S mindamellettt kéznél leszek, ha eljön az idő, hogy a Hajnal Hadura visszaadja a fiatalságomat – vágta el Chlovia határozottan az ellenkezés fonalát.

Leon dühösen nézett maga elé.

– Ki tudja, sikerül-e még egyszer kicsalogatni a kardból, ha most visszaköltözől? – kockáztatta meg.

– Kevanaarnak sikerülni fog – vélte a nő. – Ne is próbálj visszatartani! Én határozottan érzem, hogy a Hajnal Hadura nem más, mint Kevanaar, bár kissé háborodottan... és talán még kapóra is jöhet, ha szükség esetén jelen leszek. Engem mindig is nagyon szeretett, és még legelvakultabb örületében sem fog semmi olyat tenni, amivel nekem árt hat. Ott kell lennem, Leon!

– Mit mondhatnék erre?

– Már csak azért is – káralt az öregasszony rendíthetetlenül –, mert lehetetlenül vén vagyok. Ha így kell tovább élnem, míg te fiatal vagy, az számomra elviselhetetlen. Ki tudja, fizikailag hány éves lehetek? Nem is gyanítom. És meglehet, hogy egy reggelen nem ébredek fel többé. Ez a test nem húzza már sokáig. Sokkal biztonságosabb a kardban.

Leon behunyta a szemét.

– Rendben van.

A nő szemében az öröm parányi fénye villant.

– Akkor most hagyj magamra! Nem akarom, hogy végignézd, miként hagyom el ezt a rusnya porhüvelyt a második mergháni lét kedvéért. De mielőtt kimész... kérlek, legyen az bármennyire undorító is számodra, kérlek, csókolj meg...

Razco Menemre és Grun Grathra a zombékos sziget déli csücskénél akadt rá Leon egy csapat hreeir kölyök társaságában. Alméra sírját igazgatták, és Razco még egy faragott fatáblával is megjelölte: Alméra, a mergháni. Csak ennyi állt a táblán, semmi több, de Razcónak ezt a pár betűt kifarangni is több órai munkájába kerülhetett.

Leonnak összeszorult a szíve a sír láttán, és igyekezett a leendő küldetésre összpontosítani a gondolatait. Ám ez csak nehezen sikerült.

– Csak hogy itt vagy, Leon! – kiáltotta lelkesen Grun Grath, és eléje sietett. – Figyelj, épp arról vitatkozunk ezzel a kótyagos thorppal, hogy hol is születél te. Egyszer már mesélted nekem, hogy valami Ohajóban, de Razco egészen mást állít.

– Ohio államban – motyogta Leon, és a sírt bámulta.

– És pontosan melyik városban? – érdeklődött az erfro-bolg bölcs tudásra szomjasan.

Leon azonban nem felelt a kérdésre.

– Holnap veszélyes küldetésre indulok. Razco, Grun Grath...velem tartotok?

A thorp gróf beleszúrta a fatáblát a kis sírhanthba, és megtörölte a kezét.

– Hát persze – felelte magától értetődően. – Hűséget fogadtunk neked, és veled tartunk akár a pokolba is.

– Úgy van! – kontrázott Grun Grath. – Hová lesz a menet?

Amrikba – felelte Leon, és elsétált a saját nádkunyhója felé. – Készüljetek, holnap indulunk!

Az éjszaka folyamán borzalmas rikoltozás hallatszott Chlovia külön kunyhójából, és a hreeirek mindenhol riadtan bújtak össze. Másnap reggelre Chlovia vénséges testét holtan találták az agyagos padlón, ám a Hajnal Kardja szinte élettől lüktetve izzott, szikrázott. Leon felcsatolta a kardot, és nem magyarázkodott. A társainak nem szükséges tudniuk, mi történt, a hreeirekre nem tartozik, Romin'yarak pedig minden bizonnyal tisztában van vele.

A vén hreeir bölcs tutajjal átkelt egy távolabbi kis mocsaras, ingoványos szigetre a három felkészült kalandor társaságában.

Amikor megérkeztek a kígyóktól, gilisztáktól és apró férgektől hemzsegő szigetre, Romin'yarak pár sziszegő parancsszóval elküldte a tutajt irányító hreeireket. Magukra maradtak.

A vén hreeir minden bevezetés nélkül leguggolt, mágikus csontokat húzott elő a köpenye béléséből, és elkezdte azokat egymáshoz csapkodni. Lila szikrák pattantak elő, és csodák csodája nem enyésztek el, hanem zümmögve megálltak a puszta levegőben pár méterre a hreeir előtt. Az egyre pattogó szikrák hamarosan egységes tűztestté álltak össze: egy ökölnyi méretű lila csillaggá.

Ekkor a vén hreeir abbahagyta a szikrák csiholását, nehézkesen feltápáskodott, és aszott, pikkelyes kezét a kialakult forma közepébe dugta. S ebben a pillanatban a lila csillag lüktetni és növekedni kezdett, bíborszínű villódzás töltötte be a kicsiny szigetet.

– Kevanaar sok mindenre megtanított – sziszegte Romin'yarak. – Arra is, hogy hosszú út előtt ne kívánjak szerencsét! Menjetek!

Leon Silver és két vonakodó társa beléptek a lila csillagba, és a következő pillanatban szédítő érzés kerítette hatalmába őket.

Aztán egy szemvillanás múlva a zsombékos talaj helyett por vette körül a lábukat, s lényegesen szilárdabb talajon álltak. Amrikban!

2.

Hát ilyen Amrik, gondolta Leon Silver, miközben körbepillantott. Tenyerével védte a szemét a szokatlanul tűző napsugaraktól. Sziklával borított, végeérhetetlen, kietlen pusztaság terült el előtte, keleten hófödte hegy pompázott, kúpszerű csúcsa a felhőkbe veszett.

– Ez lenne hát Amrik, a hajdani Eemsi Birodalom földje? – sóhajtott a Leon, s máris azt nézegette, vajon merre indulhatnának.

– Eemsi Birodalom? – szuszogott mellette Grun Grath, az erfro-bolg bölcs. – Nem használnám a „birodalom” szót. Az eemsik

természetüknél fogva meglehetősen inhomogének, sohasem érték el a szervezettség oly magas fokát, hogy valódi birodalmat alapítsanak. Legfeljebb Otoak uralkodása alatt... Ám mindezek ellenére... nagyon keveset tudunk Amrikről és az eemsikről ahhoz, hogy véleményt mondjunk róluk! – folytatta zavartalanul Grun Grath, aki szokatlanul józan maradt, s ez a tény búskomorságot költöztetett a szavaiba. – Ez a kontinens mindig is a legendák ködébe temetkezett, eemsiken kívül nem tapodta idegen láb, vagy ha igen, csak erre vezetett a vakmerő útja, visszafelé már nem.

Ebben a pillanatban Razco Menem, a thorp nemesúr éles hangon felkiáltott, s buzogánya nyelét vadul megszorítva a távolba mutatott.

– Eemsik!

Az egyik sziklacsoport mögül mintegy húsz fős csapat vágatott feléjük, tarkabarka ruhákba és rongyokba öltözött, fenyegető külsejű, vérszomjas, lidércnyomásos alakok. Apró hatásaik olyan szaporán vágattak, mintha nem is négy, hanem több lábuk lenne. Néhány másodperc múlva, amikor egy hirtelen jött szellő elsöpörte a körülöttük támadt porfelhőt, Leon megállapította, hogy a lovaknak nyolc lábuk van.

– Eemsik – ismételte Leon is. – Nem kellett sokáig várnunk rájuk. Mielőtt harcolnánk... próbáljunk szót érteni velük.

A lovasok kavarta porfelhőtől részben takarva valamivel visszább a talaj furcsán felpúpozódott, mintha valami gigászi vakond túrná a földet. Vagy mintha egy hatalmas „földhullám” száguldana nagy sebességgel a nemlétező part felé.

– Mi a...

Leon döbbsen nézte a furcsa jelenséget, ösztönösen a kardja után nyúlt, de aztán meggondolta magát és villámgyorsan halványzöld mentális pajzsot formált maga köré. Grun Grath komor tekintettel kuporodott le a talajra, szokatlanul csendben maradt. A rohamos tempóban száguldó „hullám” hirtelen lefékezett, és ettől a pillanattól kezdve csupán egy átlagosnál nagyobb földhányásnak látszott két nagyobb szikla között, tökéletesen belesimult a környezetébe. Razco két kézre fogta jókora buzogányát, s felborzolódott szakállal, mogorván

nézett szembe a közeledőkkel. Valahogy nem is a vad eemsik aggasztották őket, hanem az a varázslatos természeti jelenség, aminek az imént tanúi lehettek. Mert ha például épp alattuk nyílt volna meg a talaj...

– Férgesek... – suttogta elképedten az erfro-bolg bölcs, de nem magyarázta meg különösebben, hogy az eemsikre gondolt-e, avagy a társaira.

– Csak nyugalom – sziszegte Leon Silver, és zöld mentális pajzsa védelmében előrébb lépett, hogy fedezze társait az esetleges nyílveszőktől. – Mindaddig ne emeljete fegyvert, míg nem szólok! Ha barátságtalanul viselkednek, szükség esetén megadjuk magunkat.

– Soha! – jelentette ki vadul Razco Menem, szemét egy pillanatra sem véve le az eemsikről. – Egy thorp nemesúr sohasem adja meg magát.

– Csak színleg – erősködött Leon.

Razco kiüllesztette a mellkasát.

– Egy thorp nemesúr még színleg sem...

– Elég legyen! – sziszegte Leon. – Ha nem engedelmeskedsz, én magam váglak le! Elfelejtéd, mire esküdtél?

Razco megszeppent.

– Persze, igen, izé, ha te úgy ítéled meg, hogy a megadás ezúttal célszerűbb, nos... én a csapat érdekében akár még arra is hajlandó vagyok, hogy... letegyem a fegyvert! Persze, csak ha ez feltétlen szükséges, mert ugye mindketten tudjuk, hogy egy thorp nemesúr csak az esküjére való tekintettel, nos, ugye?

Leon szórakozottan bólintott, és töprengve bámulta a vadul vágtatókat, akik már alig kétszáz lépésnyire jártak tőlük.

– Ezek most minket akarnak lerohanni, vagy... menekülnek valami veszedelem elől? – Az erfro-bolg bölcsre pillantott. – Te mit gondolsz?

– Férgesek – ismételte meg Grun Grath az előbbi kijelentését. – Hát mégis igaz? Nem csak legenda...

– De ha egyenesen ránk támadnak – aggodalmaskodott a thorp –, akkor ugye... nem kell ölbe tett kézzel kivárnom, amíg szétloccsantják a fejem?

Leon teleszívta levegővel a tüdejét.

– Készüljetek! Ezeket még egy földrengés se állítaná le!

Ebben a pillanatban rettenetes dörgés és ezzel egy időben iszonyatos sikoly és nyerítés hallatszott. Az eemsik alatt egyszerűen megnyílt a föld, s a lovasok hátasaikkal együtt alázuhantak a mélybe. Egyik pillanatban még porfelhőt vonva maguk mögött vadul vágattak, a következőben minden oldalról porfelhő vonta be őket, s mintha csak befalta volna az egész csapatot, átláthatatlanul kavargott.

– Mi történt? – motyogta Leon, és úgy nézett a kardjára, mintha a benne lakozó Chloviától várna választ. – Mi ez az egész?

Hirtelen egy alak bukkant ki a porfelhőből. Az a harcos volt, aki korábban messze maga mögött hagyta a társait. Leon úgy bámulta az alakot, mintha arra számított volna, hogy a háta mögött rögvest felbukkan az egész veszedelmes csapat. Azonban nagyon is jól tudta, hogy ez nem fog bekövetkezni. Saját szemével látta, ahogy abban a pillanatban, mielőtt a porfelhő átláthatatlan függönyt vont volna közte és az események között, a lovak s lovasaik egyaránt aláhullanak valami rettenetes mélységbe. Mindössze a legelől vágató harcos került el végzetét, s eszeveszetten püfölve lovát, gyorsan közeledett. S mögötte, az egykori eemsi csapat helyén egy karnyi vastagságú, hegyes fogakkal teletűzdelt, jókora száj jelent meg, majd büfögéshez hasonló, tompa moraj reszkettette meg a levegőt.

– Sziklaféreg! – rikkantotta a bölcs, s igyekezett minél jobban összehúzni magát. – Ha észlel bennünket, nem kell tovább semmiféle hadúrt keresnünk!

– El lehet pusztítani? – kérdezte gyorsan Leon, s a harciasan előreugró thorp grófot visszarántva kardjával intett a menekülő eemsinek. Chlovia, már ahogy Leon magában nevezte a kardot, sárgás szikracsíkot húzott a levegőben.

A harcos észrevette őket, feléjük fordította a lovát, és a nyeregben úgy előrehajolt, mintha meg akarná előzni vágató paripáját. Félelmének nyilvánvaló oka szinte máris megmutatkozott. Tőle húsz lépésnyire púpozódott a talaj, mintha egy roppant méretű, láthatatlan eke forgatná ki oldalra, s vad iramban közelített a megrettent harcoshoz.

– A szikla mögé! – ordította a közeledő, és vadul hadonászott. – A szikla mögé!

Leonnak sem kellett több biztatás.

– Gyerünk!

Pár lépés alatt elérték azt a hat méter átmérőjű, töredezett sziklát, mely jókora szuvas fogként meredt fel tíz méter magasba. Az oldala úgy letöredezett az idők folyamán, hogy szinte kínálta magát a mászásra.

– Fel? – találgatta Leon.

Grun Grath már éppen szólásra nyitotta a száját, hogy válaszoljon, amikor árnyék vetült arcára, ahogy a harcos odaért, s a bölcs szeme elkerekedett a meglepetéstől. Ugyanis az eemsi anélkül vágatott melléjük, hogy a legcsekélyebb mértékben fékezte volna a paripáját, s amikor odaért, kockáztatva, hogy a nyakát szegi, egyszerűen kivetette magát a nyeregből. Halk puffanás hallatszott, gyorsan távolodó patacsattogás. S a következő pillanatban az eemsi már talpon is termett, és eszelős lendülettel vetette magát a sziklára, mintha meg akarná billenteni.

– Másszatok! – ordította vadul, s ebben jó példával járt elől. – Fel a sziklára, barmok! Másszatok, ha élni akartok!

A föld megremegett a lábuk alatt.

Leon felszökkent a sziklára, s miközben egyik kezével Chlovia markolatát szorította, a másikkal sikerült elkapnia egy kapaszkodót. A szeme sarkából látta, hogy az erfro-bolg bölcs hasonlóan cselekedett, a késlekedő Razco pedig hanyatt esett, ahogy valami ismeretlen erő kirántotta a lába alól a talajt. Leon már-már látni vélte, amint az iszonyú fej kiemelkedik a homok alól, s a hegyes fogak összecsattannak a thorp gróf derekán.

Ám egészen más történt. A föld alatti szörnyeteg elszáguldott mellettük, s a következő pillanatban kétségbeesett nyerítés hallatszott, majd csontok reccsenése, végül gyorsan halkuló cuppogások, amelyek leginkább egy gigászi szörnyeteg mohó nyeldekülésére emlékeztettek.

– Elkapta! – suttogta az eemsi jó öt méter magasságban kapaszkodva. Úgy tapadt a sziklához, mint valami hatalmas légy. – Ne mozogjatok!

Razco kábán ült fel.

Leon leugrott, megragadta félájult társát, és erőnek erejével tuszkolta felfelé a sziklára.

Abból az irányból, ahol a lovat elnyelte a végzete, iszonyatos csikorgás és dörgés hallatszott.

– Jön! – sikoltotta Razco, és már nem kellett neki a segítség. Buzogányát elejtve úgy mászott felfelé, mintha egész életében erre az alkalomra edzett volna.

– Mássz! – kiáltotta az eemsi. – Fel, különben véged!

Leon sem volt rest. Elrugaszkodott a felszántott talajtól, és ezt épp időben tette. Ott, ahol egy pillanattal korábban állt, beomlott a föld, s bár látni semmit sem lehetett, az éktelen csikorgástól megfagyott az ereikben a vér.

Sápadtan néztek egymásra.

– Mi a...

– Várunk! – sziszegte dühösen az idegen, majd gyorsan hozzátette. – Csendben!

Leon engedelmesen elhallgatott, de tekintetét egy pillanatra sem vette le az eemsiről. Alacsony, legfeljebb százötven centiméter magas fickó nézett vele farkasszemet. Arcát vágások díszítették, melyek túl szabályosan helyezkedtek el ahhoz, hogy harci sérülések legyenek, így Leon arra tippelt, hogy rituális jelek lehetnek. Az eemsi arca brutális volt, gyapjas homloka alatt azonban értelmes szemek csillogtak. Fülében ezüst fülbevaló fityegett, nyakában pedig zsebóra lógott. Egy ezüstoffedele zsebóra!

Megismétlődött az iszonyú bömbölés, aztán a föld rengéséből ítélve Leonnak olyan érzése támadt, mintha egy gyorsvonat robogott volna el közvetlenül alattuk.

Néma csend.

Az eemsi vadul forgatta a fejét, szimatolt lapos orrával, a fülét hegyezte, aztán egy idő múlva megkönnyebbülés suhant át az arcán.

– Ez nem sokon múlt! – motyogta idegenes akcentussal. – Még várunk egy darabig, aztán óvatosan megpróbálhatunk elosonni a szomszédos szikláig.

– Ki vagy? – emelte meg sokat mondóan a buzogányát a thorp. A fickó lepillantott a nála jóval lentebb kapaszkodó, harcias grófra.

– Inkább én kérdezhetném, mit keres egy kunigaami Amrikban. De ez itt most nem a kérdések ideje. Tegyetek mindent úgy, ahogy mondom, akkor talán megúszhatjuk!

Razco bosszús képet vágva felhorkant.

– Nem sok bizodalمام van egy eemsiben.

– Elég a torzsalkodásból! – sziszegte Leon dühösen. – Utazók vagyunk, barátom, s bevallom, nem sokat tudunk erről a kontinensről. Az én nevem... Lensver. Ők ketten a társaim. Grun Grath és Razco Menem. Benned kit tisztelhetünk?

Az eemsi mord képén kiismerhetetlen mosoly villant.

– Vionapaad, szolgálatodra, jó uram. Gro-Umba nemzetségének harcosa vagyok, a déli gonkat-eemsik közül. Béke legyen veletek!

Leon Silver figyelmét nem kerülte el ez a sunyi kifejezés. Gyanakodva húzta össze a szemöldökét.

– Béke legyen veletek?! Mióta ilyen barátságos egy eemsi, ha kunigaamikkal és cherubokkal találkozik? Vagy talán nem tartotok bennünket ellenségeiteknek?

Ezúttal Vionapaadon volt a meglepődés sora.

– Ellenségnek? Hol élsz te, idegen? Mi, déli eemsik évszázadok óta nem állunk hadban senkivel, legfeljebb a férgekkel.

– S Otoak? Meg az új hadjárat? – sziszegte dühösen Razco, s lemászott a feltúrt talajra. Felvette és megszorította a buzogányát. – El akarjátok venni tőlünk a földünket!

Az eemsi szemében vad fény lobbant. Látva a thorp gróf ellenséges testtartását, ellökte magát a sziklától, s könnyedén huppant le a homokra. Előhúzta görbe handsárát, és leszúrta maga elé a földbe. Ezt olyan mozdulattal tette, mintha tettének nagy jelentőséget tulajdonítana. Egyfajta harcra felszólítás lenne?

Leon nem akart civakodást.

– Várj, barátom! – kiáltotta. – Idegenek vagyunk itt, nem ismerjük a szokásaitokat, s eszünk ágában sincs megbántani téged ismeretlenül. Hálásak vagyunk, amiért a segítségünkre siettél... de meg kell értened, hogy a helyzet nem túl egyértelmű. Az eemsik ellenségeink, de mi barátként, vagy mondhatnám úgy is... követként jöttünk. El kell jutnunk Otoakhoz, bármi áron! Ebben kérem a segítségedet!

Az eemsi megenyhült kifejezéssel pillantott a nyurga cherubra.

– A zöld varázspajzsból, mely védelmez, látom, hogy idegen létedre rendelkezel a kódok hatalmával. Kívánságaidat tiszteletben tartom, ám arra kérlek, tartsd féken a szolgálodat, és intsd ezt a vakmerő kunigaamit, hogy jobban vigyázzon a nyelvére. Ez a mi területünk, senkitől sem tűröm el, hogy az őseim földjén sértegessen!

Razco felfortyant, és felelni akart valamit, de Leon szigorú tekintetére lenyelte a mondandóját.

– Tiszteletben tartom az ígényedet – biccentett Leon, és megszüntette maga körül a védelmező mentális pajzsot. A zöldes villódzás szertefoszlott. – Tudod, hol lehet megtalálni Otoakat?

– Áldott legyen Otoak főködő, s az ő nemzetsége! – emelte fel kezét az eemsi, majd zavartan hozzátette. – Honnan tudtok az új hadjáratról? Hiszen még csak pár napja hirdették meg Otoak szent főpapjai az új keresztes háborút!

Leon haragosan lépett előre.

– Csak pár napja? Ugyan! Cherubionban már réges-rég tombol a káosz. Eemsi hordák dúlják a nyugati partokat. S odaát az eemsik nélkül is káosz tombol, amióta elszabadult Choler, a Sötét Láng Ura!

Az eemsi komoran meredt maga elé.

– Félreértettél, cherub! Otoaak főkodó a Férgek ellen hirdetett keresztes háborút. Vissza akarjuk foglalni a Keleti Partvidéket, ahonnan évszázadok alatt kiszorítottak bennünket azok a bestiák!

– Férgek? – horkant fel Leon.

Grun Grath békéltetően a társa karjára tette a kezét, és csendesen így szólt:

– Valószínűleg igazat beszél. Az eemsik már többször megpróbálták visszafoglalni Amrikot a férgektől, miután belátták, hogy Cherubion túlságosan nagy falat számukra. Bízunk kell a fickóban, még ha ez a nehezünkre is esik!

– Megbízni egy eemsiben? – rázta a fejét Razco, és dühösen szorongatta buzogányát. – Azt mondom, egy pontos ütés, s nem lesz több gondunk vele!

Leon töprengve bámulta az eemsit.

– Ezek szerint Amrikot valójában nem is az eemsik uralják? Hanem... férgek?

Az erfro-bolg bölcs vállat vont.

– Korábban már hallottam efféle legendákat, de bevallom, nem nagyon hittem el. Ám most hogy saját szememmel láttam...

– A férgek elűzték őseinket a Keleti Partról. S nekünk szinte már sehol sincs nyugodalmunk. Vannak, akik úgy vélik, Cherubionban megszabadulhatnánk ősi ellenségeinktől, ám mások azt hangoztatják, a férgek oda is utánunk jönnek. Otoaak szent háborút hirdetett, de nem a kunigaamik és a cherubok ellen, hanem a férgek kiirtására.

Leon elgondolkozva bólintott.

– Ismersz olyasvalakit, akit... a Hajnal Hadura néven emlegetnek?

Vionapaad komoly képpel vállat vont.

– Nem. Kit takar ez a hangzatos név?

Leon a fejét rázta.

– Valakit, akit feltétlen meg kell találunk. Valakit, aki itt rejtőzködik valahol Amrikban... s azt hiszem, Otoaaak pontosan tudja, kicsoda az illető.

A fickó ismét vállat vont.

– Meglehet.

– És azt tudod, hogy Otoaaakot hol találjuk?

Valószínűleg LAngelesben. Vagy ha ott nem, a város nagykodója bizonyára tudja a hollétét.

– Messze van ide ez a fura nevű város?

– Gyalog négy-öt napba is beletelik.

– Nagyváros?

– Hát persze. A legnagyobb a Nyugati Parton. Nem ismeritek? LAngeles, vagy más néven a Főerőd. Ne mondjátok, hogy úgy léptek az eemsik földjére, hogy még a legnagyobb városokról sem hallottatok...

Főerőd! Leon fülét csak most másodjára ütötte meg ez az elnevezés, és furcsa gyanú kezdett motoszkálni az agyában, de egyelőre még óvakodott hangot adni titkos gondolatainak. Előbb a zsebóra Vionapaad nyakában, most meg a Főerőd. Véletlen vagy... Elképzelhető lenne, hogy Melan egykori harcosai eljutottak Amrikba, s szövetkezve a déli eemsikkel ismét felépítettek egy erődítményt?

Két napon át gyalogoltak a sziklás pusztaságban, meg-megállva, óvatosan nézelődve, s az éjszakákat valamelyik szikla tetején töltve, s úgy tűnt, a roppant veszedelmes sziklaféreg nem ólálkodik a közelükben.

Vionapaad nem bizonyult túlzottan bőbeszédűnek, s bár az út folyamán valamivel barátságosabbá vált, csak igen kevés dolgot említett Főerődről és az eemsikről. Ha Leon megpróbálta faggatni, gyanakvó pillantásokat vetett rá, és szemmel láthatóan kiült az arcára, hogy útítársai akár kémek is lehetnek. Ilyenkor vagy órákra szóttanul magába zárkózott, vagy más témát választott. Nem szívesen beszélt a férgekről sem, bár annak az ecsetelésére, hogy miféle veszélyek csaphatnak le rájuk bármelyik pillanatban, készségesen vállalkozott. Színes részletességgel írta le a legszonyatosabb rémségeket, s úgy tűnt, élvezi,

ha sikerül elborzasztani a Cherubionból érkezetteket egy-egy idegborzoló történetével. Néha elejtette ugyan a „Féregurak” kifejezést, ám Leon leghathatósabb érdeklődésére is csupán annyit vetett oda, hogy ezek a férgek társadalmának legmagasabb szintjén álló vezetők, olyasmi hatalmúak, mint az eemsiknél a kodók vagy a főkodók. Ám szemmel láthatóan ez a téma már nem volt ínyére, s mereven elzárkózott a további válaszadástól.

Ha önmagáról kérdezték, még szófukarabb lett, s csak pár szóban közölte, hogy társaival épp egy küldetésen járt, amikor a sziklaféreg üldözőbe vette őket. Annyit még elárult, hogy nincs felesége, s éppen a házassági türelemidejét tölti, de hogy ez pontosan micsoda, arra megint csak nem felelt.

A nap forrón tűzött le rájuk, s gyakorta pihenőt kellett tartaniuk egy-egy szikla semmivel sem hűsebb árnyékában. Vionapaad meg is jegyezte, hogyha így cammognak, egy hét is kevés lesz az út megtételére. Vízet szerencsére még csak-csak találtak, s ebben az ördögös eemsi járt elől. A legképtelenebbnek tűnő helyeken ásott le a kardjával a homokba, s egy vékony műanyagcsövet nyomott bele a lyukba, aztán bekapcsolt egy parányi szerkentyűt, s láss csodát, szép lassú cseppekben máris megindult a víz kinyerése.

Leon el akarta kérni a kis szerkentyűt, hogy tüzetesebben megvizsgálja, ám az eemsi ezt halálos sértésnek fogta fel, és a lehető legellenségesebben reagált.

Valamivel később Grun Grath odasomfordált a kitikkadt Leon mellé, és ismét felvetette korábbi kérdését.

– Való igaz az, hogy te egy másik világból származol?

– Persze – lihegte Leon. – Hiszen tudod jól. Nem egyszer beszélünk már erről.

Az erfro-bolg bölcs vállat vont.

– Egyszerűen lenyűgöz a gondolat, hogy egy másik dimenzióbeli cherubbal beszélhetek.

Leon elmosolyodott.

– Ott nem cherub vagyok, hanem ember. Még hozzá amerikai állampolgár.

– Á – lepődött meg Grun Grath. – Milyen fura kifejezés. A tudomány szempontjából roppant érdekes számomra ily neveket hallani. És... ha szabad kérdezni, abban a dimenzióban, ahol származol... ott hol születted?

– Ohio államban, egy Johnson Valley nevű kisvárosban. Miért kérdezed?

Grun Grath vállat vont.

– Pusztán a tudomány szempontjából.

Ennyiben maradtak, az érdektelen beszélgetés a nagy melegre való tekintettel nem folytatódott tovább.

A harmadik nap délutánján már kaktuszoktól és száraz bokroktól teleszórt részen bandukoltak, s a távolban erdőségeket, dombokat láttak, amikor a távolból dallamos ének csendült fel. Vionapaad abban a pillanatban egy merész ívű ugrással bevetette magát egy szikla mögé, egy kis kaktuszligetbe. Társai értetlenül figyelték.

– Elkaptál valami gyíkot? – kérdezte Leon.

– Nyomvonyákok! – suttogta az eemsi rémült tekintettel, látva az értetlen arcokat. – Ha meglátnak, végünk! Hasra!

Leon habozás nélkül a földre vetette magát. Két társa sem értetlenkedett tovább. A száraz kaktuszok közt bekúsztak az eemsi mellé.

– A nyomvonyákok nagyon vérszomjas népség – suttogta Vionapaad. – Tiszta nyári éjszakákon gyakran hallani halált hozó éneküket. Soha senki nem élte még túl a velük történt találkozást, így nem tudjuk, hogyan néznek ki, s azt sem, hogyan harcolnak. Az egyetlen biztos módszer a túlélésre, ha elkerüljük őket. A hallásuk szerencsére nem túl jó, de a látásuk rendkívüli! Állítólag rövididőre láthatatlanná is tudnak válni, mert régebben LAngeles külső falairól is számos őrt sikerült elragadniuk.

Némán lapultak egy darabig.

– Meddig kell még itt rejtőznünk? – törte meg a csendet Razco. – Inkább a harc, mint a semmittevés!

– A nyomvonyák nagyon ravasz! – jegyezte meg Vionapaad. – Valószínűleg meglátott minket, de aztán szem elől veszített. Most pedig lesben áll, hogy elkaphasson bennünket.

Továbblapultak. Leon közvetlenül az eemsi mellé került, és hamarosan meghallott valamit, ami épphogy hangosabb volt a növények halk zizegésénél. Ütemesen percegett, szemernyi sem halkulva vagy erősödve. Csak nem egy nyomvonyák akadt mégis a nyomukra?

Leon már csaknem parancsot adott a támadásra, amikor rádöbbsent, mennyire ismerős számára ez a hang. Körülpillantott, és tekintete megállapodott az eemsi nyakában függő zsebórán. Hát persze, sóhajtott magában elégedetten, ám ekkor közvetlen közlről meghallotta az előbbi dallamos hangot.

A nyomvonyákok!

Négyen ötfelé ugrottak a hang hallatán. Leon tüstént mentális pajzsot formált maga köré; a zöldes háló lüktetve vont be testét. Razco Menem, a thorp nemesúr buzogányát szorongatta bőszen miközben folyamatosan körbeforgott, hogy az ellenség ne lephesse meg hátulról. Vionapaad előrántotta félelmetes külsejű fűrészfogas kardját, s enyhén remegő lábakkal várta a támadást. A mítoszok az ismeretlen démonokról szóló vérfagyasztó történetek már jóval a harc előtt elvették bátorságának tetemes részét. A bölcs Grun Grathot elnyelte a föld. Mindössze egy újonnan támadt földbucka mutatta, merre lehet.

A hang ismét felhangzott, még közelebből. Ezúttal már korántsem volt annyira tiszta, mint az előző alkalmakkor. A dallam elhalkulását követően érces hangú káromkodás zendült fel a bozót túloldaláról.

– Bedugult! A Féregfejűekre mondom, bedugult!

Leon Silver tétován tett néhány lépést a bozót felé, amikor az eemsi megfogta a karját, és halkán odasúgta:

– Ne! Lehet, hogy csak egy újabb csel!

Leon megrázta a fejét. Nem, ez nem lehetett ismeretlen szörnyeteg. Nagyon is valóságosnak tűnt a hangból áradó tehetetlen bosszúság. Kilépett az ösvényre.

Egy apró, manóforma lény állt vele szemben, s elkeseredetten rázogatta a kezében tartott, kagylóra emlékeztető valamit. Hatalmas lapátfülei lekonyultak tehetetlenségében. Halványkék köntöse elütött élénksárga bőretől, s a lábán viselt vörös papucs még inkább torzította az összhatást.

Amikor észrevette a jövevényt, felderült az arca, és Leon felé lépett.

– Valami beleszorult, és nincs semmim, amivel kipiszkálhatnám. Nem tudnál segíteni? – Ezzel átnyújtotta a fura holmit, amiről nyomban kiderült, hogy egy mesterien megmunkált kagylókürt.

– Átkozott nyomvonyák! – ugrott elő a bozótból Vionapaad villogó szemmel, s csapásra emelte félelmetes kardját.

Leon ragadta meg a karját.

– Várj!

– Nekem te ne parancsolgass!

Mindenáron végezni akart a manóval, s kitepte magát Leon szorításából. A nagyfülű alak tágra nyílt szemmel bámult rájuk. Vionapaad karja már lendült is. Csak egy pillanat műve volt, hogy Leon feketésszürke szellemkezet formált a szíve körül lüktető Sötét Lángból. Ezzel a varázskézzel ragadta meg az eemsi lendülő csuklóját. Egy rántás, egy csavarás, és Vionapaad a szó szoros értelmében átbucskázott saját fején. A kardját elejtette.

Ám a fickó hozzászokhatott már az ehhez hasonló meglepetésekhez, mert egy pillanatig sem habozott. Már estében továbbgördült, és még mielőtt felállt volna, két fűrészfogas tűr villant meg a kezében. Vérben forgó tekintettel méregette Leon Silvert, és látva a levegőben lengedező szellemkezet megfékezte a rohamát. Csak egy bizonytalan lépést tett feléje.

– Átkozott cherub! – recsegte. – Mégha főködő vagy is, büntetlenül akkor sem tehetsz ilyet Vionapaad al'Gregokkal!

– Csapjuk le végre ezt az eemsi kutyát! – lelkesedett Razco.

Vionapaad egész testében megfeszült, s jobb keze megszorult a tűre markolatán. Leon tekintetét nem kerülte el az az alig észrevehető mozdulat, melyet a következő pillanatban a tűr elhajítása fog követni.

A szellemkezét maga és Razco elé tartva felhorkant.

– Ne próbáld meg! Nem ajánlom!

Az eemsi szeméből eltűnt a vad csillogás. Mogorva képpel elrakta a két tűrt, aztán lusta mozdulattal felvette elejtett kardját.

– Jól van – hajtott fejet tiszteletteljesen. – Vionapaad al'Gregok elfogad kodójának. Rendelkezz velem!

– Nem kívánok parancsolgatni neked – hangsúlyozta ki Leon minden szavát. – Elismerem, hogy ezt a kontinenst te nálam sokkal jobban ismered, s a továbbiakban is számítok a tanácsaidra. Ám meg kell értened, hogy a küldetésem szempontjából nagyon fontos, hogy információkat szerezzek.

Az eemsi ismét fejet hajtott.

– Legyen úgy!

Razco Menem dühösen motyogott az orra alatt, és csúf pillantásokat, vetve az eemsire elrakta a buzogányát.

Időközben az apró fickó még közelebb lépett, s érdeklődve figyelte a vitatkozó feleket.

– A nevem Quadi – mutatkozott be előzékenyen, mielőtt bárki is kérdezte volna. – És ti miféle szerzetek vagytok?

– Utazók – felelte Leon. – Egy másik kontinensről. Cherubionból.

– Ó, ez remek – mosolyodott el a kis ember. – Nos, én pedig vándorzenész vagyok. Járom a természetet és ellesem a zenéjét. Ha érdekes hangot hallok, akkor megpróbálom meglévő hangszereimmel utánózni, vagy pedig, mint jelen esetben is tettem, készítek egy új hangszert, amivel a legtökéletesebben visszaadhatom a hangzást. Ezt a hangot úgy egy hete hallottam, s azóta próbálkozom, hogy megalkossak egy új eszközt, amivel a legtökéletesebben visszaadhatom a hangzást. Az imént sikerült is, de egy kósza szellő megréft, s egyenesen a kürtömbe fújt egy koloako-falevelet. S amilyen szerencsétlen vagyok,

ahelyett, hogy kipiszkáltam volna ezt a rendkívül kellemetlen, kocsonyás vacakot, még inkább beletuszkoltam. Nem tudnátok segíteni valahogy?

Leon elmosolyodott.

– Készséggel megszabadítalak a problémádtól, ha te is a segítségünkre leszel egynémely dologban.

– Ó, ez remek. És miben segíthetek?

– A Hajnal Hadura... Mond ez a név neked valamit?

A kis ember elkomorodott, és két lépést hátrált. Az arcán zavar tükröződött.

– Őt... keresitek?

– Mit tudsz róla?

– Semmit. Esküszöm, hogy semmit. Vagy... legalábbis csak igen keveset. De kérlek benneteket, ne kérdezzétek, menjetek utatokra!

Leon töprengve meredt maga elé. Baljós gondolatok kavargtak az agyában.

Vionapaad érdeklődve szemlélte a kis fickót.

– Te... nyomvonyák lennél?

– Ó, nem. Az én nevem Quadi. Egészen pontosan Q'kire'ylo Ungi'edivalsikon Aaron'enblesahemaek... De a könnyebbség kedvéért szólítsatok csak Quadinak. Nem vagyok nyomvonyák.

– S a Hajnal Hadura? – vágott közbe Leon. – Tudni akarom, hol keressem.

– Hogy hol keresd? Hogy hol keresd? – vakargatta az orrát kis ember. – Jobb ha inkább nem keresed. Ha becsülöd valamelyest az életed, a Hajnal Hadurát nem keresed.

Leon behunyta a szemét, és mély lélegzetet vett. A szívét körülölelő Sötét Lángra koncentrált, és elképzelte, hogy az agya csápokat növeszt, melyeket kinyújt a kis ember koponyája felé, behatol, és szomjasan szívja magába az információkat.

– Ó... – sóhajtotta a kis manó. – A Hajnal Hadura a leghatalmasabb Féregúr! Északkeleten, innen háromezer mérföldnyire a ConDawn-félsziget legtávolabbi csücskében áll a Hajnal vára, ott lakozik ő... onnan irányítja az egész világ életét. Amrikban mindenki retteg tőle,

nem akad senki, aki szembe merne szállni vele. Rettenetes, rettenetes erejével képes akár az egész kontinenst elsüllyeszteni, eemsiket, férgeket, bangogokat, lufrákat, ketonokat, hirdokat a vízbe fojtani. A Hajnal Hadura... hé, cherub, mit művelsz a gondolataimmal?! Nem szégyelled magad? Vidd innen a mocskos csápjaidat!

A kis manó agya a következő pillanatban lezárult, ellenállt minden behatolásnak, valami bizonytalan mentális erő formálódott körülötte. Leon még próbálkozott egy darabig, aztán feladta. Amit tudni akart, már úgyis megtudta. Tehát: a ConDawn-félsziget. Északkeleten. Háromezer mérföldnyire.

Jó hosszú út lesz.

A kis manó játékosan megfenyegette göcsörtös ujjával.

– Ejnye, cherub, ez nem volt szép tőled. Most már légy szíves, csináld meg a hangszeremet!

– Valamit valamiért – nevetett Leon, semmivé foszlatta láthatatlan csápjait, s a még meglévő szellemkezekkel könnyedén kipiszkálta a kocsonyás levelet, ami önálló életet élve egyre beljebb akart szorulni a kürtbe.

– Te jártál már a ConDawn-félszigeten? – kérdezte Quadit.

A manó elgondolkodott.

– Egyszer – felelte vontatottan. – Sok-sok évvel ezelőtt arra sodort a rossz sorsom. S bár el kell ismernem, sok olyan hangot tanultam, melyre sehol máshol nem bukkanhatok... nem kívánom magamnak még egyszer azt az iszonyatos pár napot. Kész csoda, hogy életben maradtam. A rettenet földje az, s csak az léphet be, akit a Hajnal Hadura parancsol magához.

Leonnak eszébe jutott arMegadown vára, melyről hasonló legendákat szóttek, s hosszan eltöprengett. Lehet, hogy az említett veszedelmek ugyanolyan elektronikusan keltett mezők, mint amelyek a pusztulás azon területét körülvették? Lehet, hogy itt is a ghirdek – és esetleg a merghánik – uralkodnak? Lehet, hogy maga a Hajnal Hadura is közéjük tartozik?

Sóhajtott.

– Te láttad valaha is azt az illetőt, aki a Hajnal Hadurának nevezi magát? – kérdezte.

– Nem – vágta rá azonnal a kis manó. – Dehogy.

– Hogy néz ki? – faggatózott tovább Leon, mert biztos volt abban, hogy a kis fickó tudja a választ.

– Szörnyű – szűkölt Quadi. – Nagyon-nagyon-nagyon szörnyű! Nem akarok beszélni róla.

– Szedjem ki belőled erőszakkal?

– Nem. Dehogy. Nagy feje van... rettenetes agyari, a karjai végződésében ott ahol a kezeinek kellene lenni, különböző szerkezetek... s a szeme a legszonyasabb...

– Eemsi?

– Nem. Dehogy. Féregúr ő! Egy hatalmas Féregúr, aki az összes többi Féregúrnak parancsol! S a hangja... a hangja oly iszonyatos, hogy képtelen voltam olyan hangszert megalkotni, mellyel az utánzására képes lehetnék. Ha ő elbődül, megremegnek a hegyek, eltörnek az üvegpoharak, gyökerestől szakadnak ki a földből a fák, s azok, akik a közelében állnak, nem mindig élnek túl a harsogását. Saját szememmel láttam, mint pukkant szét a feje Gangragoth Vukálnak, aki volt oly elővigyázatlan, hogy nem védekezett mentális pajzzsal, amikor a nagyúr elbődült. Arra szólított fel, hogy próbáljam utánozni, s bár én azonnal analizáltam a hang összetevőit... úgymint három rész mezei gagyvalag siratóéneke normál szinten, két rész garbangi kutyvagok üvöltés tizenötszörösére erősítve, nyolctized rész bensisikoly kombinálva harkálykopogással, megtűzdelve ritmikusan ismétlődő kaguárhörgéssel, no persze tizenöt százalékban eltorzítva és a skálán öthatoddal eltolva a basszus irányába, s színezve olyan elemekkel, mint például koporsó nyikorgás, kriptaajtó csikorgás, csontok recsegése...

– Elég! – vágott közbe határozottan Razco, aki bár nagy barátja volt a zenének, s a természetnek, egyelőre szívesen lemondott arról az élvezetről, hogy a Hajnal Hadura hangjában fellelhető összes elemet megismerje.

– Szó sincs róla – rikoltotta a kis ember. – Ez még messze nem elég! Hiszen a hang összetevőinek alig egyharmadát volt szerencsém ismertetni!

– A vérengző kollapszus kaffogó hangját is tudod utánozni? – húzódott közelebb Vionapaad, szemében a megismerés láza égett. – Vagy a gyilkos hebrencs támadósikolyát?

– Naná – vont vállat a kis ember. – Ezek triviális hangok. Nem mondom, igen hasznosak, ha nemkívánatos látogatókat kell elijeszteni, de az igazi művészettől meglehetősen távol állnak. Sok mindent kidolgoztam már. Legnagyobb büszkeségem a puffogó lébelec nyifogó nyekergése, melyet kizárólag párzási időszakban a hím hallat, amikor a buján dürrögő nőtény magához csalogatja és irtózatos erővel tökön rúgja. Megmutassam, milyen hang ez? Vagy mit szólnátok esetleg a...

– Azt mondtam, elég! – üvöltötte magából kikelve Razco, majd gyorsan észbe kapva, jóval csendesebben hozzátette. – Indulnunk kellene!

Leon visszaadta a megtisztított kürtöt a kis manónak.

– Amit művelsz, hasznos tudomány – jegyezte meg. – Most nincs időnk végighallgatni a repertoárodát, ám amennyiben velünk tartasz, a későbbiekben bizonyára adódik még alkalom, hogy meghallgassunk egy-két érdekes hangot.

– Na ne! – Ezt Razco jegyezte meg döbbenten. – Nem elég ez a bűdös eemsi, most még egy csodabogárral is együtt kell utaznunk!

A kis manó ezt meg sem hallotta.

– Hát... épp most ráérek. De tulajdonképpen hová tartotok?

Leon vállat vont.

– Egyelőre LAngelesbe, aztán pedig északkeletre. Nem kizárt, hogy meglátogatjuk a Hajnal Hadurát.

A manó arcán kellemetlen kifejezés suhant át.

– Oda menjetek csak nélkülem! Ám megjegyzem, ha egészen őszinte akarok lenni, be kell vallanom, LAngelesben még sohasem jártam. Ellenben V'aniuban, képzeljétek...

– Indulunk! – adta ki az utasítást Leon, és tüntetőleg hátat fordított Quadinak, nem szentelve további figyelmet új társuk véget nem érő meséjének.

A következő napok eseménytelenül teltek. Quadi minden lehetséges hangot leutánczott gyorsan készülő, varázslatos szerszámaival, s azzal szórakozott, hogy a legkülönbébb halálsikolyokkal és hörgésekkel ijesztgette társait a legképtelenebb helyzetekben. Razco és Vionapaad legalább tucatnyi alkalommal emelték rá a fegyverüket, s ilyenkor mindig csak Leon határozott közbelépése mentette meg a vihogó kis manót. Viszont Leont ezek után semmi sem mentette meg Quadi nehezen viselhető társaságától. A manócska előszeretettel ecsetelte a különböző hangok előcsalogatásának szakfogásait, mely szövegből a cherub csak idegen nevek tömegét és százalékos megoszlását tudta értelmezni, ám az alapvető összefüggéseket nem értette.

Grun Grath valószínűleg megbánta már, hogy elkísérte Leont erre az égetett- és erjesztett italokból igen nagy hiányt szenvedő kontinensre. Krónikus alkohol-utáni-vágyakozásban szenvedett, búskomoran lógatta az orrát, s csak akkor kapta fel vadul a fejét, ha társai szájából a „bor” vagy a „sör” szavakat hallgatta. Ám ilyenkor csak még inkább elkedvetlenedett, mert kiderült, hogy Razco Menem egy elbeszélésében egyáltalán nem italféléket emlegetett, hanem valami „*kóbor sörényes*” fenevadat. Ennek hallatán Grun Grath nagyot köpött maga elé és mindenféle hitvány alakokról mormogott, akik állandóan megtévesztik kiszolgáltató társaikat.

Razco persze rá se hederített az efféle morgolódásokra. Az ijesztgetésben kedvét lelő Quadi ellen irányuló gyűlöletében osztozott az idegen eemsivel, s a közös utálat összehozta őket. Leonnak eleinte fel sem tűnt, mikor elegyedtek először szóba egymással, csak arra lett figyelmes, hogy a thorp gróf és Vionapaad hosszas eszmecserét folytatnak egymással egészen baráti tónusban. Leon élénken fülelve próbált hasznos információkat kihalászni a beszélgetésből, ám ez annál is nehezebben ment, mivel szinte állandóan Razco Menem beszélt, az eemsi csak néha tett egy-egy érdeklődő megjegyzést.

Az ötödik nap délutánján a távolban masszív kőépítményt pillantottak meg, ami Leont leginkább egy középkori várra emlékeztette. Amikor közelebb értek, a Leon módosította kijelentését. Inkább egy váromra hasonlított, amelyet valami gigászi erő egyszerűen beletaposott a földbe. A várfal csak szakaszonként volt épnek mondható, a legtöbb helyen beomlott vagy pedig akkora lyukak tátongtak rajta, hogy egy kisebb hadsereg kényelmesen bemasírozhatott volna rajtuk. Az épületek laposak voltak, ám amikor Leon alaposan szemügyre vette őket, némi megdöbbenéssel kellett tudomásul vennie, hogy akár a huszadik század végén is épülhettek volna. Bár az ablakokból már régen kitört az üveg, itt-ott még fényvédő redőnyök díszeltek, s néhol még könnyűfémből készült szerkezeteket is látott a házak falán.

– LAngeles! – mutatott büszkén előre Vionapaad, s mintha varázsütésre tennék, a falak tetején lángszórókkal, géppuskákkal, íjakkal és egyéb, veszedelmesnek tűnő fegyverekkel felszerelt eemsi tűntek fel.

3.

– LAngeles lakói nem tűnnek túlzottan barátságosnak – jegyezte meg Leon. Társai aggódva pillantottak a fegyverekre, egyedül az eemsi tűnt higgadtnak.

– Nyugalom! – emelte fel a kezét leszerelően. – Nincs mitől tartanunk!

Ebben a pillanatban süvítés hallatszott, s az a nyílvevő, mely a mögötte lévő fatörzsben rezgett, szinte súrolta az arcát. Az eemsi morogva káromkodott, és sietve a földre vetette magát. Leon körül egy szempillantás alatt felszikkasztott a zöld mentális burok, s a következő pillanatban tucatnyi nyílvevő pattant le róla ártalmatlanul. Társai már nem úszták meg ilyen könnyen. Razco vállát súrolta egy lövedék, de szerencsére nem okozott mély sebet. Az eemsi és az erfro-bolg bölcs teljesen beleolvadtak a talajba, s igyekeztek a lehető legcsekélyebb

célpontot nyújtani. Quadi sem úszta meg sérülés nélkül a támadást; neki a füle vérzett.

Hirtelen éles kiáltás harsant, és a várfalon egy tekintélyt parancsoló, legalább négy méter magas alak tűnt fel. Szavára az eemsik beszüntették a tüzelést, s a kapuk kitérültek a meglepett vándorok előtt.

– Mondtam, hogy ez LAngeles! – tápáskodott fel Vionapaad a földről, s sziszegve tapogatta arcsebét, melyből apró cseppekben szivárgott a vér.

Az erődítményből jó háromtucatnyi, tetőtől talpig felfegyverzett harcos vágatott elő. Testüket halovány, ám félreismerhetetlenül jellegzetes mentális aura borította. Leon agyában egymást kergették a gondolatok. Ennyi alkodó és kodó egy csapatban! Itt? Ebben a városban, amit Vionapaad a „békés” jelzővel illetett?

Csapda? Esetleg a déli eemsik között az átlagnál sokkal többen rendelkeznek a mentális erők használatával? Rejtély.

Gondolatait mély, ugató torokhang szakította félbe:

– Harbicon, a déli eemsik ura látni kíván benneteket! – A szíves invitálást félreérthetetlen mozdulat kísérte, miszerint ha nem fogadják el a meghívást, akkor az eemsik komolyan neheztelni fognak.

Leon Silver egy végtelennek tűnő pillanatig gondolkodott csupán. Nem tudta, mi vár rájuk a Főerődnek nevezett várban, de egy biztos, ha makacskodnak, nemigen élik túl. Ennyi kodó együttes erővel könnyűszerrel áthatolna az ő mentális pajzsán. S védtelen társai kiszolgáltatottan állnának a nyílzáporban, a komolyabb katonai fegyverekről nem is beszélve.

– Természetesen örömmel elfogadjuk a meghívást.

Amíg beértek a várba, Leonnak volt elég ideje, hogy szemügyre vegye a kísérőiket. Azt nyomban megállapította, hogy testük sokkal erőteljesebb felépítésű, mint azoké az eemsiké, akikkel eddig dolga akadt. Nem voltak annyira torzak, és szemükben meglepő értelem, mi több, ravaszság csillogott. Magabiztosan ülték meg hátasaikat, amelyek a nyolc lábtól eltekintve egészen normális, huszadik századi lovakra emlékeztettek. A kodók teste körül mindvégig ott vibrált a mentális

pajzs, szemernyit sem gyengült az eltelt percek alatt. Végül Leon arra a következtetésre jutott, hogy a pajzsot valamilyen módszerrel maradandóvá tették, vagy pedig a déli eemsik figyelemre méltó méretű mentális energiával rendelkeznek.

A vár belülről már korántsem tűnt annyira lerobbantnak, mint azt az első benyomás sugallta. A leomlott falról kiderült, hogy kiválóan álcázott csapdák tömkelegét rejtik, amelyek néhány másodperc alatt tömegeket pusztíthatnak el, a lyukak mögött olyan szerkezetek lapulnak, melyekből hatalmas kövek gördíthetnek a roppant nyílásokba, egyszerre zárva el az utat a rohamozók előtt, s pusztítva el a vakmerő ostromlókat. Technikai zseni volt, aki ezt megtervezte, gondolta Leon, s igyekezett mindent alaposan megjegyezni, hiszen Cherubionban sohasem tudhatja az ember, mikor lesz szüksége az információra.

A várudvaron eemsik néma serege várta az érkezőket. A szemekben gyűlölet és idegenkedés villogott. A kezek fegyvereket markoltak, készen arra, hogy egyetlen parancsszóra apró darabokra aprítsák a jövevényeket. Úgy viselkedtek, mintha egy gyűlöletes, ám rendkívül félelmetes démon érkezett volna közéjük.

Valószínűleg nem szoktak hozzá ahhoz, hogy kunigaamik és cherubok tegyék a lábukat a várukba. Az pedig végképp szokatlannak tűnhetett a számukra, hogy egy cherub testét mentális energia ragyogjon körül.

A lovasok elszakadtak a vándorok mellől, és Leon megpillantott egy emelvényen álló alakot, aki előtt alattvalók százai zsúfolódtak össze. Amikor közelebb léptettek, kénytelen volt megállapítani, hogy tévedett, az eemsinek nem volt emelvényre szüksége ahhoz, hogy kimagasodjon a többiek közül, négyméteres termete nem csak uralkodóként emelte a többiek feje fölé. Harbicon nagykodó, akiről Vionapaad el-elejtett szavaiból már tudta Leon, hogy a déli eemsik ura, már türelmetlen képpel várta a vándorokat.

Leon egyenesen a nagykodó felé tartott. Valami megmagyarázhatatlan belső nyugalom szállta meg, szíve körül a Sötét Láng összesűrűsödött; ha harcra kerül a sor, hatalmas erőket szabadíthat fel.

– Béke veled, Harbicon nagykodó, minden déli eemsik ura! – emelte fel üres kezét Leon Silver. – Vándorok vagyunk, s csupán a sors vezérelte utunkba hű szolgádat, Vionapaadot, aki felajánlotta, hogy elvezet bennünket a varázslatos szépségű LAngelesbe, így lehetőséget ad ahhoz, hogy minél jobban megismerhessük a vidéket. Társaim hű barátok, remek harcosok, és már hosszú idő óta járjuk együtt Cherubiont. Engedd meg, hogy bemutassam Razco Menemet, a thorp nemesurat, Grun Grathot, a Cherubion-hírű erfro-bolg bölcset, valamint új társunkat, Quadit, a vándormuzsikust.

– Túl sokat beszélsz, idegen, de ügyesen fűzöd a szavakat egymásba! – húzta el a száját a nagykodó. – Mindenről beszélsz, csupán arról nem, honnan jöttetek és milyen céllal. Én viszont leginkább erre lennék kíváncsi!

Leon nagyot nyelt. Hát igen, a nagykodó átlátott a szándékán. Pedig időre volt szükségük, időre, amíg kiderítik, miért fogadták olyan ellenségesen őket, hogy tulajdon társukat is képesek lettek volna a halálba küldeni. Úgy döntött, az lesz a legcélszerűbb, ha az igazat mondja, legfeljebb nem számol be mindenről.

– Cherubionból érkeztünk, nagyuram, s északkeletre tartunk.

– A Férges Földjére! – sóhajtotta ezer torok egyszerre, s a gyűlölet most már félelemre változott az eemsik szívében.

– Igen, céljaink között szerepel.

A nagykodó tekintete meg sem rezdült, bár Leon érezte, hogy sikerült meglepnie a válasszal.

– Célokat említettél, vándor!

– Meg akarok találni valakit, akit úgy hívnak: a Hajnal Hadura! – mondta ki Leon a végszót. – S ha információim nem csalnak, ez a valaki a ConDawn-félsziget legészakibb csücskében található.

Szavait ezúttal nem követte hangos sóhaj. Leon Silver érezte, hogy valami olyat mondott, amit nem lett volna szabad. Razco közelebb hajolt hozzá, és lopva a fülébe súgta:

– Harcolunk? – kérdezte minden meggyőződés nélkül. – Vagy elkezdünk gondolkozni az utolsó kívánságunkon... ha ugyan errefelé ismerik ezt a kegyes szokást!

A nagykodó teljes méretében kihúzta magát, s egészen közel lépett a kis csapathoz. A magasból nézett le rájuk, mintha a következő pillanatban el szándékozna tiporni őket. Kezében egy embernyi méretű, aranyfényű szekerce csillogott.

– Mi dolgotok a Hajnal Hadurával?

Leonnak már a nyelve hegyén volt a válasz, ám Grun Grath megelőzte.

– Nemes eemsi uram! – kezdte, miközben apró verejtékcseppek jelentek meg a homlokán. – A Féreg Útjának jogán hivatkozva szállást és védelmet kérek jómagam, s társaim számára!

Harbicon, minden déli eemsik ura meglepetten lépett hátra. Leon Silver nemkülönben.

– Miféle jogra hivatkozol, nyomorult pondró?! – üvöltötte az eemsi főnök, miközben szekercéje megvillant a napfényben.

– Az évszázados jogra hivatkozom, mely mindenkit megillet, aki eemsi társával egyetemben átvészelte egy féreg támadását!

A nagykodó összehúzott szemöldökkel fordult Vionapaad felé, aki kicsit arrébb állt társaitól, s éppen arcának sebével foglalatoskodott.

– Te mit mondasz erre, harcos?

Vionapaad mélyen meghajolt ura előtt, s szemét mindvégig a földre sütve halkán, de érthetően válaszolt.

– Kevdan Dombjai között portyáztunk, amikor Sviatluk, a csoport felderítője észlelte, hogy egy kifejlett sziklaféreg lapul az egyik közeli sziklabarlangban. Bár nem értettük, hogyan juthatott be ilyen mélyen a birodalomba, megpróbáltuk elpusztítani. Sajnos nem jártunk szerencsével, s a féreg elszabadult. Menekülésre fogtuk a dolgot, mígnem a szörnyeteg alagutat ásott alattunk a talajban, és társaim kivétel nélkül feneketlen bendőjébe jutottak. Jómagam is csupán a hátasom feláldozásával menekültem meg... – Gyors pillantást vetett Razco Menem felé, akivel már egészen megkedvelték egymást, hála a

thorp nemes lélegzetelállító történeteinek. – ...És ezek a bátor vándorok jelentős segítséget nyújtottak. Én, Vionapaad al'Gregok, Gro-Umbar nemzetségének harcosa, a déli gonkat-eemsik törzséből tanúsítom, hogy ezen jövevények igényt tarthatnak a Féreg Útjának jogán nyert vendégszeretetre.

Harbicon nagykodó kelletlenül engedte le roppant szekercéjét.

– A Féreg Útjának jogán a kért szállást és védelmet nem tagadhatom meg. Ám ne feledjétek, a szokás azt is kimondja, csupán egyetlen napra vonatkozik, a következő hajnal hasadtáig! Addig szabadon járhattok-kelhetek a vár egész területén, a zárt területeket kivéve. Szökéssel ne is próbálkozzatok, a legjobb harcosaim fognak gondoskodni arról, hogy holnap szerét ejthessük a Próbának!

– Miféle próbának? – kérdezte suttogva Leon az erfro-bolg bölcstől, de az sápadtan megrázta a fejét, s csak annyit mondott:

– Később!

A nagykodó elbocsátóan intett lapátszerű tenyerével, ám Leon előrelépett.

– Már megbocsáss, nagyuram... de jövevelem másik célja, hogy azt reméltem, itt találok minden eemsik urát, Otoaakot, akit személyesen is ismerek. Tudnál felvilágosítást adni arra vonatkozólag, hol találhatnám a főkodót?

A négyméteres eemsi akkorát ordított, hogy Leon csaknem megsüketült.

– Otoaakot? – harsogta felháborodottan. – Te a főkodóra merészelsz hivatkozni az én jelenlétemben? Pusztulj előlem, arcátlan cherub, ne élj vissza a Féreg Útjának jogán nyert vendégszeretetemmel! Takarodj, különben pozdorjává zúzlak!

Leon fejet hajtott, és elsietett a társai után. Nem értette, miféle hibát követett el, de most nem volt kedve ezen töprengeni.

A szállás kényelmesnek bizonyult, az étel jóízűnek. Ám a kis csapat étvágya nem volt az igazi.

Leon szívesen körüljárta volna a várat, de az ajtóban tucatnyi felfegyverzett eemsi ácsorgott. Kegyetlen arcukat, no meg persze a túlerőt látván úgy döntött, talán mégis jobban fog esni egy kis pihenés.

Az éjszaka gyorsan leszállt, s a társaság már éppen az alváshoz készülődött, amikor nyílt az ajtó, és határozott kezek belökdöstek rajta régi ismerőseit, Vionapaadot. Ruhája szakadozott volt, arcát jókora kék foltok díszítették.

– Elcsúsztam a lépcsőn! – szabadkozott a kérdő tekinteteket látva, majd lemondóan megvonta a vállát. – Jól van, na!... Harbicon először megfenyített, majd Próbára ítélte. – Egész testében megrázkódott, nagyjából olyan benyomást keltett, mint akit a bitófa felé vezetnek.

– Elárulná már végre valaki, mi a nyavalya az a Próbá? – dühöngött magából kikelve Razco, s buzogányát markolászta tehetetlenül.

Grun Grath göcögve maga alá húzta a lábait, s halkan mesélni kezdett, miközben nem eresztette el a keze ügyéből azt a jókora borosflaskát, amit a Féreg Útjának jogára hivatkozva követelt ki, s amiből minden második mondat után nagyot kortyintott.

– Sajnos, nem ismerem pontosan Amrik szokásait, de azt pontosan tudom, hogy a Próbá semmi jóval nem kecsegtet.

– Erre magamtól is rájöttem! – dünnyögte a thorp mérgesen.

A bölcs nem hagyta zavartatni magát. Vidáman kuncogott, mert arra a második tömlőre gondolt, amiért a Féreg Útjának jogára hivatkozva csak nemrég szalasztotta el az egyik őrüket.

– Holnap, amikor a nap első sugara megvilágítja a keleti égboltot, istenítéletnek vetnek alá bennünket. Régebben ez kizárólag a Főködő, azaz Otoaak joga volt, ám változnak az idők. A Próbá az eemsik uralkodójától, azaz Harbicon nagykodótól függ. Lehet tűzpróbá, démonúzás, fegyver és vér próbája, bármi...

– Valakinek a csapatból meg kell küzdenie a társaiért? – kérdezte a homlokát ráncolva Leon, s szíve körül megsűrűsödött a Sötét Láng. Ha erről van szó, akkor nincs mitől tartaniuk. Lehet akár a nagykodó is az ellenfél, legalább megtapasztalja, hogy az ő hatalma sem korlátlan, legyen akármekkora nagy barom is. Bár, ami azt illeti, a Sötét Láng

erejét kihasználva akár egy tucatnyi kódó ellen sem indulna eleve vesztesként.

– Szó sincs róla! – tiltakozott a bölcs. – Mindenkinek meg kell küzdenie a számára kijelölt ellenféllel, így mondja a szokás. S a legtöbbször esélye sincs a Próbára bocsátottaknak. Ám aki túléli a Próbát, az szabadon távozhat, s cserébe a szenvedéseiért bármilyen segítséget kérhet a Próbá Bírójától, aki szinte minden esetben a helyi főúr; azaz jelen esetben Harbicon nagykodó lesz.

Leon az eemsi felé fordult. Vionapaad megrezzent, de nem fordította el a tekintetét. Silver valami új csillogást fedezett fel az eemsi szemében: dühöt és dacot. S e két érzelem ezúttal nem feléjük irányult.

– Mondj el mindent, amit a Próbáról tudnunk kell! Ne feledd, holnap te is ott leszel közöttünk!

– Tudom! – sziszegte Vionapaad, s megtapogatta arcán a kékes duzzanatot, amit valószínűleg Harbicon méretes tenyere okozott. – A nagykodó gondoskodni fog róla, hogy egyikőnk se hagyhassa el saját lábán a Főerődöt.

– S miért vetnek minket alá a Próbának? – ráncolta a homlokát Silver.

Vionapaad fájdalmasan elvigyorodott, majd gyors mozdulatot tett, amely Leont az egykori kereszténység jelképére emlékeztette: keresztet vetett!

– Démonoknak tartanak.

Grun Grath, hála a bőséges vacsorának, no meg persze a mellé kapott tekintélyes mennyiségű bornak, kezdett igazán beszédes kedvében lenni. Odatámolygott Leon mellé, s miközben fél kézzel magához ölelte, susterogva beszélni kezdett.

– Próbára olyanokat szoktak bocsátani, akiről azt tartják, hogy démonok kaparintották meg a lelkét. Nem emlékszel, mit mondott az a Violaszék vagy hogyishívják... LAngelesben nemrégiben titokzatos látogatók jártak...

– Pontosan – bólintott az eemsi. – Amíg mi távol voltunk, ismét éneklő démon tizedelte sorainkat.

Quadi lelkesen vigyorogva közelebb lépett, s kíváncsi vigyorral az ajkán kérdezősködni kezdett.

– Milyen az éneklő démon hangja? Hangos? Halk? Érces? Fújtató?...

Leon gyengéden megragadta a manót, és grabancánál fogva arrébb tette.

– Erre még bőven lesz időd, barátocskám! – visszafordult az eemsi felé. – Folytasd!

– Az éneklő démon két napja járt utoljára itt. Elragadott négy őrt, két asszony és tucatnyi gyermeket! Nem éjjel jött, mint eddig tette, hanem fényes nappal sétált be a várba kereskedőnek öltözve. Aztán, amikor már mindenki természetesnek vette a jelenlétét, levetette álcáját, és tombolni kezdett. Az őrség nem vizsgálta meg túl alaposan, különben bizonyára Próbára ítélik... Mielőtt az örök megérkeztek volna, sikerült eltűnnie egy titokzatos módon támadt fekete forgószelelben. Másnap a nagykodó parancsba adta, hogy mindenkit, aki idegen errefelé, Próbának kell alávetni. S mivel én veletek érkeztem... én is lehetek démon szerintük. – Vionapaad sokatmondóan megtapogatta az arcát, majd elmosolyodott, s ruhája redőiből apró tárgyakat húzott elő, és sorra kiosztott mindenkinek egyet-egyet. – Medicina. Varázsszer, véd minden démontól.

Leon töprengve forgatta az apró tárgyat a kezében. Egy apró ezüstkereszt volt, de nem a jól ismert szakállas, töviskoszorús alakot ábrázolták rajta, hanem egy otromba figurát, amely leginkább egy agyagból gyúrt ördögbábura emlékeztette a cherubot.

– Nem kell. Engem megvédenek a mágikus rúnáim! – sívította Quadi, és kézzel-lábbal hadakozott Vionapaad kedvessége ellen. A kereszt a földre hullott. – Százötven féregfogat fizettem a varázslónak Findarban! Semmi szükségem rá, hogy ez a nyavalyás kis fémdarab esetleg semlegesítse az erejüket!

Razco Menem nagyot köpött a földre, amikor megpillantotta a keresztre feszített alakot.

– Pfuj! Otromba egy jószág!

– Korai kresztin ábrázolási mód! – válaszolta Grun Grath, aki valóságos áhítattal babusgatta a saját keresztjét. – Régebben eemsik ezrei imádták ezt a bálványt, persze lényegesen nagyobb méreteken kell elképzelned.

A thorp fintorogva válaszolt.

– Barbár népség! Nekem már ilyen kicsiben sem tetszik!

Leon nem állta meg, hogy közbe ne szóljon.

– Évszázadokkal ezelőtt, valamikor abban az időben, ahol megszülettem, ez a kereszt éppúgy támasza volt a gyengéknek, mint manapság. Bár semmi látható hatása nem volt erejének, mégis tízezrek bíztak csodatévő erejében. A figura mára megváltozott, de a kereszt maradt. S úgy látom, maradt a hit is, amelyet a gyengék látnak benne. Nem mintha valóban csodálatos képességekkel lenne felruházva, a gyengék, a tehetetlen alakok teszik azzá a képzeletükkel.

Razco mogorván vágta zsebre.

– Aludjunk!

Mielőtt Leon az álom jótékony hatása alá került volna, egy iszonyatos szörnyeteg alakja bontakozott ki képzeletében. Nem tudta, hogyan történt, nem tudta, mi történt, egyszer csak úgy érezte, mintha ott állna előtte az a félelmetes lény, melynek csavaros szarvain vércseppek csillogtak, vörösen izzó szeméből gyűlölet sugárzott, s agyari megállás nélkül csattogtak, mintha mondani akarna valamit. Leon nem igazán tudta kivenni a lidércnyomás teljes alakját, ám annyit látott, hogy a derekát körbevevő szíján egy hajánál odakötözött, levágott emberi fej lóg. Egy fej, melynek arcvonásai furcsamód ismerősnek tűntek. Saját arcát látta ott kintől eltorzulva. S fölötté a démon vicsorgó-vigyorgó ábrázatát.

– Ó, a francba!

Leon a markába szorította a keresztet, s minden erejével arra koncentrált, hogy elűzze a megrázó látomást. A démon szertefoszlott, mintha ott sem lett volna.

Hogy ki látogatta meg?

Erről Leonban szemernyi kétség sem maradt.

– Hajnal Hadura! Nem tudom, ki vagy, nem tudom, merre jársz, nem ismerem a céljaidat! De úgy látom, már tudod, hogy úton vagyok feléd!...

A reggel hamar eljött. Talán túlságosan is hamar. Még alig pirkadt, amikor nehéz csizmák dübögését hallották meg közeledni a foglyok. Razco nyitotta ki a szemét először, tekintete nyomban Quadira esett, aki törökülésben kuporgott a sarokban, s furcsa csontfigurákat pakolt egymásra. Amikor meghallotta az örök közeledését, egy villámgyors mozdulattal ruhája alá septe a szobrocskákat, de Razco meg mert volna esküdni rá, hogy a manó köpenye alatt nincs semmi, csak a feneketlen sötétség.

Nyílt az ajtó, és dühös eemsik özönlöttek be rajta.

– Gyerünk, hitvány alakok! Felkelni, hé! Mindjárt kezdődik a Próba! A nagykodó már vár benneteket! Ne várakoztassátok!

Leon álmosan tápáskodott fel.

– Még reggelit sem kapunk?! – kérdezte közönyösen.

– És a bor? – méltatlankodott Grun Grath. – Tegnap este elküldtem azt a borotvált fejű eemsit, hogy hozzon még egy negyedik tömlővel! Sose tért vissza! A Féreg Útjának jogán követelem...

– Nem! – vágta oda a katona. – Guronong nem jött vissza. Éjjel megint itt járt a démon. Két ór az áldozat. Az egyikük Guronong volt, akit te küldtél el borért! Ez a tény magáért beszél. Vagy ti magatok vagytok a démonok, vagy összejátszotok velük! A nagykodó minél előbb meg akar győződni róla, hogy mi az igazság!

A másik eemsi ekkor vadul felordított, és a szoba ablaka felé mutatott. Társa vadul káromkodott, odarohant az ablakhoz, és a szétfeszített, ujjnyi rácsokat vizsgálta. Valaki ki- vagy bemászott ezen az ablakon. S bár a rácso kissé már elrozsdásodtak, az illető jókora testi erővel rendelkezhetett.

– Ez... ez... – hebegte az eemsi. – A démon...

– Ugyan – kuncogta az erfro-bolg bölcs, és jelentősegteljesen a szájához emelt egy félig teli bőrtömlőt. Ivott, és kissé megtántorodott. Leon elkapta, mielőtt Grun Grath elvágódott volna. Elfintorodott. Társuk rettenetesen büzlött az alkoholtól, és alig állt a lábán. – Ha a bor nem megy Grun Grathoz, Grun Grath megy a borhoz – dudorászta boldogan. – Találtam egy remek kis csehót! Még fizetni se kell. Igaz, az ajtó nehezen nyílik, de...

Végigvágódott a földön.

– Részeg disznó! – állapították meg a jelenlévők egyhangúlag, majd az őrpapancsnok intésére két katona felemelte a magatehetetlen testet, s a többiek után cipelte.

Leon csodálkozva pillantott a szétfeszített rács felé. Képes lenne a részeg erfro-bolg bölcs ekkora erő kifejtésre? Vagy valóban valami démon mászott volna be hozzájuk az éjszaka folyamán? Az a démon, aki megjelent előtte közvetlenül elalvás előtt?

A Hajnal Hadura?

Szóval nem álom volt, az a szörnyeteg valóban itt járt? És senki más nem vette észre, csak ő?

Végighaladtak az udvaron, kétoldalt széles sorokban álltak a száj tátók. A szemekben itt-ott érdeklődés, néhol félelem csillogott, de a leggyakrabban düh és lincshangulat.

Leon biztos volt benne, hogyha nem lennének mellettük őrök, akkor egy lépést se tehetnének az udvaron, s máris apró darabokra szaggatná őket a csőcselék.

Vagy legalábbis megpróbálkoznának vele.

Egyenesen a vár főterére vezették őket, oda, ahol tegnap találkoztak a nagykodóval.

Harbicon nagykodó már várta őket. Testét tetőtől talpig díszes páncélzat borította, fejét fogakkal kirakott sisak díszítette. Pajzsával egy gigantikus keresztesvitézre hasonlított. Bár hiányzott róla a mentális pajzs, a körülötte ácsorgó testőrök mindegyikén ott szikrázott. Leon újfent nem győzött eleget csodálkozni a mentális pajzsok erején.

– Én, Harbicon, minden déli eemsi uralkodója, Ffrenthal és LAngeles ura, hatalmamtól megadatott jogommal élve Próbát hirdetek! A mai reggelen lejár a Féreg Útjának joga, s ettől a pillanattól kezdve nem óvják a Hatalmak senki életét!

Mély levegőt vett, majd aranyozott szekercéjét a magasba emelve, üvöltve folytatta mondandóját, hogy szava mindenkihez eljusson.

– Nagykodói jogomnál fogva közös Próbát hirdetek az itt felsorakozott vándoroknak; együtt élnek vagy pusztulnak. Mire delelőre ér a nap, megtudjuk, bujkál-e démon közöttük.

Quadi idegesen köhécselve meghúzgálta Leon ruhaujját.

– Mit ért azon, hogy együtt élnek vagy pusztulnak?

Leon megvonta a vállát.

– Szerintem azt, hogyha bármelyikünk csődöt mond, akkor a többiekkel is végeznek.

– Biztató! – súgta hátra Razco, és izzadó tenyerét századjára is szárazra törölte ruhájában.

A nagykodó időközben befejezte beszédét. Az udvaron felsorakozott eemsik üdvívalgásban törtek ki. Leon idegesen fordult Vionapaad felé.

– Lemaradtam a végéről. Mit mondott?

– Semmi különöset – vont a vállát az eemsi harcos. – Mindössze felsorolta a Próba részeit, de szerintem a háromból egy is elég, hogy elpusztuljunk.

Leon elkapta Vionapaad karját, és erősen megszorította.

– Konkrétan mit mondott?!

– Az elemek próbáját kell kiállnunk. Először jön a vízpróba, utána a tűz, végül a sziklazápor. Ha túléljük, akkor felőle oda mehetünk, ahova akarunk. Ami azt illeti, a helyében én is ilyen nagyvonalú lennék.

– Víz, tűz, szikla – ismételte Leon, s agyában egy kétségbeesett ötlet kezdett körvonalazódni. – S mi a rendje egy ilyen próbának? Külön-külön kell kiállnunk, vagy pedig egyszerre?

Az eemsi lemondóan legyintett.

– Számunkra úgyis mindegy. – Látván Leon gyilkos tekintetét, gyorsan folytatta. – Általában egyesével vetik Próba alá a kivá-

lasztottakat, de Harbicon attól tart, hogy mindannyiunkban démon lakozik. S ilyenkor fennáll a veszélye annak, hogy a démonok látván társuk halálát kétségbeesésükben felfedik magukat, s tombolni kezdenek.

Leon vakmerően közelebb lépett a nagykodóhoz, s mit sem törődve a fenyegetően mormogó testőrökkel, felkiáltott.

– Harbicon nagykodó! Mielőtt megkezdődne az istenítélet, adj útbaigazítást: merre találok a Hajnal Hadurát?

A gigantikus eemsi összerezzen a név hallatán, és a keze a szekercéje markolatára fonódott szinte szétroppantva azt.

– Már vár engem! – folytatta Leon. – Elszámolnivalóm van veled!

– Nekem is! – sziszegte a nagykodó, és nyakán kidagadtak az izmok. – Ha túléled a Próbát, s nem vagy démon, szívesen útbai-gazítalak.

Leon megvonta a vállát. Nem volt biztos benne, hogy mi vár rájuk, de egyet határozottan érzett: hamarosan maguk mögött kell hagyniuk LAngelest.

Annyit mindenesetre sikerült megtudnia, hogy a Hajnal Hadura nem ismeretlen errefelé. Ha lesz egy kis ideje, akkor Vionapaadot is ki kell kérdeznie erről.

A foglyokat, mert most már valóban azok voltak, egy tágas sziklamélyedéshez vezették. Miközben a tömeg eltávolodott tőlük. Leon érdeklődve nézett körül. Keskeny lépcső vezetett lefelé a mélyedésbe, gondos kezek vájták ki valaha régen. A szemközti falban hatalmas, sötét lyukak ásítottak, s Leon biztos volt benne, hogy a többi falban is hasonló nyílásokat látna.

Kísérőik egyértelmű lándzsabökésekkel adták a tudtukra, hogy menjenek le a lépcsőn. Leon úgy becsülte, hogy jó húsz métert ereszkedtek lefelé, mire lejutottak. Alig értek le mindannyian, egy rekedtes hang törte meg a csendet.

– Víz, jöjj és ítélkezz!

A következő pillanatban a sötét lyukakból ömleni kezdett a víz, és néhány másodperc alatt térdig ellepte a meglepett csapatot.

– Megfulladunk! – jajdult fel Razco. – Nemtelen halál egy thorp nemesúr számára! Inkább fegyvertől haljak meg! – kirántotta a kardját, és gázolni kezdett a lépcső felé, amely azonban rejtélyes módon visszahúzódott a falba, lehetetlenné téve a feljutást.

Leon agyában egymást kergették a gondolatok. Szíve körül ott lüktetett a Sötét Láng, azonban hatalma kevés volt arra, hogy egyszerre minden nyílást elzárjon erejével. Végül a legkézenfekvőbb megoldás mellett döntött. Vékony, ám erős gömböt növesztett önmaga és társai köré. Alig fejezte be a műveletet, amikor a sötéten fortyogó víz elborította őket.

Silver tartott attól, hogy engedve a gömbbe szorult levegőnek felemelkednek a felszínre, de szerencsére ez nem következett be. Mert ugyan mit gondoltak volna az eemsik, ha egy sötét gömböt látnak kiemelkedni a habok közül?

Igazolni látják feltételezésüket, hogy démonokkal van dolguk. S akkor miféle sors várhatna rájuk?

Leon sötéten elmosolyodott. Még ebben a távoli korban sem szűnt meg a keresztény inkvizíció kegyetlen logikája: aki túléli a kínzásokat, az démon lehet, csak az mentesül a vád alól, aki halandónak bizonyul. Eddig nem különösebben foglalkozott a háborodott vallási fanatikusokkal, de most hogy a saját bőrén tapasztalta, mire képes a vakbuzgóság, teljes szívéből meggyűlölte az önkényesen ítélezőket.

A gömb elegendő levegőt biztosított a túléléshez, ám Leon valami furcsát, valami megmagyarázhatatlanul borzongatót érzett a háta mögött. Villámgyorsan megfordult, de csak Quadi játszadozott a hangszereivel. Ellentétben a többiekkel, akik a Sötét Láng elrettentő mellékhatásától vacogva kuporogtak a gömb alján, rajta nyoma sem volt a félelemnek vagy a megilletődöttségnek. Rezzenéstelen arccal állta Leon tekintetét, majd könnyedén elnevette magát, s furcsán torz hangon így szólt.

– Akarod, hogy eljátsszam neked a legkedvesebb dalomat? A végzeted dallamát?

Quadi teste megnyúlt, formája megváltozott. Először egy hatalmas, agancsos fej alakult ki, szájából háromágú nyelv csapódott sziszegve Leon felé. A cherub elhajolt, de a nyelv érintését így sem kerülhette el. Mintha csalánnal húztak volna a kezére; bőre égett a rácsöppenő savtól, ami a szörnyeteg nyelvét fedte. Az átalakulás folytatódott, előbb négy kar, majd egy pikkelyek borította hordó-szerű törzs növekedett ki az eredeti testből. A manó néhány másodperc alatt gigászi szörnyeteggé változott, amely csak összekuporodva fért el a gömbben. Égett hús édeskés bűze töltötte be a levegőt, és Leon rájött, hogy ahol a szörnyeteg teste érintkezik a Sötét Lánggal, iszonyatos energiák feszülnek egymásnak. Az egész gömb megrázkódott, s Leon úgy érezte, hogy menten szétrobban a szíve.

A gömb tágulni kezdett, s Leon rémülten tapasztalta, hogy kezdi elveszíteni uralmát a Sötét Láng fölött. A lény belülről megmarkolta a gömböt, ügyet sem vetve a fájdalmakra, majd száját egészen széttárva énekelni kezdett. Hangja mézédés volt, de Leon szívében – talán a Sötét Lángnak köszönhetően – vad gyűlöletet és leküzdhetetlen rettegést keltett.

Leon megfeszítette testét, és felidézte agyának titkos rejtekéből a jól ismert erőt. Egy szempillantás alatt mentális pajzs vette körül a testét.

– Démon! – lihegte Leon.

– Nyomvonyák – helyesbített a szörnyeteg.

Hirtelen hatalmas robbanás hallatszott, és Leon előtt minden sötétbe borult.

Sötétség.

Fény.

Aztán megint sötétség.

Mohó kezek fonódtak a nyakára, torkát elöntötte a víz. Kétségbeesetten próbált szabadulni a szorításból, tüdeje pattanásig feszült a légszomjtól.

Aztán...

Leon Silver torpedóként robbant ki a vízből. Testében fortogott az erő, szíve körül feléledt a Sötét Láng. Lüktetése megnyugtatta Leont.

Gyorsan körülpillantott. Jobbról egy sötét árnyat látott közeledni. Gondolkodás nélkül formált apró golyóbist a Sötét Láng alkotta masszából, s a közeledő teremtmény felé hajította. Fájdalmas, nem evilági sikoly hallatszott, majd hangos cuppanás.

Test csobbant a vízben.

Jobbról éles fény vetült az arcára, és mielőtt még odafordulhatott volna, tűhegyes karmok tépték fel a mellkasát. Leon villámgyors mozdulattal kirántotta a kardját, és egy szinte lehetetlen mozdulattal felfelé csapott. Erezte, amint pengéje átvágja az izmokat és sikoltva, szikrákat hányva keresztülhatol a csonton. Iszonyatos bömbölést hallott, dobhártyája kis híján beszakadt tőle. Hátralépett, a levágott kezek tehetetlenül lógtak a mellkasából, a karmok túl mélyen vájtak a testébe, hogysem maguktól kiszakadhattak volna.

Inkább érezte, mint látta, hogy mögötte is van valaki. Megpördült kardjával széles ívet írva le. A hideg acél áthatolt egy gomolygó ködön, de a vágás nyomán vöröslő vércseppek hullottak a vízbe.

Leonban csak most tudatosult, hogy térdig hideg vízben gázolva harcol, s körülötte nyoma sincs a sziklamélyedésnek, ahol a Próba folyt. Szeme sarkából egy sötét foltot látott a parton heverni, de nem maradt ideje a gondolkodásra, mert izzó fájdalom hasított az agyába. Elejtette fegyverét, és térdre rogyott az iszonyú mentális támadás erejétől.

Utoljára akkor érzett ekkora fájdalmat, amikor Monarakhban az az átkozott xinaf, KwYeor kihallgatta. Akkor még nem volt hatalma a mentális ereje fölött.

Mint ahogy most sem.

– Engedd át *nekem!* – suttogta egy hang, és Leonnak végigfutott a hátán a hideg. Choler, a Sötét Láng ura szólt hozzá valahonnan az éteri létsíkról.

Érezte, hogy a szíve körül megmozdult a Sötét Láng. Felduzzadt és alakot öltött. Már nem alaktalan massa volt, hanem Choler Magisztert formázta, még az arcvonásokat is pontosan ki lehetett venni rajta.

Leon végre meglátta ismeretlen támadóját, és hátrahőkölt meglepetésében. Egy kétfejű óriás állt vele szemben, alteste ködbe

burkolózott. Az egyik fej Sang Al'rahimot ábrázolta, a másik viszont őt magát, Leon Silvert!

Choler felemelte a kezét, ujjaiból pusztító villámok indultak útnak, de a kétfejű óriás könnyedén hántotta azokat a teste elé emelt pajzzsal. A Mágiszter ekkor a pusztá semmiből halállovagokat idézett meg, lángoló koponyájuk Indriquet juttatták Leon eszébe.

Az óriás kacagva csapott szét a lovagok között hatalmas pörölyével, s csakhamar fekete csontdarabok heverték körülötte. Choler kihasználta a teremtmény pillanatnyi figyelmetlenségét, és karját megnyújtva fojtóhurkot vetett az óriás nyakára.

Az kétségbeesetten kapott a hurokhoz, de Choler nem ismert könyörületet, minden erejét megfeszítve tartotta a mentális kötelet. A Leon Silvert formáló fej a szörnyeteg haláltusája közben hihetetlen változásokon ment keresztül. Az arcvonások folyamatosan változtak, tucatnyi arc jelent meg a cherub előtt néhány másodperc alatt, mint egy rémálomban.

Egy hreeir kölyök arca.

Aztán Meurin.

Grun Grath?

Hat ismeretlen arc.

Otoaak?

A többiek semmilyen emléket nem ébresztettek Leon Silverben.

Néhány perces küzdelem után a szörnyeteg leroskadt a földre, ajka közül sziszegve áramlott ki az élet. Utolsó leheletéből kisebb, vörös színű felhő támadt, amely a halott feje fölött sűrűsödött össze.

Choler semmit sem bízott a véletlenre. Túlságosan jól ismerte Sangot ahhoz, hogy ne akarjon biztosra menni. A mentális kötél még hosszú percekre a szörnyeteg nyakán maradt, a szorítás szemernyi sem enyhült. Csak miután meggyőződött ellenfele tökéletes haláláról, volt hajlandó leoldani a kötelet, s elengedni a nyakat.

Könnyű szellő támadt, mely elfújta a kétfejű óriás feje felett lebegő vörös ködöt.

Ebben a pillanatban Leon meglátta a valóságot.

Az illúzió a köddel együtt eltűnt, mintha sohasem lett volna.

A vízben egy hatalmas eemsi feküdt, rövid nyakából egy ezerfogú féreg feje nőtt ki.

Egy eemsi-féreg! Mutáció vagy szimbiózis? Iszonyú kettősség.

– Féregmestert látsz, Leon Silver! – fordult a cherub felé a Sötét Láng ura. Teste alig néhány lépésnyire lebegett Leontól, és az látta, hogy a Magiszter testét vékony, fekete ködfonál köti hozzá, amely épp a szíve felett érintkezik testével.

– Choler!

– Emlékezz a szövetségünkre! – Leon érezte, hogy egy rövid pillanatra jeges marok szorítja össze a szívét. – Ne feledd, Sang Al’rahim még él!

Leon megrázta a fejét.

– Nem értem, mi köze Sangnak ezekhez az izékhez – bökött a fejével a féregfejű lény felé.

Choler lejjebb ereszkedett, míg szeme egy magasságba nem került Leon tekintetével.

– Sang Al’rahimot elűztük Cherubionból, így eljött Amrikba, hogy új szövetségeket találjon magának. Nem tudom, hogyan jutott el a Keleti Partvidékre, s mint akadt rá a Féregurakra. Ám rájuk talált, és szövetséget kötött velük. Céljukat én magam sem ismerem, de biztosan tudom, hogy kapcsolatban áll Cherubionnal.

– Kik azok a Féregurak? – kérdezte Leon.

A Magiszter mély lélegzetet vett, tekintete a távolba révedt, mintha csak egy ezer mérföldre lévő könyvet akarna elolvasni. Vagy a Múlt titkait kutatta a szeme?

– Mint bizonyára már tudod, Amrik a Féregek birodalma. Az eemsik mindinkább nyugatra húzódnak vissza a férgek elől, akiket a hírhedt Féregmesterek irányítanak. Ez utóbbiak természetesen a Féregurakat szolgálják, de hogy azoknak mi a céljuk Amrik elfoglalásával, arról nincs információm.

– A Hajnal Hadurát keresem. Róla mit tudsz? – nyelt nagyot Leon. Egyáltalán nem volt ínyére, hogy új szereplők is feltűntek a színen. Főleg akkor nem, ha semmit sem tud róluk.

A Magiszter egy hosszú pillanatig gondolkodott, mielőtt felelt volna.

– Északra innen van egy szentély, melybe képtelen vagyok bejutni. – Kicsit tévovázott, mielőtt folytatta. – Igen, még az én erőm is kevés ahhoz, hogy átlépjek kapuján, mely a Lelkek Csarnokához vezet. Azt beszélnek, ott minden kérdésre választ kaphat, aki bejut a Szentélybe. Tégy próbát! Ha sikerült bejutnod, kevés kérdés marad előtted megválaszolatlanul! Nem kell keresned az irányt, a Sötét Láng tévedhetetlenül odavezet. Sok sikert, és emlékezz a szövetségünkre!

A következő pillanatban Choler eltűnt, bár a Sötét Láng még mindig ott kavargott Leon szíve körül. A cherub kicsit kábultan nézett körül.

Egy dombokkal körülvett tóban állt térdig a vízben, alig néhány lépésre a parttól. Nyomát sem látta a Féregmesternek, sem azoknak a rettenetes lényeknek, akikkel előtte harcolt. Mindössze a mellkasán szakított sebek emlékeztették a küzdelemre. A víz alatt megpillantotta a fegyverét. Lehajolt és felvette.

– Hahó! Leon Silver! Merre jársz, Hajnal Lovagja? – A kiáltás hol felerősödött, hol elhalkult a dombok között.

Leon felkapta a fejét, néhány ugrással a parton termett, és ott gyorsan behúzódott az egyik fa mögé.

A domboldalon Razco Menem jelent meg, mögötte Vionapaad, aki a nyakában cipelte a hortyogó Grun Grathot.

– Leon Silver! – kiáltotta torokszakadtából a thorp, miközben tenyerével védve szemét a napsugaraktól, lábujjhegyen pipiskedve igyekezett minél messzebbre ellátni.

Az eemsi megállt, és ledobta válláról az erfro-bolg bölcset.

– Nem cipelem tovább ezt a részeg disznót, akkor sem, ha itt kell elvágnom a torkát! – dühöngött. – Míg mi kis híján elpusztulunk a nyavanyupák támadásában, addig neki nincs jobb dolga, mint feltörni egy italraktárt és halálra inni magát!

Leon Silver előlépett a fa mögül. Razco kishíján leütötte, annyira megijedt. Hogy leplezze idegességét, gyorsan karon fogta társát, és a motyogó eemsi felé húzta.

– Minél előbb el kell tűnnünk innen! Ez a hely túl veszélyes!

– De a bora jó... – dünnyögte Grun Grath, és átkarolta Vionapaad lábát, aki átkozódva rugdosta a magatehetetlen bölcset.

– Mi történt? – kérdezte Leon Razcót, miközben a Sötét Lánggal talpra állította a hideg érintés hatására meglepően gyorsan kijózanodó Grun Grathot.

Amikor felrobbant a gömb, varázslatos forgószerű kapott fel minket, s egy furcsa faluban tett le. Égig érő házak közé érkeztünk, melynek igazán félelmetes lakói vannak. Vasszegecsekkel tűzdelt kék vászon borítja testüket, hajukat pedig teljesen leborotválták. Fejüket képek díszítik, de milyen ocsmány képek!

– Tovább! – sürgette Leon türelmetlenül.

Razco helyett Vionapaad folytatta.

– Hamar rádöbbszem, hogy nyavanyupák közé kerültünk, bár nem igazán értettem a dolgot, ugyanis LAngeles több száz mérföldre délre van innen. A nyavanyupák agresszívak, minden idegenre rátámadnak, és ez a mi esetünkben is bekövetkezett. Szerencsére nem voltunk túl messze a falu határától, így kiverelkedtük magunkat. Már jócskán magunk mögött hagytuk üldözőinket, amikor rábukkantunk erre a részeg disznóra. Tucatnyi halott nyavanyupa hevert körülötte, de ez a részeg alak azt állítja, nem emlékszik semmire.

– Ha egy kicsit iszok, és el akarják tőlem venni a maradék piát, állítólag néha elég agresszív vagyok! – tárta szét a karját Grun Grath, és halk csuklással tekintélyes kulacsot húzott elő a ruhája alól. Néhány hosszú korty után elégedetten megtörölte a száját, majd némileg vidámabban hozzátette. – Lehet, hogy az italomra fáj a foguk.

Vionapaad gyorsan visszavette a szót.

– Jócskán eltávolodtunk a falutól, amikor Razco kitalálta, hogy induljunk a keresésre, hátha velünk együtt téged is elrepített a forgószerű. Már jó órája járjuk a vidéket, míg végül rád akadtunk.

– Helyes – bólintott Leon. Gondolkodott, hogy elmondja-e a kalandját társainak, végül úgy döntött, felesleges lenne megrémíteni őket.

– Most pedig merre? – nézett Razco Leonra.

A cherub mély lélegzetet vett, majd határozottan felemelte a fejét, és észak felé mutatott. Arra, amerre a Sötét Láng vezérelte.

– Arra!

4.

Az út hosszabbnak bizonyult, mint ahogy azt Leon Silver gondolta. Már hatodik napja gyalogoltak kitarotán észak felé, de még nyoma sem volt a szentélynek. Az út során a legfontosabb dolgokat elmondta társainak, ezért senki sem kérdezősködött feleslegesen. Razco és Vionapaad tökéletes társaknak bizonyultak; a thorp utánozhatatlan (és néha kicsit fantáziadús) mesélő volt, míg az eemsi ideális hallgató. Az esti tábortűznél tátott szájjal hallgatta a thorp történeteit. Leon igen bölcsen nem tett megjegyzéseket Razco azon kijelentéseire, melyben a thorp azt fejtette, miszerint az esetek túlnyomó többségében egyes-egyedül az ő rettenthetetlen bátorságának, illetve vakmerőségének volt köszönhető, hogy a kis csapat nem halálozott el időnek előtte. Becsületére legyen mondva, néha megemlítette Leont is, mint a csapat névleges vezetőjét.

Grun Grath a hosszú vándorút alatt teljesen felélte alkoholkészletét, s esténként Leon minden intelme ellenére körüljárta a táborhelyet, hátha talál valamit, amivel csillapíthatja a szomját.

Csodák csodája sohasem érkezett vissza józanul, és ez megerősítette Leont abbéli gyanújában, hogy nem teljesen kihalt a vidék, csupán a lakói túl félénkek ahhoz, hogy előbújjanak.

Gyakran láttak a távolban gyorsan mozgó, apró pontokat, de mire odaértek, már csupán a felegyenesedő fűszálak jelezték; valaki járt előttük errefelé.

Útjukat néhol kisebb dombok szegélyezték, amelyek teljesen elütöttek környezetüktől. Az erfro-bolg bölcs némi vizsgálódás után kijelentette, hogy féregvájta lyukakról van szó. S Vionapaad jóváhagyólag bólogatva ismerte el, hogy így lehet.

Innentől kezdve óvatosabbakká váltak, de szerencséjükre egyetlen féreg sem akadt az útjukba. Még túlságosan jól emlékeztek az érkezés utáni percekre, amikor az egyik ilyen szörnyeteg egy kisebb, felfegyverkezett eemsi csapatot tüntetett el egyetlen harapásra.

A nyolcadik nap reggelén végül egy hatalmas, tornyokkal és gyilokjárókkal zsúfolt erődítményt pillantottak meg a távolban. Ahogy közeledtek hozzá, úgy bizonyult egyre monumentálisabbnak, mígnem a kapui elé érve már úgy érezték, hogy tornyai az eget verdesik.

Leon és társai egyenesen a kapuhoz siettek, amely – nagy meglepetésükre – nyitva állt. Hiába kerestek őroket vagy bárkit, aki felvilágosítást nyújthatott volna, minden üresnek és kihaltnak bizonyult.

Grun Grath körülnézett.

– A Lelkek Csarnokába csak az juthat be, aki kedves az itt élő Gondolkodók számára.

A kapukhoz érve, mintha összebeszéltek volna, egyenesen a harmadik felé indultak.

Az obszidiánfekete falak baljósan magasodtak fölējűk. Aprónak és nagyon sebezhetőnek érezték magukat. A kapu közepén egy nyitott tenyeret formázó kopogtató lógott, mely annyira élethűnek bizonyult, hogy Leon szinte langyosnak érezte, amikor megragadta, hogy bekopogjon.

Mintha távoli harangszó zúgott volna a kopogtatás pillanatában az ajtón túlról, majd a kapu lassan kitárult a vándorok előtt.

Egy némileg görnyedt alkatú, enyhén sántító, kopasz eemsi pislogott rájuk vaksin.

– Hányan vagytok?

– Négyen.

– Mire keresitek a választ?

– Számos kérdésünk van, melyekre csak itt nyerhetünk választ – sietett közölni Leon.

Az öreg eemsi gondosan szemügyre vette mindannyiukat.

– Beléphettek – jelentette ki végül, és teljes szélességében kitérte az ajtót. – De tudnotok kell, hogy a Gondolkodók csupán három kérdésekre felelnek. Minden belépőnek csupán ennyi adatott meg.

– Jöjjünk egyesével? – tudakolta meg Razco, aki gondolatban már tucatnyi kérdést állított össze.

Az öreg arcán mosoly futott végig.

– Csak tessék! – mutatott a még mindig nyitott ajtóra. – De én a helyedben meggondolnám, ifjú barátom.

Valahonnan a közelből rekedtes hang csattant fel, és gúnyos kacagás reszkettette meg a levegőt. Razco gyorsan behúzta a nyakát, sehogy sem tetszett neki a dolog.

– Menjünk! – intett Leon, miközben szigorú pillantást vetett a thorpra. – Ne húzzuk az időt!

Az öreg pap kanyargós folyosókon vezette egyre beljebb őket az obszidián épületbe. Hogy percekig vagy órákig gyalogoltak, utólag már egyikük sem tudta pontosan megmondani.

Az utolsó folyosó végén egy ékkövekkel díszített, színarany ajtóhoz jutottak, melyre szent szimbólumok, jelképek és egy hatalmas, nyitott szem volt felfestve.

Odabent sárgás fény világított, kísértetiessé és halottivá téve a belső helyiséget. Egy ellipszis alakú terem keskenyebbik végébe jutottak, melynek túlsó végén öt, fából faragott trónus állott. A trónusokon ülő alakok első pillantásra is legalább ezer esztendősnak tűntek. A kiszáradt bőr, a csapzott haj, a ráncok ezrei, a reszketeg végtagok mind-mind ékes bizonyítékai voltak a Gondolkodók vénségének. Csupán a szemük csillogott fiatalosan.

– Lépjetek közelebb! – A hang mintha egy mély kútból szólt volna meg.

A vándorok néhány tétova lépést tettek a trónusok irányába. Leon Silver és Razco Menem haladt legelől, közvetlenül mögötte Vionapaad lépkedett. A csapatot Grun Grath, az erfro-bolg bölcs zárta.

A trónusoktól néhány lépésnyire megálltak, s végül Leon lépett előre, mint a csapat vezetője.

– Leon Silver vagyok, a Hajnal Lovagja, s elég messziről jöttem ahhoz, hogy be merjem vallani, nem ismerem a helyi szokásokat. Ezért bocsássatok meg, ha véték a hagyományok ellen! Első kérdésünk a következő: kit takar a Hajnal Hadura elnevezés?

A trónuson ülő vének szinte egyszerre fordították fejüket a vakmerő jövevény felé. Tekintetük megpihent rajta, s Leon úgy érezte, mintha azok a szemek egyenesen a szívébe és agyának rejtett gondolataiba látnának.

– Légy üdvözölve, Hajnal Lovagja! – Leon képtelen volt megállapítani, honnan jön a hang, mert az előtte ülők egyikének sem mozgott a szája. – Nincs okod szégyenkezned a bemutatkozásodat illetően, sokkal faragatlanabb alakok járulnak elibénk, hogysem ilyen semmiségekkel foglalkozzunk. Ami pedig a kérdésedet illeti... – A hang rövid szünetet tartott, mintha gondolkozna valamin. – ...a Hajnal Hadura számos alakban megjelenhet ebben a világban, és kevesen akadtak, akik igaz valóságában látták volna. Jelentős hatalommal bír, és egy alku miatt, melyet a Szentély érdekében kötöttünk, nem áll módunkban felfedni előtted a kilétét. Azonban valószínűleg nem árulunk el nagy titkot azzal, ha elmondjuk, hogy már volt alkalmad találkozni vele. S arra is választ kaphatsz hamarosan, melyikőtök a hatalmasabb.

Leon agya lázasan forgott. Az információ, amit a Gondolkodók megosztottak vele, aprósága ellenére is hatalmas jelentőséggel bírhat, ha megtalálja a kulcsot a megértéséhez.

– Várjuk a második kérdést! – A hang egy szemernyit türelmetlennek tűnt.

A vándorok egymásra néztek. Vionapaad megvonta a vállát, jelezve, hogy ő semmire sem kíváncsi. Razco dühösen ráncolta a homlokát, és sorra vetette el a felmerülő kérdéseket. Itt áll a megvilágosodás

kapujában, ilyenkor nem tehet fel közönséges kérdést. Grun Grath egészen hátrahúzódott, talán szakmai féltékenységből kerülte a Gondolkodók tekintetét.

Leon Silver töprengve ráncolta szemöldökét, majd feltette a második kérdést:

– Miképpen juthatok el leggyorsabban a Hajnal Hadurához, a ConDawn-félszigetre?

Ezúttal egyenes választ kapott.

– Északkeleten, innen kétezer mérföldre van egy égbenyúló sziklával körülvárt terület, mely mögött járhatatlan pusztaság terül el. A pusztaságon túl nyúlik több mérföld mélyen a tengerbe a ConDawn-félsziget, annak közepén emelkedik Nips El V'neg, avagy a Metsző Hideg Palotája, a Hajnal Hadurának rezidenciája. Ott megtalálod, akit keresel.

– Volt egy álmom, amelyben megjelent egy féregfejű eemsi, egy rettenetes alak, a derekán az én... leszakított, véres fejemmel...

– A harmadik kérdést szeretném én feltenni! – szólt váratlanul közbe Grun Grath. Leon kérdő tekintetét látva gyorsan hozzátette. – Te már kétszer kérdeztél. Engedd át nekem a harmadik kérdés jogát, kérlek! Talán soha többé nem nyílik lehetőségem, hogy bejussak ebbe a Szentélybe.

Leonra emelte a tekintetét, de szemében több volt a hidegség, mint a kérés. Leon, ha nehezen is, de engedett. Bólintására Grun Grath feltette a harmadik kérdést a Gondolkodóknak.

– Igaz-e az Ezeréves Jóslat?

Kérdését hosszas hallgatás kísérte, majd a hang ismét megszólalt.

– A kérdést minden általunk ismert aspektusból megvizsgáltuk már, s arra a megállapításra jutottunk, hogy beteljesedésének valószínűsége közel háromszorosa annak, hogy ne teljesebben be. Így válaszunk itt és most: igen.

Rövid hallgatás után a hang ismét megszólalt, egyenesen Leon Silverhez intézve szavait.

– Mivel első kérdésemre nem adhattunk egyenes választ, így szakítva a hagyományokkal, engedélyezzük számodra, hogy feltégy még egy utolsó kérdést!

A cherub halványan elmosolyodott, és meghajolt a Gondolkodók felé.

– Köszönöm a kegyet. Remélem, nem bizonyulok túlságosan mohónak... Volt egy *álmom*, melyben egy féregfejű szörnyetegjelent meg előttem... – Hirtelen ötlettől vezérelve nem azt a kérdést tette fel, amit eredetileg szándékozott. Hiszen, aki LAngelesben megjelent az álmában, az egyértelműen a Hajnal Hadura lehetett. Viszont az a küzdelem a völgyben... Megköszörülte a torkát, és folytatta: – Volt egy álmom, mely talán nem is álom volt. Nem sokkal ezelőtt megküzdöttem egy féregfejű eemsivel. Győztem, de a harc végén látomásom támadt. Ismert és ismeretlen arcok villantak fel előttem; régi találkozások emlékeként. Láttam Otoakot is, minden eemsik legnagyobbikát. Tudni szeretném, mit jelenthet számunkra ez az álom!

Az öregek lassan elfordították a fejüket, s tekintetük valahol Leon háta mögött állapodott meg.

Ebben a pillanatban hatalmas robbanás hallatszott, az aranyajtó kiszakadt a keretéből, süvítő forgószél támadt, és észveszejtő rikácsolás hallatszott.

– Démonok! – üvöltötte egy rémült hang, akiben Leon Grun Grathra ismert. – Végünk van!

A társaság egy emberként rántott fegyvert.

Leon hirtelen egy csata kellős közepén találta magát. Mindenhol nyúlós, lángoló szellemalakok siklottak elő. Egy skorpiókarú démon csapott felé, miközben torkából eszelős kacagás hangzott. Leon lebukott a halálos csapás elől, majd kardjával felfelé csapott, s egyetlen mozdulattal átvágta a démon torkát. Chlovia, mármint a varázskard hatalmasat szikrázott, és olyan rettenetes sivításba kezdett, mintha Fekete Tűzben edzenek.

Leon kábán nézett körül, nem értette, mi történik, de kihasználta a pillanatnyi pihenőt.

Három lépésnyire tőle Razco vívott élethalálharcot egy szakadt ruhás eemsi vénasszonnyal, akinek a fején tucatnyi vipera tekergett. A thorp keményen megvetette a lábát, és tekintélyes csapásokkal válaszolt a támadásokra. Úgy tűnt, nincs túlságosan szorult helyzetben.

Jobbra közvetlenül a fal mellett Grun Grath feküdt egy vértócsában, tarkóján jókora vágás látszott.

Vionapaad a földön feküdt, mellkasán egy szigonyos alak térdepelt, aki iszonyú hideget árasztott maga körül. A végzetes szúrára készült. Az eemsi kimeredt szemekkel nézte a rémséget, de nem volt már ereje a védekezésre.

Leon két apró lépéssel közelebb táncolt, ügyesen elhajolt egy közelgő csatabárd elől, majd lesújtott a még mindig sivító karddal. Csupán egyetlen másodperccel előzte meg a Vionapaadon térdepelő lény mozdulatát, de ez elég volt ahhoz, hogy a szigony az eemsi feje mellett fúródjon a padlóba.

A varázskard szívárványos szikrákat hányt magából, és fülsértő rikoltásai visszhangokat verve ostromolták a harcolók dobhártyáit. A fénye vadul lüktetett, s szinte ki akart rándulni Leon kezéből.

Leon szinte egy időben aktiválta a mentális pajzsát, s formált ugyanakkor egy hatalmas, fekete szigonyt a Sötét Lángból. Ezzel a szigonnyal döfött előre, s a jéghideget árasztó alakba mártotta. Hatalmas pukkanás hallatszott, és apró húscafatok röpültek mindenfelé. Az alak szerterobbant.

Vionapaad hálásan tekintett Leonra, majd szeme kitágult a rémülettől, és a következő pillanatban Leon körül felszikrázott a mentális pajzs, ahogy egy hatalmas karom csapódott neki. Az ellenfél támadása előrelökte Leont, de valahogy sikerült megtámaszkodnia a Sötét Lángban, s szembefordult új ellenfelével.

Két gonoszul izzó szempárral nézett farkasszemet. Egy megtermett eemsi állt előtte, széles törzsén két fej ült, két féregfej.

Egy Féregúr!

A szörnyeteg teste körül mentális pajzs izzott, baljában egy csatabuzogányt, a jobb kezében pedig egy botot szorongatott, melynek

végén egy élő vipera tekergett. Félelmetes, sikolyszerű üvöltéssel támadt Leonra, aki csupán az utolsó pillanatban tudott elhajolni a viperabot elől, de a csatabuzogány csapása teljesen lebénította a bal karját.

Még jó, hogy jobbkezes vagyok, gondolta Leon, és megkísérelt egy rövid szűrást bevinni ellenfelének. Sikoltó, rángó kardja fennakadt a mentális pajzson, és egy ismeretlen erő akkorát rántott a fegyveren, hogy szinte kiszakadt a karja a vállából.

Dühösen támadt újra, ezúttal a Sötét Lángból formált szigonnyal, és sikerült felrobbantania a bot végén sziszegő viperát. A Féregúr szitkozódva dobta el immáron hasznavehetetlen fegyverét, és csatabuzogányát emelve rontott Leonra. A cherub elkerülte a csapást, de sehogy sem értette, hogy ellenfele miként tud áthatolni a mentális pajzsán, holott neki minden támadása fennakad a Féregúr védelmén.

Nem maradt idő a gondolkodásra, a Féregúr fáradhatatlanul támadott. Elhajlás, keresztlépés, hátraszökkenés, kitérés, újra elhajlás, hárítás, s mindez automatikusan, gondolkodás nélkül. Leonnak már egészen a vérébe ivódott a harc. Nem a varázskardot használta, hanem a Sötét Lángot, s ravaszul hol megnyújtotta a szigonyt, hol pedig kanyarba penderítette.

Ám a Sötét Láng fegyvere alig-alig okozott fájdalmat a Féregúrnak, épphogy csak visszalökte, épphogy csak megkarcolta.

Váratlanul jeges marok szorította össze Leon szívét, és néhány pillanatra nem kapott levegőt. Köd ereszkedett a szemére, s amikor kitisztult a látása, először egy homályos fekete alakot pillantott meg, Cholert, a Sötét Láng urát, Monarakh Magiszterét.

S csodák csodája a legyőzhetetlennek hitt Féregúr a mágus előtt térdelt a földön, kétségbeesetten próbált enyhíteni a fekete erőből font kötéel szorításán, amely a torkára tekeredett. Szeme kidülledt a rémülettől, feje elkékült az oxigénhiánytól. Choler kíméletlenül tekert még egyet a füstszerű kötélén, míg egy hangos csattanással el nem roppant a teremtmény nyakcsigolyája, s a Féregúr holtan hanyatlott a padlóra.

A Sötét Láng ura vörösen izzó tekintettel fordult vissza a levegő után kapkodó Leon Silverhez. Tekintetében oly mély kegyetlenség lakozott, ami még az eredendő gonoszságot is megrendítette volna. Leon Silver egész testében megborzongott, mert az a képtelen gondolat villant át a fején, hogy most ő következik.

– Hamarosan ismét eljövök! – suttogta a Magiszter, s furcsa fény gyulladt a szemében. – Akkor talán már végleg veled maradhatok...

A kábulat végleg eloszlott Leon agyáról. Halkan sziszegő varázs kardjára támaszkodva körüljárta a csatateret. Vionapaad tucatnyi sebet kapott, de egy sem volt túlságosan veszélyes.

Grun Grath a fal mellett ült, arca csurom vér volt, de lélegzett. Felemelt kézzel jelezte Leonnak, hogy nála minden rendben. Ölében egy jókora, véres kés feküdt.

Razco ájultan hevert két leírhatatlanul ocsmány szörnyeteg alatt, de amikor Leon lerángatta róla a hullákat, a thorp gróf halkan felnyögött. Fején jókora lila púp jelezte, milyen közeljárt a halálhoz.

Néhány lépéssel odébb összetört székek látszottak. A szilánkokra zúzott fadarabok alatt öt, évszázados bölcsességet hordozó eemsi holtteste feküdt természetellenes, kifacsarodott pózba merevedve. Valaki elvágta a torkukat. Fültől fülig.

Apró gondolat kezdett éledezni Leon agyában, de még nem jött el az ideje, hogy a felszínre bukkanjon.

– Dermesztő csata volt! – lihegte fáradtan Vionapaad, és a thorp fejét az ölébe véve próbálta életre pofozni.

Razco Menem nagy sóhajjal kinyitotta a szemét. Leon közelebb lépett.

– Itt nem maradhatunk. Ezek valószínűleg miattunk jöttek. És ha a Féregurak vakmerően megrohanták a Szentélyt, az azt jelenti, hogy a jelenlétünk szörnyen kényelmetlen lehet a számukra.

Vionapaad segített a thornak feltápázkodni, majd Grun Grathhoz indult, de a bolg jelezte, hogy nincs szüksége segítségre. Bár a bölcs egész testét vér borította, a saját lábán tántorgott oda a többiekhez. Amikor letörölte magáról a vért, nyomban kiderült, hogy mindössze

egyetlen sebet szenvedett; egy keresztirányú vágást a mellkasán. Ruhája cafatokban lógott, s Leonnak az a benyomása támadt, hogy szörnyű megpróbáltatásokon mehetett keresztül. Pedig tulajdonképpen ő úszta meg a legsimábban az összechapást.

– Miféle Féregurak... voltak ezek? – érdeklődött Razco, aki lassan már megállt a saját lábán, bár a balt erősen húzta. Lábikráján széles seb tátongott. Vionapaad lehajolt hozzá, és köpenyéből csíkot tépve bekötözte.

– El innen! Induljunk! – sürgette Leon a többieket, akik összeszedve minden erejüket, engedelmesen követték.

Különösebb nehézség nélkül kijutottak a Szentélyből. Az épület kihalt volt, sehol egy teremtet lélek. Hol lehetnek a papok, morfondírozott magában Leon. Menet közben mindent elmondott társainak, kiegészítve előző kalandját, s nem hallgatva el a Féregúrral történt összechapását sem, amit csak Choler segítségével élt túl. Beszéd közben lopva apró pillantásokat vetett Grun Grathra, és nem kerülte el a figyelmét, hogy a bölcs keze ökölbe szorul, amikor meghallja Choler nevét.

Jó másfél mérföldre járhattak a Szentélytől, amikor Vionapaad hirtelen megtorpant, és a földre vetette magát. Fülét a talajra tapasztotta, majd villámgyorsan felegyenesedett, és egy közeli sziklára mutatott.

– Oda! Gyorsan!

A többiek kérdés nélkül követték, bíztak az eemsi tapasztalatában. Megszokták már, hogy habozás nélkül cselekedjenek.

– Féreg? – kérdezte Leon suttogva, amikor felkapaszkodtak a szikla lapos tetejére.

Vionapaad bólintott, és ujját a szája elé emelte. Leon engedelmesen bólintott, és a kis csapat lélegzetvisszafojtva várakozott.

A közelben felpúposodott a föld, és egy hatalmas, szürke hát bukkant ki a felszínre. Majd utána még kettő. Óriási természetű férgek haladtak el a sziklától alig ötven lábnyi távolságban.

Mintha keresnének valakit. Vagy valakiket.

Hosszú percek teltek el, amikor Vionapaad sóhajtvá biccentett.

– Elmentek.

Leon kérdőn nézett az eemsire.

– Minket kerestek?

– Lehet – válaszolta Vionapaad. – Ki tudja? Bár... nem értem. Igaz, hogy egyre közeledünk a férgek területe felé, de még legalább ezer mérföldnyire járunk a Senki Földjétől. Aggaszt, hogy ilyen mélyen a birodalomban férgek nyüzsögnek. Nem értem, hogy fordulhat ez elő. A határon jól képzett, mindenre elszánt elitcsapatok őrködnek azon, hogy ne juthasson át egyetlen rusnyaság sem. Mégis... A múltkorival együtt ez már összesen négy férget jelent. Az általad említett Féregurakat nem is említve.

– Északra kell mennünk! – gondolkozott hangosan Leon. – Ha megtaláljuk a Hajnal Hadurát, számos kérdésünkre választ kaphatunk, s talán a férgek is végleg úrrá lehetünk.

Razco aggódva tekintett abba az irányba, amerre a férgek eltűntek.

– Veszélyes út lesz. Nem biztos, hogy mindenhol akad a közelben egy megmászható szikla, amire felmenekülhetünk, ha ezek a bestiák feltűnnek a láthatáron. Ha ugyan feltűnnek, s nem a lábunk alatt nyílik meg a talaj. – Kicsit hallgatott, aztán hozzátette. – Ami azt illeti, szívesebben kóstolnám meg őket, minthogy én legyek a vacsorájuk.

Hirtelen mindannyian rádöbbentek, mennyire éhesek. Összekaparták minden ételmüket, és testvériesen megosztottak rajta. Nem sok jutott, és inkább meghozta az étvágyukat, mintsem csillapította volna éhségüket.

– Felszerelésre van szükségünk, élelemre és valami eszközre, amivel meggyorsíthatjuk az utazásunkat! – jelentette ki Grun Grath. – Enélkül reménytelen nekivágni az útnak. Keletre innen van egy kisváros, azt hiszem, Mon Billong a neve.

– Mon Billong? – hőkölt hátra Vionapaad, és jobb keze a nyakában hordott ezüstoffedelese zsebórára tapadt. Bal kezével apró jelet írt le a levegőben, melyben Leon a kereszt félreismerhetetlen alakjára ismert. – Az Elátkozottak Városa!

Grun Grath buzgón tiltakozott a kellemetlen megnevezés ellen.

– Csak a tudatlan köznép nevezi Mon Billongot elátkozott helynek. A valóságban arról van szó, hogy az ott lakók számos olyan eszközt használnak, amiket a régiek TECHNIKA-ként ismertek.

– Technika? – kapta fel a fejét Leon. – Abban a városban régi, technikai eszközök találhatók?

– Igen – bólintott a bölcs, és tekintetében az öröm apró szikrái csillantak meg. Már tudta, hogy győzött. – S a legtöbbjük működőképes!

Vionapaad kétségbeesetten tiltakozott a számára eszelős gondolat ellen.

– Mon Billong gonosz hely. A nagykodók éves tanácsa elátkozott helynek kiáltotta ki, és azóta csak a halál után vágyakozók merészkednek arra. Visszafelé még senki sem jött. Néha szörnyű, meggyalázott tetemeket talál arrafelé a járőr, s egynémely hullában egy-egy régen nem látott kalandorra ismernek.

– Vészmadár! – rikácsolta Grun Grath, és megmarkolta Leon karját. – Gondolj csak bele, sok száz működőképes technikai eszköz, amiket talán felhasználhatunk a Hajnal Hadurához vezető utunk során. Történetek szólnak arról, milyen pompás és használható dolgokkal rendelkeztek a régiek; gépekkel, melyek madárként hasították az eget, fegyverekkel, melyek legyőzhetetlenné tették a tulajdonosukat. S ami szintén nem elhanyagolható dolog, Mon Billong a legközelebbi hely, ahol élelmet vásárolhatunk!

Leon lassan bólintott.

– Mon Billongba megyünk!

A csapatot ezúttal Grun Grath vezette. Magabiztosan haladt, mintha már járt volna egyszer erre. Gyakran forgatta a fejét, tájékozódási pontokat keresett, s néha megmagyarázhatatlan oknál fogva nem a legrövidebbnek tűnő utat választotta.

– Üreges errefelé a talaj – magyarázta az értetlen tekinteteket látván.

Leon gyanakodva pillantott rá.

– Honnan tudod?

– Ugyan – vont vállat a bölcös mosolyogva. – Aki a történelem-tudomány megszállott követője, gyakorta olvashat Amrik ősi természetrajzáról.

Razco az egész út során egy szót sem szólt, csendben figyelt. Az út minden apró részletét feljegyezte agyában; mikor, merre fordultak, hány lépést tettek meg északnak, majd hányat keletnek, hol vannak a főbb tájékozódási pontok, mígnem az egész az agyába nem vésődött.

Mon Billong hétköznapi kis településnek tűnt. Apró, nádfedeles kunyhók sorakoztak a város szélén, öklömnyi kövekkel és kavicsokkal felszórt sugárirányú szekérutak, amelyek egyenesen a városka szívébe, a főtérre vezettek.

A békés polgárok, az utca porában játszadozó gyermekek, s a kicsit falusias hangulat eloszlatta Leon Silver gyanakvását. Bár ez idáig egyetlen technikai eszközt sem látott, kezdett ismét megbízni a jó öreg Grun Grathban. Vajon miféle ármány okozhatta, hogy megingott benne a bizodalma?

Vionapaad szeme jobbra-balra cikázott, minden idegszálával várta a rontást, amely elpusztítja őket. Nem tévesztette meg az idilli hangulat, minden gyermekben egy-egy ördögfiókát látott, a békés járókelők mindenre elszánt gazfickóknak tűntek a számára. Egyfajta paranoia uralkodott el rajta, amelynek nem ismerte sem az eredetét, sem a magyarázatát.

Razco Menem türelmesen róttá lépteit, teljesen megbízott Leon Silver ítélőképességében, s biztos volt abban is, ha netalán mégis bajba kerülnének, akkor előbb-utóbb majdcsak kivágják magukat.

– Na, mit mondtam? – kiáltott Grun Grath, és előremutatott –, ott *egy autó!*

Valóban. Az utcán egy matuzsálemi korú autó közeledett, karosszériái kopottasak voltak, bár gazdái szemmel láthatólag nagy figyelmet fordítottak a karbantartására.

Egy 94-es évjáratú Chrysler.

Bíbor színű motorháztetőjén vonalas ábra díszelgett, melyet Leon ekkora távolságból képtelen volt pontosan kivenni. Valami ágaskodó teremtmény lehet, gondolta.

A kocsى lassan közeledett.

Minden egyes megtett méterrel növekedett az ábra.

Már alig harminc méter volt hátra, amikor a jármű hirtelen felbőgött, ahogy a sofőr a gázra lépett.

Leon agyában ebben a pillanatban összeállt a kép.

A motorháztetőn egy *Féregúr* képe díszelgett!

– Csapda! – kiáltotta, és a legközelebbi nyitott ajtó felé vetette magát.

Társai követték a példáját; Razco jobbra, Vionapaad balra ugrott. Senkinek sem tűnt fel, hogy az eddig elöl haladó Grun Grath köddé vált.

Leonnak nem volt ideje a többiekkel törődni, pillanatnyilag önmagával volt elfoglalva. Ha túlélük, akkor előbb-utóbb úgyis keresni kezdik egymást. Aki megmenekül, gondoskodik majd a társai kiszabadításáról. Fogságban vagy kifektetve nem sok hasznát lehet venni.

A házban, ahová Leon beugrott, enyhe füstszag érződött. Kardját megmarkolva lassan hátrált a belső szoba felé. Odakint fékcsikorgás hallatszott, tucatnyi láb dobogása, izgatott kiabálás. Aztán hirtelen fegyvercsörgés és egy halálsikoly.

Mi vagy ők?, kérdezte magától Leon, majd amikor ismét felhangzott a fegyvercsörgés, kicsit megnyugodott. Egy halott nem védekezik olyan kétségbeesetten, mint ahogy azt a zajokból ki lehet venni.

Halk kaparászás hallatszott, majd a szoba ajtajában egy ijedt gyermekfej jelent meg. Végigmérte Leont, majd ujját a szája elé téve intett a cherubnak, hogy kövesse.

Leon gyors pillantást vetett a bejárati ajtó felé, majd a közelgő csizmacsattogás hallatán villámgyorsan a gyermek után osont.

Egy sötét konyhába jutott, ahová mindössze egy aprócska, kerek ablakon keresztül szivárgott be valamennyi fény. Egy asztal, két szék és egy jókora láda.

Mellette ott állt a gyermek, és a ládára mutatott. Leon nyomban megértette, mit akar néma segítője, és engedelmesen felemelte a láda fedelét, odébb túrta a elhalmozott rongyokat, és mély lélegzetet véve belekuporodott. Áporodott illat vette körül, de egyelőre biztonságban volt.

A gyermek ismét a szája elé tette az ujját, majd lehajtotta a fedelet. Leon összegörnyedve várta, hogy elmúljon a veszély.

Hirtelen éles kattanást és kulcscsörgést hallott. Majd nyomban ezután egy örvendező kiáltást.

– Megvan! Erre!

Leon dühös lett. Csapdába csalták, s méghozzá milyen könnyedén. Szíve körül lüktetni kezdett a Sötét Láng, s szinte öntudatlanul egy hatalmas kezet formált belőle, mellyel felfeszítette a láda tetejét”.

Az eredmény minden várakozását felülmúlta.

A láda apró szilánkokra robbant szét, darabjai elvakították a szobába berontó, álarcos katonákat. A gyermek, aki csapdába csalta Leont, most ezernyi faszilánktól átszúrva hevert a földön vérbe fagyva.

A katonák hátrahőköltek a váratlan esemény miatt, így Leon - kihasználva a pillanatnyi megtorpanásukat – hármat levágott szikrázva sercegő kardjával, mielőtt magukhoz tértek volna. Eemsik voltak, bár nem olyan vad alakok, mint akikkel LAngelesben találkozott. S a ruházatuk is meglehetősen ismerősnek hatott.

– Még egy mozdulat, és szétdurranom az agyad! – kiáltotta az egyik katona, és egy pisztolyszerű fegyvert emelt Leonra.

Leon gondolkodás nélkül feléje csapott a Sötét Lángból formált kezével, és akkorát lökött a szerencsétlen fickón, hogy az az utca túlsó oldalán kenődött fel a falra. A többiek haboztak közelebb jönni, de a kijáratot elállták. Úgy tűnt, patthelyzet alakul ki. Se ki, se be.

Leon érezte, hogy kezd fáradni. Minden alkalommal, valahányszor a Sötét Lánghoz folyamodott, mintha egy darabkát elveszített volna az életerejéből.

Néhány perc, és kénytelen lesz megadni magát.

Az ajtóban mozgolódás támadt, s mielőtt még Leon reagálhatott volna, furcsa kábultság vett rajta erőt. Mintha egy lassított film kockái peregtek volna a szeme előtt. Egy féregfejű alakot látott, aki pisztolyt irányít rá, majd meghúzza a ravaszt. Vörös fény villan, aztán minden elsötétül.

5.

Öntudata csak lassan szivárgott felszínre agyának ismeretlen mélységeiből. Színek... fények... hangok... szagok... Első benyomásai bizonytalanul bukdácsoltak az eszmélés és az ájulás határán. Véget nem érő, mohos, repedezett lépcsősorok, imbolygó fáklyafény, a falakon rozsdabarna foltok, ahogy a vér odaszárad... egy fölėje hajló, ijesztő kolosszus lángoló karddal és lángoló, csupasz halálfő-koponyával, s mégis annyira emberi alakkal... földön csúszó, óriási hulló ezernyi tűhegyes foggal, záptojáshoz hasonló szaggal... gyomrában egy régen érzett, de mégis oly ismerős keserű-savanykás bizsergés... Egy név tolakodott elő agyának mélyéről. Monarakh?

Kinyitotta a szemét.

Egy börtöncellában hevert, mindkét karját a falba erősített rozsdás karpántokhoz láncolták, lábait mázsányi vasgolyóbis húzta le. Mintha a középkorban lennének, gondolta, és megnyalta a száját. Sós ízt érzett, ajka sebes volt. A vér lassan szivárgott a sebből, de még mielőtt vércseppé állhatott volna össze, lenyalta.

Felnyögött.

Minden tagja fájt, támadói nem bántak vele valami kíméletesen.

Vajon mióta lehetek itt?, kérdezte magától. Még emlékezett arra, hogy egy Féregúr pisztolyt emel rá, majd egy vörös villanás, és aztán csak a sötétség.

Váratlan ötlettől vezérelve szólongatni kezdte a társait.

– Razco!... Vionapaad!... Grun Grath!...

Néhány másodpercig csend volt, aztán egy halk hang felelt; Razco, a thorp gróf.

– Leon Silver! – hangjából érződött, mennyire örül. – Akkor már hárman élünk!

– Hárman? – kérdezett vissza Leon. – Ki a harmadik?

Csend, majd lánccsörgés.

– Vionapaad. Most ájult. Megkorbácsolták. Engem is hamarosan visznek a vallatásra.

– Vallatásra? – értetlenkedett Leon. – Mit akarnak tudni tőlünk?

A távolból lépéseket hallottak közeledni. A thorp gyorsan válaszolt.

– Nem tudom. Vionapaad ájult volt, amikor visszahozták, ennek jó órája. Azóta nem tért magához. De hallom, hogy lélegzik, remélem, megmarad!... – Aztán halkán hozzátette. – Kár lenne érte! Remek fickó.

A léptek gyorsan közeledtek. Legalább négyen vannak, gondolta Leon, és minden érzékét megfeszítve figyelt. Kulcscsörgés hallatszott, majd a cellaajtó nyikorgása. Újabb zörgés, majd a thorp hangos jajszava.

– Pofa be! Ha ordítani akarsz, majd a kínzókamrában megteheted!

Miután az örök elmentek, Leon lehunyta a szemét és megpróbált teljesen ellazulni. A szíve körül lobogó Sötét Lángra koncentrált, de alig érezte a jelenlétét. Ez a felfedezés megdöbbsentette. Túl sokat használt volna el belőle, vagy a hely van valami módon leárnyékolva ellene?

Rövid ideig kísérletezett még, majd figyelmét egészen más irányba fordította. Mentális erejét próbálgatta, s elégedetten tapasztalta, hogy a sötétben egy röpke pillanatra felvillan a jól ismert zöldes fény.

Hogy kiszabaduljon, nos arra még nem elég, de talán később lehetősége nyílik a szökésre.

– Aughh! – A nyögés balról jött, kissé tompán, eltorzultan. – Van még itt valaki, ezen az elátkozott helyen?

Vionapaad magához tért! A tény örömmel töltötte el Leont, és gyorsan válaszolt.

– Leon Silver. Pillanatnyilag bilincsben fekszem, de semmi komolyabb bajom. Razco is él...

– Ennek örülök – nyögte az eemsi erőtlenül, és a láncsörgés azt jelezte, hogy megpróbál, mozdulni. A fájdalmas nyögés és sóhaj pedig arra utalt, hogy ez nem túlzottan sikerült.

– Éppen most vitték el kihallgatásra – tette hozzá Leon szóra-kozottan, mert zavaros gondolatai egész máson jártak.

– Részvétem! – suttogta Vionapaad. – Szívből remélem, hogy könnyebben megússza, mint én! Az az átkozott bölcs! – nyögött fel, majd kiköpött.

Leon felkapta a fejét.

– Bölcs? Grun Grath?... Ő is él?!

– Él, hogy az istenek vernék meg vaksággal, sántasággal, púppal és még ezernyi bajjal! Legyen átkozott, bárhol is van!

– Csupán jót akart nekünk! – próbálta Leon megvédeni a bolgot. – Hiszen végül is én döntöttem úgy, hogy Mon Billongba jöjjünk... Hallgatnom kellett volna rád. Valóban elátkozott hely.

Vionapaad halkán szitkozódott, Leon egyetlen szót sem tudott kivenni beszédéből.

– Nem értem, mit mondasz!

– Még hogy jót akart nekünk! – mérgelődött az eemsi. – Mégis mit gondolsz, ki szervezte meg a dolgot, hogy végül ide kerültünk? Először a Dithe-imádatomon botráncozott meg! Már ekkor gyanút kellett volna fognom! Megtagadtam Otoaakat, és ő ennek hallatán majdnem nekem támadt. Emlékszel? Valami balgasággal magyarázta a felindultságát. És szépen elaltatta a gyanúmat. Aztán az a rejtélyes támadás a Szentélynél... mi a lelkünket kitettük, rajta pedig szinte egy karcolás sem esett. Aztán a férgek, amelyek minket kerestek. Végül Mon Billong, amit ő ajánlott. Most pedig ott ül a kihallgatók között!... Miatta kaptam

harminc korbácsütést, azzal a kitétellel, hogy *egy eemsi sohasem felelheti el, ki az ura és parancsolója!*

Leon hirtelen úgy érezte, sok mindent megértett. Ám ez az érzés csak egy villanásnyira tört rá, utána minden visszazuhan a kavargó ködbe.

– Sehogyan sem értettem én sem... miért veszi olyannyira zokon, hogy nem Otoakot imádod. És annyi mindent tud Amrikról, túlságosan is sokat! Pedig Cherubionban legfeljebb kétértelmű utalásokra szorítkozott az eemsikkel kapcsolatban! Pedig mindent pontosan tudott, mindent ismert. Mintha itt született volna.

– Pontosán – helyeselt Vionapaad. – Grun Grath, bár nem eemsi, legalább annyira ismeri Amrikot, mint én. Sőt, azt hiszem, nálam is jobban...

– A harc a Szentélyben az ő műve lehetett – folytatta Leon izgatottan, és sehogy sem értette, mi mondatja vele ezeket a szavakat, hiszen nincs olyan tény, amire a gyanúját alapozhatta volna. Egy megérzés volt ez csupán, ám olyan határozottan motoszkált a fejében, hogy ki kellett mondania. – A forgatagban senki sem ügyelt rá, így feltűnés nélkül végezhetett a Gondolkodókkal. Azért próbálta elorozni a harmadik kérdést, hogy ne jöhessek rá egy fontos titok megoldására...

Szeme előtt ismét megjelent a féregfejű eemsszel folytatott összecsapás. A folyamatosan változó fej, melynek arcai között Grun Grath arca is feltűnt egy pillanatra. Még mindig nem értett semmit, de valami belső kényszer arra készítette, hogy szavakba öntse legsötétebb gyanúit.

– Grun Grath nem bolg, és nem született Cherubionban! – kiáltotta határozottan, majd gyorsan elhalkult. Suttogva folytatta. – Meg mernék rá esküdni, hogy akit mi Grun Grathnak, az erfro-bolg bölcsnek hiszünk, az a valóságban nem más, mint egy Féregúr!

A sötétben apró fénypont jelent meg, és Leon végre megpillanthatta börtönét. Apró cellában feküdt, melynek egyik végét elrácozták. A cella egy széles folyosóra nyílt, melynek végén lépcső vezetett egy jókora tölgyfa ajtóhoz.

A fény gyorsan közeledett, és Leon látta, hogy az igen bizonytalan lábakon botorkáló thorpot támogatják vissza a kihallgatásról.

– Kind Gren Grun Grath – motyogta Leon keserűen. – Mióta megismertem... mindig gyanúsán viselkedett... de valahogy mindig sikerült kimentenie magát. Ám... arra igen kíváncsi vagyok, erre a tettere miféle mentséget tud felhozni, hogy megússza élve...

Miután a véresre vert, öntudatlan Razcót visszazárták a cellájába, a katonák a bosszankodó Leon ajtajához léptek.

– Te jössz, te mocsok cherub!

Két eemsi lépett be a keskeny ajtón, leoldották a lábáról a súlyos vasgolyóbist, majd a kezére újabb bilincset erősítettek, melynek belsejét apró szegekkel verték ki. Csak semmi hirtelen mozdulat, különben megnézhetem magam, gondolta Leon.

Egy vörös kámzsás jelent meg a katonák között, a kezében egy torz, kereszt alakú holmival, és Leonnak az a nem is olyan képtelen gondolata támadt, hogy a halálos ítélet végrehajtásának helyszínére viszik. Már csak az a kérdés, mit művelnek vele. Villamosszék? Akasztás? Vagy esetleg keresztre feszítik?

Leoldozták a falról, majd a vörös kámzsás alak egy intésére valami sötét színű fémsisakot nyomtak a fejébe, melyen csupán az orrának, szemének és szájának hagytak egy-egy nyílást. A sisak szorította, de ki lehetett bírni.

Leonban szörnyű gyanú támadt, és próbaképpen aktiválni akarta a mentális pajzsát. Ám a zöldes fény ezúttal egy villanásra sem ragyogta körül. A sisak minden effélét megakadályozott.

Leon csak most rémült meg igazán.

– Gyerünk! – állította talpra az egyik bivalyerős fickó. A másik katona megvillogtatta a pengéjét Leon előtt, és barátságtalanul rávicsorgott.

– Ne gondolj a szökésre, cherub, ha nem akarsz megdöglenni!

A tört mindvégig ott érezte az oldalában, amíg egy tölgyfaajtón áthaladva végiglépkedtek egy keskeny folyosón, s további két ajtó múltán eljutottak a kínzószobába. Amikor beléptek, Leon összevont

szemöldökkel pillantott körül. Többre számított, véres gépezetekre, amelyek a legagyafúrtabb módon kényszerítik az áldozatot a beszédre.

Ehelyett mit talált? Egy fémszéket, amelyre szíjakat erősítettek. A székek egy pentagramma közepén állt, melyet kör fogott össze egységes szimbólummá. A kör szélét apró rúnák, boszorkányszövegek és egyéb, titokzatos célú jelképek díszítették.

Minden teketória nélkül megragadták, és szorosan a székekhez szíjazták. Testén megmagyarázhatatlan bizsergés futott át.

A szobában rajta és a katonákon meg a vörös kámzsás alakon kívül még négyen tartózkodtak. Egy vörös palástú eemsi, aki természeténél fogva jó fél fejjel magasodott társai fölé, két eemsi pap és Grun Grath.

Az áruló!

Leon szívét elöntötték a gyűlölet és a harag hullámai. Hónapokat töltöttek egymás oldalán, jóban-rosszban együtt voltak.

Miért?

– *Noa Ventra in Scupius!* – emelkedett szólásra Grun Grath. – Avagy, ami elpusztított, az újjáépítetik! Üdvözöllek, Leon Silver! Látom a gyűlöletet a szemedben, de ne táplálj hiú reményeket, Morfaunban vagyunk, az Eemsi Testvériség főhadiszállásán. Innen még nem jutott ki élve senki, aki szökni próbált volna. Légyen ez figyelmeztetés a számodra, egyelőre nem akarjuk veszteted!

– Hogyan bízhatnék meg benned, amikor elárultál minket? – sziszegte Leon megvetően a bölcs felé.

– Léted a józanságotól függ. Nem szükséges bíznom bennem, de kérdéseket fogok feltenni, melyekre válaszolnod kell. Az igazat.

– Miért tenném? – vont a vállát Leon dacosan, s igyekezett annyira közömbösnek tűnni, amennyire csak tudott.

Grun Grath apró mosollyal az ajkán válaszolt.

– Igazmondó székekben ülsz. Ez egyike új barátaink apró figyelmességeinek. Valahányszor hazugságot érzékel, s hidd el, csálhatatlan biztonsággal képes elválasztani a hamisat a valótól, szóval ha hazugságot érzékel, áramot vezet a testedbe. Először csak keveset, hogy észre térj, de minden hamis válasz után megduplázza az erejét. A végén

már komoly fájdalmaid lesznek, s ha még akkor is makacskodsz, akkor csúf halál vár rád.

Áram! Leon agyában lassan minden a helyére került. Zsebóra. Főerőd. Az autó. Pisztoly. Technokraták!

– Még egy aprócska figyelmeztetés – folytatta a böles. – Mentális erődet blokkoljuk, a Sötét Láng pedig tehetetlen a pentagramma erejével szemben. Ne próbálkozz hát feleslegesen semmivel!

Leon sóhajtott.

– Mi olyasmit akarsz tőlem hallani, amiről eddig nem volt tudomásod? – vetette oda mogorván. – Miféle kérdésekre kívánsz választ kapni?

A vörös palástú, hatalmas eemsi emelkedett szólásra. Grun Grath engedelmesen visszalépett, hogy teret engedjen a másiknak.

– Te vagy az a személy, akit a Hajnal Lovagaként ismernek?

– Nem – válaszolta Leon elhatározva, hogy próbára teszi a vallatószerket. Testén apró áramütés cikázott végig, inkább kellemetlenséget, mint fájdalmat okozva az áldozatnak.

Leon még ettől a kis lökéstől is megrándult. Az eemsi szélesen elvigyorodott. Szájából hegyesre reszelt, arannyal borított fogak villantak elő.

– Amint látod, működik. Ismét felteszem a kérdést: te vagy a Hajnal Lovagja?

– Igen.

A vörös palástú eemsi ismét kivillantotta aranyozott fogait, és elégedetten bólintott.

– Látom, kezdesz észre térni.

Csak győzd kivárni, gondolta Leon, és komoran elmosolyodott. Miféle segítségre számíthatna még? A szobát fürkészte, igyekezett minél több adatot összegyűjteni. Előbb-utóbb kifacsarnak belőle mindent, amit tudni akarnak, s akkor nem lesz értelme életben hagyni egy ilyen veszélyes ellenfelet. Tehát minél előbb meg kell szöknie.

– Cherubionból jöttél két társaddal egyetemben? – Ez inkább megállapítás volt, mint kérdés.

Leon némán bólintott. Úgy látszik, ez is megfelelő válasznak bizonyult, mert az áramütés elmaradt.

– Choler szolgája vagy?

– Szövetségese.

– Mi végből keresed a Hajnal Hadurát?

Leon érezte, hogy a kérdező hangja akaratlanul is megalázkodik, amikor kiejti az utolsó két szót. Tehát a Féregurak a Hajnal Hadurának alattvalói, állapította meg. Elégedetten elmosolyodott, s ezzel a gesztusával sikerült alaposan megdöbbenenie a vörös palástú eemsit.

– Találkoznom kell vele! – válaszolta a férfi.

– Miért?

– Nem tudom pontosan – vallotta be Leon. – Ezernyi okom lehetne rá, mégsem tudom megfogalmazni, mit miért teszek.

S ez igaz is volt. Fogalma sem volt arról, miért keresi annyira eltökélten a misztikus Hadurat. A felesége fiatalságát akarta visszaszerezni tőle? Az elveszített boldogságot? Vagy a válaszokat az eddig megválaszolatlan kérdésekre? A szíve vezérelte, nem a gondolatai. Ösztönösen kutatót az ismeretlen után, s a Hajnal Hadurának nyomára bukkant a titkok utolsó fátyla mögött.

Ismét Grun Grath lépett elő. Majomszerű képe ideges vigyorba torzult. Leon nem értette, miféle gondolatok játszódhatnak le a torz koponyájában, de szeretne volna ezeket a gondolatokat egy jól irányzott kardcsapással kibuggyantani.

– És még valami – kezdte az erfro-bolg bölcs vigyorogva. – Van valami, ami azóta izgat, amióta veled megismerkedtem. Felelj igazat, különben a széktől akkora áramütést kapsz, hogy percekig nem térsz majd magadhoz!

Leon vállat vont.

– Eddig sem hazudtam.

Te azt állítod, hogy egy másik dimenzióból kerültél át Cherubionba – folytatta zavartalanul az erfro-bolg bölcs. – És hogy ennek a dimenziónak a neve Terri...

– Terra – helyesbített Leon. – Más néven: Föld.

– És ha így van, szerinted melyik részén tartózkodsz te ennek a *Másnévenföld* nevű világnak jelen pillanatban. Vagy legalábbis hol tartózkodtál akkor, amikor átkerültél Cherubionba?

Leon a homlokát ráncolta. Eszébe jutott, hogy Grun Grathot már korábban is érdekelté volna ez a dolog. Sőt, még korábban a szülővárosa felől is érdeklődött. Vajon milyen indíttatásból?

– Miért érdekes ez?

– Te nem kérdezel, te válaszolsz! – reccsent rá Grun Grath, és dühös képet vágott. – Válaszolj, vagy téged is megkorbácsoltatlak!

Leon vállat vont.

– Le Sentierben. A Joux-tó jegén pillantottam meg egy lila csillagot, mely magába nyelt és idehozott. Most másodjára. Eredetileg azt gondoltam, Choler csillaga az, ám később kiderült, hogy Alméra varázslónő...

Elhallgatott, mert Grun Grath királyi gesztussal leintette.

– Ez senkit sem érdekel. Ám az igen... hogy az Egyesült Államok Ohio nevű országának mely részében található ez a város? Ez a Le Sentier?

Leon Silver elmosolyodott. Igen, emlékezett rá, hogy az erfro-bolg bölcs egyszer megkérdezte tőle, hogy hol született, s akkor ő mesélt az Egyesült Államokról és az ohioi kisvárosról, amit akkor nem tartott lényegesnek megnevezni. Vajon most miért érdekli ennyire?

– Le Sentier Svájcban található. Az Európa nevű kontinens egyik országában.

Grun Grath úgy nézett rá, mintha ő hirtelen kínaiul kezdett volna el beszélni.

– Európa? – hangoztatta idegenes kiejtéssel. – Le Sentier Európában van? Nem azt mondtad, hogy Ohióban születted?

– Ott születtem – magyarázta Leon. – Később költöztem Svájcba. Egészen pontosan Le Sentierbe. Onnan kerültem át ide.

Grun Grath nagyot csapott a levegőbe, aztán elmosolyodott, és a fejét csóválta. Majd pedig a vörös palástú eemsi felé fordult.

– Nekem nincs több kérdésem, méltóságos úr.

A vörös kámszás pap izgatottan kiáltott közbe.

– A Sötét Láng munkálkodni kezd benne! Érzem! Érzem!

Leon megvonta a vállát.

– Nem én csinálom. Ha a Sötét Láng működni kezd, magától teszi. Nekem semmi közöm hozzá.

– Talán Choler akar úrrá lenni rajtad – jelentette ki fensőbbiségesen a vörös palástos. – Meg akarja akadályozni, hogy bevalld, miért keresed a Hajnal Hadurát.

– Meglehet. Ámbár bevallom, sohasem gondolkoztam el rajta, miért keresem az *uratokat*...

Szándékosan megnyomta az utolsó szót, s az eemsi arcát nézve várta a hatást. Nem maradt el. A vörös palástú vallató elfehéredett, keze öntudatlanul a homloka felé lendült, miközben csaknem térdre rogyott. Nagy nehezen sikerült erőt vennie magán, és haragosan pillantott Leonra.

– Hallgass, ostoba cherub! Csak fecsegsz összevissza, azt sem tudod, mit beszélsz! – Egyre jobban behergelte magát. – Pimaszságodért pediglen két tucat korbácsütést kapsz jutalmul!

Leon kaján vigyorral bámult fogva tartójára. Már késő bosszankodni, gondolta elégedetten. Háta a korbácsütések gondolatára viszketni kezdett. A szíve kissé összeszorult. Ám most nem a Sötét Lángtól. Valami mástól.

Az egyik eemsi pap emelkedett szólásra.

– Vna Pura Nagyúr, emlékeztetek a Főuralkodó parancsára, miszerint azt a cherubot, aki a Hajnal Lovagjának nevezi magát, *élve és épségben* kell eljuttatnunk hozzá!

Az eemsi nagyúr dühösen maga köré kanyarította vörös palástját, és elgondolkozva pillantott a közbeszólóra.

– Tisztában vagyok vele, Broni bRatet uram. – Leonhoz fordult. – A korbácsolást ezúttal megúszta, de tudd, a Főuralkodó ezerszer rosszabb sorsot szán neked, amiért megölted a fiát.

Leon elképedve nézett az eemsire. Alig néhány napja van Amrikban, s máris mennyire gyűlölik. S kinek a fiát pusztította el? Megrázta a fejét. Kezdtett ismét összekuszálódni minden előtte.

– A Főuralkodó?

– Vissza a börtönbe! – intett az eemsi nagyúr az ajtónál várakozó szolgálk felé, akik engedelmesen indultak, hogy végrehajtsák a parancsot.

Leon egész testében megfeszült.

– Otoak! Hát, persze! Ó az! Ne higgyétek, hogy félek a Főkodótól! Egyszer már legyőztem, s ha kell, megteszem másodszor is!

– Hamarosan alkalmad nyílik rá – vigyorgott el szemtelenül Grun Grath, aztán egy ezüst serleg után nyúlt, amit az egyik szolga tartott oda neki.

Leon magabiztos képet vágott, ám egyáltalán nem volt biztos abban, hogy életben marad a Főuralkodóval való találkozásig. Ezernyi okot ismert, amivel magyarázható lett volna *véletlen* halála. Szökés. Fegyverrel támadt az egyik főrendre. Bármiféle vádat el tudott képzelni.

Amikor a katonák eltávoztak, s a börtönben ismét eluralkodott a sötétség, Leon halkán szólongatni kezdte társait.

– Razco! Vionapaad!

Senki nem válaszolt. Megismételte a neveket, ezúttal hangosabban, de választ most sem kapott. Egyedül volt, a társainak nyoma veszett.

Észre sem vette, amikor elnyomta az álom. Agyában színes képek villogtak. Az eemsik és a féreg támadása. A zsebóra. A Főerőd. Grun Grath alávalósága. A Hajnal Hadurának titokzatos megjelenése. A Próba és a kétfejű óriás. A Féregúr. Choler. Az út. Mon Billong. Az autó a Féreguras motorháztetővel. A pisztoly. Technika és a Féregurak!

A képek lassan összeálltak benne, s már-már rájött a megoldásukra, amikor kellemes női hang szólította meg. A beszéd sziszegő volt, és furcsán tompa, mintha nagyon-nagyon távolról, barlangok mélyéről érkezne.

– Leon Silver! Férjzaram!

Agya kiürült, a képek feloldódtak a börtön sötétjében.

– Ki szólít? – suttogta. Teste megfeszült a várakozástól.

– Chlovia vagyok. A kardból szólok mergháni mágiával. Nincs sok időnk. Telepatikusan beszélek hozzád egy fegyverraktárból. Fontos üzenetet kell átadnom.

– Figyelek! – gondolta erősen Leon. Agya sajgott az erőfeszítéstől, de a beszéd kitisztult, s most már felismerte Chlovia jellegzetes hangját.

– Én már tudom, hogy Romin'yarak meghalt, de halála előtt a lelke jóslatot mondott. Néhány mondatot egyenesen neked címzett, figyelj hát jól, mert az életed függ tőle!

A hang eltorzult, öregessé, sziszegővé vált. Leon megdöbbenve fedezte fel, hogy már nem Chlovia, hanem a bölcs hreeir főnök hangját hallja az agyában.

– Ideát minden más. Szemem sok olyan dolgot lát, ami halandóként nem adatott meg. Látom a jövőt, és látlak téged, Leon Silver! Utadat hamis lelkek kísértik, és a Múlt Árnyai fenekednek rád. Véd az eszedbe jól, amit most mondok, s ha megérted, elkerülsz a bukást!... Aki uralja a Sötét Lángot, annak nem árthat! Aki kétszer halt meg, az harmadjára is visszatérhet. Új, ám mégis régi testben megerősödvé... Amrik igazi urai a technikával ötvözik tudásukat. Az Ezeréves Jóslat választ ad sok kérdésedre!... Az első tanítvány előtted jár, s te úgy táncolsz, ahogy ő fütyül. Ha nyerni akarsz, akkor meg kell előznöd. Cselekedj!

A rekedtes, öreges hang elhalkult, és ismét Chlovia vette át a szót.

– Ennyit mondott, se többet, se kevesebbet. Volt, aminek sikerült megfejtennem az értelmét, de a legtöbb homályban maradt előttem... Az idő lassan lejár, a kapcsolat hamarosan megszakad. Várlak! Szabadulj ki, és ragadj el engem is! Vagy ha nem találsz meg, hagyd itt a kardot, és majd később térj vissza értem! Nekem nem eshet bajom. Az áruló Grun Grath szerencséire mit sem tud a jelenlétemről. És most...

A kapcsolat megszakadt.

Leon nyitott szemmel feküdt a földön, ügyet sem vetve teste sajgó fájdalmára. Feje zúgott, szeme előtt lila karikák táncoltak. Álmodtam,

gondolta először, majd eszébe jutott Chlovia telepatikus képessége, és elbizonytalanodott. Talán mégsem képzelődött. Talán mégis igaz, ült fel, és fejét a hideg kőhöz érintette.

Ha győzni akar, meg kell fejtenie Romin'yarak mondatainak értelmét.

Lássuk csak! A hamis lelkekről nyomban Grun Grath jutott az eszébe. Ám a hreeir több lélekről beszél. Razco is áruló lenne? Néhány napja még határozottan tagadta volna ezt, de mára megváltozott minden. Nem zárhatja ki ezt a lehetőséget sem. Ez magyarázatot adna a thorp börtönből való hirtelen eltűnésére is.

A Múlt Árnai nem lehetnek mások, mint a három félisten: Sang, az eszelős, Melan, a technokrata és Choler, a Sötét Láng Ura. Esetleg még Otoak, minden eemsik uralkodója. *Kodó!* Uralkodó! Eszébe jutottak az eemsi pap szavai. A Főuralkodó nem lehet más, mint Otoak Főkodó! Akinek a fiát valóban elpusztította, s amiért Otoak megesküdött, hogy pusztá kézzel tépi ki Leon szívét. Tehát Otoak lenne a Féregurak vezetője?

Aki a Sötét Lángot uralja, annak már nem árthat. S aki kétszer halt meg, az harmadjára is visszatérhet. Choler tehát ismét fel fog tűnni a hatalom gigászi sakktábláján... Új, ám régi testben... Leonnak hirtelen az eszébe jutott az az érzés, amit Choler utolsó megtestesülésekor tapasztalt. Mintha egy darabot kitéptek volna a testéből!

Choler az ő testét akarja megkaparintani! A Leon szíve körül gomolygó Sötét Lánggal uralkodik fölötte, s eljön az idő, amikor a lelket kiszorítva belőle átveszi a test felett a hatalmat.

Megborzongott.

Ha le akarja győzni a Magisztert, akkor hatalmat kell szereznie a Sötét Láng fölött. De hogyan?!

Gondolatai ide-oda csapongtak, ahogy összevetette régi és új ismereteit. Fantáziája pótolta a hiányokat, és lassan összeállt a kép.

A technika Melan egykori alattvalóit, ahogy ő nevezte, harcostársait jelentheti. Uruk pusztulásával visszahúzódtak ide, Amrik sziklás sivatagaiba, és összefogtak egy új, felnövekvő hatalom birtokosaival, a

Féregurakkal. Otoaak bizonyára tárt karokkal fogadta az új szövetségeseiket, akiket technikai felszereltségük, fegyverzetük csak még csábítóbbá tett egy hadvezér számára.

Leon hirtelen behunyta a szemét, és megborzongott. Most már nemcsak találgatott. Ezeket nemcsak feltételezte, hanem tudta. Pontosán tudta. Valaki vagy valami ismeretlen hatalom valósággal pumpálta az agyába ezeket az információkat. Nem védekezhettek ellenük, s az új feltételezések egyszerre valósággá, valóságosakká váltak. Tények lettek.

Otoaak kiváló stratégiának bizonyult. Azzal, hogy befogadta a technokratákat, titkos ütőfegyvert kaparintott a kezébe. Egy kártya, amely ütőlapként funkcionálhat az utolsó összecsapás során!

De mi lehet az Ezeréves Jólát?

Az első tanítvány nem más, mint Sang. Előtte jár, s tud minden lépéséről. Ő az, aki a sakkpartiban mindkét fél bábuait egyetlen mozdulattal a földre söpörheti anélkül, hogy ő maga veszélybe kerülne.

Meg kell előzni! De hogyan?

Erre nem kapott választ. Már csak azért sem, mert az információáradat hirtelen megszakadt, s ő egy pillanatra úgy érezte, mintha az agya teljesen kiürült volna. Aztán a gondolatait valami színes kavargás borította el, s ebből a vad örvényből kérdések bontakoztak ki. Ezernyi kérdés. Néhányra már választ kapott, de a válaszok újabb kérdéseket szültek, és egyre növekvő tömegük lassan elborította Leon fájdalomtól zsibogó agyát.

Arra ébredt, hogy rettenetesen fáj a feje. Mintha abroncsot szorítottak volna a homlokára. Homályosan emlékezett az álmára és az információkra. Lehet, hogy a varázskardba zárkózott Chlovia zúdította rá mindazt a tudást, amit valami okból eddig eltitkolt?

Vagy valaki egészen más?

Romin'arak minden szavára tisztán emlékezett, s a hozzájuk talált magyarázatokra is. Még nem volt tisztában a szerepével ebben a

játékban, de mindenesetre elhatározta, hogy saját kezébe veszi sorsának irányítását.

Ehhez pedig legelőször ki kell innen jutnia.

A második feladat: megtudni, mi áll az Ezeréves Jóslatban. Újabb kérdések kerülhetnek megválaszolásra, ha tisztázza ezt a dolgot.

Ki kell jutnom innen, gondolta, és megfeszítette az izmait. A bilincsek hidegen vágtak a csuklójába. Nem is értette magát, hogy juthatott eszébe ilyen primitív eszközzel szökésre gondolni. A puszta erő ide kevés.

A folyosó végén, ahol a börtön kijárata nyílt, apró fény jelent meg. Imbolygó fáklyafény. Lassan közeledett a cella felé. Kulcscsörgés hallatszott, majd egy halk hang.

– Barátként jöttem, cherub. Ha kívánod, kiszabadítalak!

Leon gyanakodva figyelte az alakot, amint óvatos mozdulatokkal kinyitja a bilincs zárját. Fejét sötét csuklya fedte, és a fáklyafény nem volt elég erős ahhoz, hogy Leon kivegye megmentőjének arcvonásait. Egy erős kéz ragadta meg a karját, felsegítette, majd levette a fejéről a szoros, mentális erőt blokkoló sisakot. Leon felállt, és idétlenül megmozgatta elgémberedett izmait.

– Kövess! – suttogta a csuklyás, és karon fogta Leont. – Hamarosan érted jönnek az árulók, hogy útnak induljanak veled az Uralkodó színe elé...

Nem a lépcső felé indult, hanem egyre mélyebbre hatolt a börtöncellák lassan labirintussá váló rengetegében. Magabiztosan mozgott, mint aki már többször megtette ezt az utat.

Leon megpróbálta megjegyezni az irányt, de hamarosan eltévesztette a lépésszámot, és összekeverte a fordulókat. Jobbra vagy balra fordultak legutoljára? Mindegy.

Nem igazán bízott a megmentőjében, és készen állt arra, hogyha csapdába csalja, akkor magával vigye a halálba.

– Erre! – suttogta a titokzatos megmentő, és egy teljesen láthatatlan ajtót tárt ki, melyet művészi tökéletességgel illesztettek a sziklába.

Leon belépett az ajtón, de fejét kicsit hátrafordítva szemmel tartotta a csuklyást. Az szintén belépett, s látható gondossággal behúzta maga mögött az ajtót, mígnem az éppolyan tökéletességgel simult a falba, mint annak előtte. Leon hiába meresztette a szemét, még egy halovány vonalat sem tudott kivenni a szikla és az ajtó találkozásánál.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy felfedjem magamat! – somolygott a titokzatos megmentő, és hátravetette a csuklyáját.

Leon egy pillantást vetett az arcra, s szemernyi habozás nélkül ütött.

Grun Grath ügyesen elhajolt az első csapás elől, elkapta Leon kezét, és diadalittasan nevetett.

– Ugyan már! Hé! Legalább engedd, hogy megmagyarázzam a dolgot, mielőtt péppé versz, te ostoba fajankó!

Leon meg sem próbálta kiszabadítani a kezét az erfro-bolg bölcs szorításából. Hatalmas öklöt formált a szíve körül lüktető Sötét Lángból, és úgy orrba vágta vele a meglepett fickót, hogy Grun Grath megtántorodott, és a falnak vágódott. Leon rávetette magát, és indulatoktól elvakultan ütötte-verte az előtte kuporgót. Szellemkarja cséphadaróként forgott, ütötte az árulót, ahol érte, s közben két igazi kezével gondosan lefogta az illető kalimpáló végtagjait.

– Ezt Razcóért! Ezt Vionapaadért! Ezt pedig magamért!

– Elég már! – üvöltötte az erfro-bolg ijedten, arcán megjelentek az első zöldes foltok, ajkából vér szivárgott. – Mindannyian élnek!

– Élnek? – lepődött meg Leon, és egy pillanatra leengedte a kezét. Csak a szellemkéz szorongatta tovább magától az erfro-bolg torkát.

Grun Grath kétségbeesetten hadarva próbálta megmagyarázni a történeteket.

– Nem vagyok áruló! De be kellett épülnöm a Féregurak közé, mert a Mesterem így találta jónak. Mindenben az ő parancsát követtem. A társaid biztos helyen várnak ránk, hogy együtt meneküljünk tovább! Fontos értesüléseket szereztem, de most menekülnünk kell! Később mindent részletesen elmagyarázok!

Leon egészen elkábult. Az események sodrása elragadta, s néhány lépéssel lemaradt. Kelletlenül bólintott, s némileg sajnálkozva nézte az ökleit, melyen néhol apró vércseppek díszeltek. Egy áruló vére.

Áruló?

Újabb kérdés, mely megválaszolatlan.

Egyelőre.

Hagyta, hogy Grun Grath nagy nehezen feltápaszkodjon, megtapogassa vérző arcát, felvegye a már alig pislákoló fáklyát, s engedelmesen követte a járatok labirintusában.

Jó tízpercnyi gyaloglás után friss levegő simított végig arcukon. Önkéntelenül meggyorsították lépteiket, s csakhamar egy lapos mélyedésben álltak a nyitott ég alatt. Sötét este volt, a csillagok szégyenlősen bújtak meg az égbolton suhanó fellegek mögött. Kóbor szellő tépdeste a ruhájukat, a távolból elnyújtott sikoltást hozott a szél.

– Az örök – jegyezte meg idegesen Grun Grath, és gyorsan eltaposta a fáklyát. – Nem messze innen, egy régi folyómederben megtaláljuk a többieket. Induljunk!

– Ha még egyszer átversz, megöllek! – sziszegte Leon, aki csodálatosnak tűnő menekülése ellenére sem bízott a bolgban. Túl sok minden történt ahhoz, hogy egyszerűen elfelejtse az eddigieket.

– Kérlek! – válaszolta Grun Grath sértődötten, és hátat fordított a cherubnak. – Gyere utánam!... A szemednek majd csak hinni fogsz.

Megkerültek egy kisebb ligetet, majd keresztül lopakodtak egy meglehetősen nagy kiterjedésű, csalánnal és kúszótövissel borított bozótoson. Mire átjutottak rajta, mindketten buzgón vakarták a bőrüket borító vörösös pörsenéseket.

– Nemsokára ott vagyunk! – suttogta Grun Grath, majd gyorsan hátrafordult Leon felé. – Hálás lennék érte, ha nem ütnél meg azért, amit most tenni fogok!

Választ sem várva szájához emelte a kezét, és kettőt huhogott. Leon gyorsan belépett az egyik fa mögé, és kimeredt szemmel fürkészte a sötétséget.

Nyúlásírás hallatszott, majd a sötétből egy alacsony alak vált ki.

– Razco! – akarta kiáltani, de még idejében visszafogta magát. Odalépett a közeledőhöz, s némán magához szorította. A thorp sem szólt egy szót sem, hogy ez az óvatosságnak vagy inkább a meghatottságnak volt-e köszönhető, arról nem szólnak hősi énekek.

– Élünk! – közölte Razco egyszerűen, és a közeli bokrok felé mutatott. – Egy kiszáradt folyómederben ütöttünk tanyát, miután ez a gaz áru... amikor Grun Grath barátunk kiszabadított minket a Féregurak fogságából.

– Vionapaad hol van? – Leon figyelmét nem kerülte el a thorp apró nyelvbolása. Szóval ő sem bízik már túlzottan a kétszínű erfro-bolg bölcsben, gondolta.

– Kutya baja – válaszolta Razco halkan. – A korbácsütések még látszanak a hátán, de ez az alak hozott egy kenőcsöt – intett fejével a lassan ballagó bolg felé –, amitől a sebek néhány óra alatt csaknem teljesen begyógyultak.

– Mit mondott, miért tette? – érdeklődött Leon. – Feloldozást akar nyerni a bűnei alól?

A thorp megrázta a fejét.

– Nem hiszem. Valami titkos szövetségről beszélt, amely fel akarja szabadítani Amrikot a Féregurak uralma alól, s végleg elűzni a féргеkeket innen. Azt is mondta, hogyha már mindannyian biztonságban leszünk, mindent részletesen elmesél. Kíváncsian várom! – Alig láthatóan megemelte a buzogányát.

Látva Leon kérdő tekintetét, gyorsan hozzátette.

– Minden felszerelésünk megvan. A fegyverek is. Nem igazán értem, hogyan tudta megoldani, de ez már az ő titka marad. Még egy darabig... – elmosolyodott, s Leon is kivillantotta egészséges fogait. Így ketten egy dühös farkasmongúz testvérpárra hasonlítottak, amelyek a végső támadás előtt hisztérikus kacagással rémítik el ellenfeleiket.

Leon a kardba zárt Chloviára gondolt, és csak remélni tudta, hogy ez a fegyver sem maradt a kellemetlen városban.

Aláéreszkedtek a kiszáradt folyómederbe. Vionapaad egy aprócska pokrócon kuporgott, fázósan húzta össze a hátán a vékony vásznat.

– Örülök, hogy még élsz! – lépett közelebb Leon, és barátian megveregette az eemsi vállát.

Szerencsétlen fickó nagyot nyögött kínjában, de a thorp elképesztő reflexszel befogta Vionapaad száját, így a felszakadó üvöltés csendes sóhajba fulladt.

– Bocsánat! – igyekezett Leon jóvá tenni tettét. – Razco azt mondta, hogy már begyógyultak a sebeid.

A thorp méltatlankodva emelte fel a fejét.

– Én azt mondtam, hogy a sebek *csaknem* teljesen begyógyultak. Nagy különbség!

Grun Grath óvatosan közelebb lépett.

– Indulnunk kell! Néhány óra múlva új nap virrad ránk, s addigra már biztonságos helyre kell érünk. Hat mérföldnyire innen van a Remetefészek. Ha odáig eljutunk, megmenekültünk.

– Rengeteg kérdésre kell választ adnod! – villant Leon szeme az erfro-bolgra. Grun Grath rezzenéstelenül állta a tekintetét, majd lassan bólintott. – Úgy lesz, ahogy akarod, Hajnal Lovagja!

Szikladombok között osontak el, félig kiszáradt, zörgő, tövises bozótosokon vágtak keresztül, s már jókora távolságot megtettek, amikor a felkelő nap először rájuk mosolygott.

A hajnal a Remetefészek közelében találta őket, s megdöbbenve vették tudomásul, hogy nem egyedül igyekeznek a sziklák között megbúvó szerény kolostor felé, hanem közel tucatnyi, zöld és kék ruhákba öltözött, tar fejű szerzetes is.

– Hazafelé tartanak! – suttogta Grun Grath. – Megtisztulási szertartáson jártak a hegyekben.

– Hogyan maradhat épségben egy kolostor ilyen közel Mon Billonghoz? – hajolt közelebb Leon a bolghoz. – Nem tartanak a Féreguraktól?

Grun Grath egy pillanatig megütközve nézett a cherubra. Aztán megrázta a fejét.

– Hogy gondolhatsz ilyet? A szerzeteseket mindenki tiszteletben tartja, még a legvadabb és legvérengzőbb eemsik is. A Féregurak sem tehetnek kivételt, hiszen minden eemsi ellenük fordulna, ha nem tartanák be a szokásokat!

Beszéd közben megelőztek egy szerzetest, és Leon nem bírta megállni, hogy ne vessen egy futó pillantást a fickóra.

Kőmerev arc, szelíd vonások. Merengő szemek és... hiszen ennek hiányzik az orra, döbrent rá egy nagyon is szembeötlő dologra. Jólneveltsége azonban megakadályozta, hogy hangot adjon meglepődöttségének.

Villámgyors pillantást vetett a többiekre, s látta, hogy Razco elborzadva hunyja be a szemét. Eszerint ő is látta.

– A Keleti kapun kell bemennünk – jegyezte meg Grun Grath, és elfordult a főkapu irányából. – Azt a bejáratot a látogatóknak és a tudásra áhítózóknak tartják fent.

A kis csapat hamarosan ott állt egy jellegtelen kis fémkapu előtt. Bár nem volt bezárva, a bolg mégis többször meghúzta a bejárat mellé erősített harangocska kötelét. Kellemes bimm-bamm csendült fel, és nemsokára egy zöld ruhás *azén* szerzetes tárta szélesre a kolostor kapuját a látogatók előtt.

– Legyetek üdvözölve Remetefészek falai között! – köszöntötte illedelmes főhajtással a társaságot. Látva a csapat megrökönyödését, gyorsan hozzátette. – A Remetefészek mindenki számára nyitva áll, ki el akar fordulni a világi hívságoktól, és életét ezek után a Megtisztulásnak kívánja szentelni... Kövessetek!

Tágas udvaron haladtak keresztül, amelyből számos imacella nyílt, melyek bejáratát mindössze egy piszkosszürke posztódarab takarta el. Nagy volt a sürgés-forgás, a visszatérő szerzetesek a cellájukba igyekeztek, néhányan pedig az udvart takarították némi víz és egy darabka rongy segítségével. Térden kúszva csiszolgatták mind fényesebbre az udvar közepén pompázó csodálatos szökőkút körül a márványlapokat, míg mások a kút kávjára fordítottak nagy figyelmet.

– A Látomások Kútja! – mutatott büszkén a szerzetes a faragott szobrokkal díszített építményre, miközben elhaladtak mellette. – Talán holnap ti is belepillanthattok.

Egy égetett téglából emelt épülethez értek, mely egyszerűségében Leonnak a huszadik század végi moteleket juttatták az eszébe.

– A szállásokat! – intett a szerzetes, és mélyen meghajolva elbúcsúzott a társaságtól.

Leon Grun Grathhoz fordult, és csak nagy erőfeszítéssel tudta megállni, hogy ne csikorgassa hangosan a fogát.

– És most itt az ideje, hogy válaszolj bizonyos kérdésekre!

A szoba berendezése csupán néhány kopottas matracból, egy rozsdás lavóról és egy színültig töltött vizeskannából állt.

Miután mindannyian elhelyezkedtek, Leon a bolghoz fordult, akit előrelátóan a szoba legtávolabbi sarkában ültettek le, minél távolabb a bejárattól.

– Mindent! – ismételte Leon. Vionapaad és Razco Menem komoran bólintottak. Mindkettőjüknek volt elszámolnivalójuk Grun Grathtal.

– Ami igaz: a nevem, a származásom és a titulusom. Bármily nehéz elhinni, valóban én vagyok Kind Gren Grun Grath, a kitagadott kunigaami bölcs. Én írtam a *Kunigaami eemsicus viendit*, s az abban leírtakat máig vallom.

Kényelmesen hátradőlt, ernyedten elmosolyodott, és tekintetét elárult társaira szegezte.

– Bár jómagam is kunigaami vagyok, vallom, hogy a tudomány előrealóbb minden faji megkülönböztetésnél. Egykor régen csak kunigaamik éltek a földön, aztán megjelentek az eemsik, akik hosszú időn át uralkodtak Cherubion minden népe fölött. Azonban jött valami, amit a régi írások többsége csak Sorscsapásnak, Égő Veszedelemnek és hasonlóképpen neveznek. Hogy pontosan mi volt az a katasztrófa, arról nincs tudomásunk. Az évszázadokig tartó Éjszaka megölte az értelmet, és megformálta Cherubiont, Amrikot és még egy titokzatos kontinenst, melyet Au'Rúlaként ismernek a Beavatottak. Az eemsik pusztulásra ítéltettek, és ismét felvirágzott a kunigaamik ideje.

Leon vizslatón nézett az erfro-bolg bölcsre, és az járt a fejében, vajon hova akar a ravasz fickó kilyukadni.

– Kevanaar, miután elindította az életben maradtakat a Világosság felé vezető úton, ismeretlen helyre távozott. Akadtak, akik azt állították, hogy a tanítványai tették el csendben láb alól, de akadtak olyanok is, akik messiásnak hitték, s máig várják visszatértét. Hallgatólagos megállapodás született a tanítványai és Otoaak főkodó között, melyben felosztották maguk között a lakható világot. A három félisten Cherubiont uralta, míg Otoaaknak, nagy ellenfelüknek Amrik jutott. A férgekkel együtt. Akkoriban még csupán Amrik nyugati részén élt belőlük néhány példány, és korántsem voltak ennyire veszélyesek. Lassan felvirradt a Hajnal, és mind Cherubionban, mind Amrikban rendeződni látszottak a politikai viszonyok. A Félistenek Háborúja lehetőséget adott Otoaaknak, hogy saját háza táján rendezze a dolgokat. Mivel addigra a férgek ellepték az egész Nyugatot, Otoaak zseniális gondolattal kikiáltotta magát a Féreg Éő Istenének, és rituális emberáldozatokkal befolyást nyert a szörnyű bestiák fölött. Nem sokkal ezután feltűntek az első féregfattyak, amelyeket az eemsi nép áhítattal teli félelemmel fogadott. Hogy kinek vagy minek köszönhető a féregfattyak kialakulása, rejtély. Talán Otoaak papjai végeztek tiltott rítusokat, talán egy eleddig ismeretlen mutáció bukkant fel a történelem gigászi színpadán, mint egy letűnt kor máig rejtőzködő, torz emléke. Otoaak ismét zseniális húzást hajtott végre, és szolgálatába fogadta a féregfattyakat. Belőlük alakította meg rettegett testőrségét, amelyből az idők folyamán kialakult a Féregurak Rendje. Sajnos, túl keveset tudok erről a rendről, de van valami beavatási rituáléjuk, s mielőtt valamelyik féregfattyúból Féregúr válhatna, tíz esztendőn keresztül kell szolgálnia Féregmesterként.

– Mi a különbség a Féregmesterek és a Féregurak között? – szölt közbe Leon.

Grun Grath megvonta a vállát.

– Nem tudom pontosan. A Féregmesterek a Féregurakat szolgálják, elvileg ők irányítják a féregket a harcban.

Leon bólintott.

– Folytasd!

– Kapishban, Amrik északkeleti részén egy templom építése közben ismeretlen eredetű agyagtáblákra bukkantak. Néhány oldalas rúnairás volt rajta, amelyet manapság az Ezeréves Jóslatként ismernek.

– Mi állt benne? – hajolt előre izgatottan Leon Silver. – Ismered a tartalmát?

– Persze – bólintott az erfro-bolg bölcs. – Szó szerint már nem emlékszem rá, de a tartalma mindörökre megmarad az emlékezetemben. Az írást egy Jefston nevezetű bölcstől származtatják, aki néhány évvel a Sötétség beállta előtt vetette papírra jóslatait. Jefston túlélte a kataklizmát, és a messzi északon pusztult el.

– Az Üvegtoronyban! – sóhajtott Leon, és lelki szeme előtt megjelent a jól ismert hely.

– Hogy miként került az írás az agyagtáblára – folytatta Grun Grath zavartalanul –, az nem ismeretes számunkra. A rúnákat megfejtették, és külön tudóstársaság alakult a szöveg értelmezésére. Bár voltak eltérések a megfejtések között, tartalmukat illetően nagyjából megegyeztek.

Kis szünetet tartott, és gyors pillantást vetett a többiekre, akik visszafojtott lélegzettel várták a folytatást.

– Nos, a szöveg tartalma röviden összefoglalható. Amrik tíz esztendőn belül víz alá fog süllyedni!

Szavai hitetlenkedést, majd mély döbbenetet eredményeztek. Leon értetlenül rázta a fejét, Razco bambán meredt maga elé. Vionapaad eltakarta a szemét, és számolatlanul vetette magára a rontás elleni jelet.

– Az óceán alatt egy hatalmas szakadék közeledik felénk, amely elnyeli Amrikot. *Elnyeli minden rajta élő teremtménnyel egyetemben!*

Leon torkából nehezen törtek elő a szavak.

– Semmi esély a menekülésre?

Grun Grath megrázta a fejét.

– A legkiválóbb tudósok vizsgálták meg a problémát, de csupán egyetlen halvány megoldást találtak. Ha Kevanaar visszatérne és egyesítené erejét Otoakkal, akkor lenne némi esély.

Leon komoran nézett maga elé.

– Tudomásom szerint... Kevanaar a Hajnal Hadura! – tört ki akaratlanul. – És valahol itt, Amrik északi részén tartózkodik!

Megdöbbenésére a bölcs bólintott.

– A Hajnal Hadura valóban Amrik legészakkeletibb nyúlványában tartózkodik. Tudunk róla... – Hamiskásan elmosolyodott. – Ám azt nem merném biztosra venni, hogy Kevanaar lenne a Hajnal Hadura. Nem zárható ki ez a feltételezés, hiszen Kevanaar hosszú-hosszú idővel ezelőtt ismét eltűnt, s mivel akkoriban jelent meg először a Hajnal Hadura, számosan azonosítják vele. Csakhogy... a Hajnal Hadura egészen más taktikát folytat, mint azt korábban Kevanaar tette. Gonosz, bosszúszomjas, kíméletlen, kegyetlen. A Féregurak legtöbbjét már a hatalma alá vette, s egyre jobban megtizedeli Otoaaak népét a Férgék révén. Az ő tetteinek köszönhető, hogy az eemsik egyre inkább visszaszorulnak a nyugati partra, s rettegvé az Ezeréves Jólattól és a Férgék állandó támadásaitól, egyes eemsi törzsek csapatostól kelnek át Cherubionba, ahol Otoaaak nevében új irtó hadjáratot hirdetnek a kunigaamik ellen. Otoaaak persze érzi a gyengülését, és kétségek között vívódik. Tanácsadói egy része azt követeli tőle, hogy haladéktalanul indítson inváziót Cherubion ellen, s hagyják sorsára a pusztulásra ítéltetett kontinensüket, míg a többiek ellenzik ezt, és arra voksolnak, hogy a végsőkéig ki kell tartani. Óriási a zűrzavar, és már az egyes nagykodók is nyíltan a tehetetlen Otoaaak ellen fordulnak.

Példa rá az a nagykodó, aki majdnem szétzúzott téged, amikor Otoaaak nevét említetted. S hogy az eemsi Főzkodó helyzete még reménytelenebb legyen, nem elég, hogy a Hajnal Hadurával, s a Férgekkel kell örökös háborút vívnia, Kevanaar egykori tanítványai közül kettő összefogott ellene. Sang, az eszelős és Choler, a Sötét Láng ura. Ha megdöntik Otoaaak hatalmát, s elsüllyed Amrik, akkor csupán ők ketten maradnak Cherubionban. Ellenfeleik, bár nyilván élve megússzák a kataklizmát, elveszítik sok tízezernyi harcosukat és támogatójukat. Elveszítik minden hátterüket.

– Ellenfeleik? – kérdezte vontatottan Leon. – Ezek szerint Otoak is szövetséget kötött valakivel?

– Úgy bizony!

Leon agyában felvillant egy kopottas ezüstfedeles zsebóra képe.

– Ha jól sejtem, Melan, a Technokrata az, aki Otoak oldalán harcol?

– Nem tévedsz, Hajnal Lovagja! – válaszolt a bölcs megjátszott alázattal. – Miután a Technokrata elpusztult, újraéledését követően kénytelen volt embereivel együtt biztonságos helyre menekülni. Otoak befogadta a menekülőket, és területet biztosított nekik. Most övük az észak.

Leon agyában lázasan zakatoltak a gondolatok.

– Miután újraéledt? Hát... senkit nem lehet végleg elpusztítani ebben az átkozott világban?

Grun Grath megvonta a vállát.

– Ne feledd, Melan nem közönséges halandó! Egyike volt Kevanaar tanítványainak. Képes uralkodni élet és halál felett, de Cholertől eltérően a Technika nevezetű varázslatot használja erre a célra.

– Akkor Melan ereje most Otoakot erősíti – töprengett Leon.

– Pontosan – bólintott Grun Grath. – Otoak tehetetlen a Hajnal Hadurával szemben, ám mindent megtesz, hogy lépéselőnybe kerüljön a másik két félistennel szemben. Mivel benned Choler szövetségesét látta, rögvest határozott parancsot adott a kivégzésedre.

– Köszönöm – morogta a thorp, és megtapogatta sajtó csontjait. – Bezzeg nekünk semmi közünk, ahhoz a fekete maskarához!

– Együtt voltatok. – Grun Grath csupán ennyit fűzött hozzá Razco megjegyzéséhez.

– És Vionapaad? – sziszegte dühösen a thorp. – A korbácsolást te rendelted el!

A bölcs tétován behúzta a nyakát, majd bocsánatkérő mosollyal fordult az eemsi felé.

Az eemsik között árulók bujkálnak, akik képesek felvenni bárkinek az alakját.

– Merghánik! – morogta Leon, és a szeme megvillant.

– Merghánik – bólintott engedelmesen a bolg. – Otoaak inkvizítorokat küldött a felkutatásukra. Gyanúja szerint a merghánik a két félisten szövetségesei. Bevallom őszintén, Vionapaadot is mergháninak véltem. Túlságosan gyanús volt, ahogyan csatlakozott hozzánk.

Leon maga sem értette miért, továbbra sem bízott meg Grun Grathban. Bár részben sikerült tisztáznia magát, és számos kérdésre választ adott, túl sok homályos folt akadt a történetében. Végül is ki harcol ki ellen? És kik irányítják a férgeket, ha valójában Otoaak az istenük? Melan és a Főködő szövetségre léptek?

Zavaros vízben nem látni a halakat, amelyekre vadászunk.

– Még egy utolsó kérdés – emelte Leon Grun Grathra a tekintetét. – Ha mégis Kevanaar az, aki a Hajnal Hadura név mögé bújva Amrikban tartózkodik, akkor ő miért nem próbálja megakadályozni a Jóslatban leírtakat?

Úgy tűnt, a kérdés telitalálatnak bizonyult.

Grun Grath elsápadt, és Leon összehúzott szemöldökkel meredt rá. Vajon mi járhat most az erfro-bolg bölcs fejében?

Grun Grath lassan, kellenetlenül megrázta a fejét, arcára szomorúság ült ki.

– Van még valami, amiről én is csak nemrég értesültem. A Hajnal Hadura halott. Sang két nappal ezelőtt orvul rátört, és mentális párbajban szétrobbantotta a testét...

– Micsoda? – kiáltott fel Leon, akarva is utat engedve megdöbbenésének. – A Hajnal Hadura halott?

Grun Grath keserű mosollyal az ajkán bólogatott.

– Ő már nem szólhat bele a hatalmasságok küzdelmébe. Amíg a leghatalmasabb Féregurakat, akik megvédték minden orvtámadástól... a te réveden Choler lemeszárolhatta a Szentélyben, Sang rátámadt a Hajnal Hadurára, és végzett vele. Pedig a Hajnal Hadura maga mellé akart állítani téged. Azért küldte el érted a leghűbb szolgálait, hogy hozzá juttassanak. Ám te alulmaradtál Choler akaratával szemben, s hagytad,

hogy a Sötét Láng eluralkodjon fölötted. Hagytad, hogy Choler testet öltjön, és legyőzze a legnagyobb Féregurakat, mint ahogy előbb-utóbb fölötted is végleg átveszi majd a hatalmat. S akkor már nem lesz, ami megállítsa. A Hajnal Hadura halott. Otoaak és Melan viaskodnak Sang és Choler párosa ellen. A férgek a marakodó Féregurak irányítása alatt állnak, s ki tudja, mikor ki ellen támadnak. Az eemsik között már régen viszálykodás tört ki, és egyes nagykodók lázadást szerveztek hatalmas uruk ellen. Amrik sorsa megpecsételtetett.

Vionapaad és Razco értetlenül szemléltek az eseményeket. Bár aktív szereplői voltak a történetnek, csupán sakkbábuknak érezték magukat egy magasabb rendű értelem kezében.

Leon a kezébe temette az arcát. Nem a megrendültségét akarta palástolni így, hanem gondolatait kellett a helyes irányba terelni.

Komorán fordult Grun Grath felé.

– És ki a te Mestered? – akarta tudni. – Amikor megszöktettél, arra hivatkoztál, hogy a Mestered parancsára fogattál el bennünket.

Grun Grath kissé elpirult.

– Erre a kérdésre legszívesebben nem válaszolnék – kezdte, de aztán amikor látta, hogy Razco kezében megemelkedik a buzogány, sietve tette hozzá: –, ám a körülményekre való tekintettel nem tagadom meg a választ. Amióta az eszemet tudom, mint minden olyan férfiú, aki hisz abban, hogy tetteit egy jobbító erő vezérli, én is a Hajnal Hadurát szolgáltam. Általa ismertem meg a tudást, általa nyerte el a létem az értelmét. Tudván tudtam, hogy csak egyvalaki lehet úrrá a zűrzavaron: ő, a Hajnal Hadura. Megjelent álmaimban, és felszólított, hogy őt kövessem. Én engedelmeskedtem, és egyre mélyebbre és mélyebbre merültem a tudás tengerében. Nem bántam meg, mert megismertem a múltat és magam előtt láttam a jövőt, azt a csodás jövőt, a Hajnalkort, melyet az Éjszaka Sötétségéből ébredő népeknek a Hajnal Hadura vetített előre. Azt a jövőt, melyet Cherubion összes népe boldogan élvezhet. Ám hamar rá kellett ébrednem, hogy az álom, amíg meg nem valósítják, csak álom marad, s ahhoz, hogy bekövetkezzen, tenni is kell valamit. Én tettem. Nem ítéltetek el ezért... S most, hogy éltető

reményem szertefoszlani látszik, nem tudom, mitévő legyek, nem tudom, ki akadályozhatná meg egy teljes világ pusztulását. Mert ha Amrik elsüllyed, a kataklizma előtt eemsik és férgek mind Cherubionba menekülnek, és ott olyan iszonyatos küzdelem veszi majd kezdetét, amilyenre még nem volt példa e sokat szenvedett világ történetében.

Leon töprengve meredt maga elé.

– Nem értem, miért akarja Sang és Choler ezt a pusztulást. Hiszen ezáltal az ő hatalmuk is veszélybe kerülhet.

– Sang egy bosszúszomjas őrült – vágta rá indulatosan Grun Grath.

– Choler pedig egy még bosszúszomjasabb, vérengző vadállat, aki mióta él, a végső pusztulás bekövetkeztén fáradozik. Most jól egymásra találtak. Az őrült és a gonosz. Egy ilyen párossal senki sem szállhat szembe. A Hajnal Hadura pusztulásával Otoaak és Melan együtt is gyengék ahhoz, hogy végrehajtsák a megfelelő műveleteket... Azaz Amrik elpusztul. Hacsak...

– Hacsak?

– Hacsak nem jön valaki, aki elvállalja a Hajnal Hadura szerepét ebben a gigászi játszmaiban.

Leon mérgesen ráncolta a homlokát.

– Ha arra gondolsz, hogy én...

Grun Grath nem hagyta befejezni a mondatot.

– Egyedül te rendelkezel a szükséges hatalommal. Olyan mentális erővel bírsz, mely révén akár Otoaakkal vagy akár Sanggal is szembeszállhatnál. Birtoklod a Sötét Lángot, mely által Cholernek hatalma lehet fölötted, de amely által te is megsemmisítheted a Fekete Magisztert.

Leon hátrahőkölt, mintha maga Choler jelent volna meg a szobában ezüst hajával, vörösen izzó szemével, éjsötéten, mint a Leon szívét nyaldosó láng.

– Hogyan szállhatnék én szembe a Sötét Láng Urával? – nevetett bizonytalanul Leon. – Talán öljem meg magam, hogy én is az éteri létsíkra kerüljek?

– Képes vagy megszabadulni tőle! – jelentette ki Grun Grath ellentmondást nem tűrően, s a javaslatra Leon szívébe olyan fájdalom hasított, mintha csak kést döftek volna belé.

– *Emlékezz a szövetségünkre! És ne merj dacolni velem!* – hallotta valahonnan nagyon mélyről.

Leon felkapta a fejét, de csupán társai néztek farkasszemet vele. Razco szemében aggodalom ült, Vionapaad még mindig megrendülten kuporgott az egyik sarokban.

Leon hirtelen elhatározással felegyenesedett, és fel-alá kezdett járkálni a helyiségben.

– Meg kell tenned! – ösztökélte az erfro-bolg bölcs kétségbeesett rimánkodással. – Le kell győznöd a Sötét Láng Urát, s erre képes vagy... saját fegyverével, a Sötét Lánggal! Tűz ellen tűzzel. Addig tedd meg, amíg módodban áll! Ha most nem cselekszel, Choler megerősödik, benned ölt testet, s lelkedet végleg megsemmisíti! Higgy nekem, Leon Silver! Pusztítsd el Cholert!

– Ugyan már! – legyintett indulatosan Leon, és dühében majd' felfalta a kunigaami bölcset. – Miért higgyek neked? Miért rohanjak fejfel a falnak? Hallgass már el!

– Ha legyőzted Cholert, nyitva áll előtted az út a ConDawn-félszigetre, hogy elfoglald az üresen maradt trónt, és átvedd a Hajnal Hadurának helyét. Csak oda kell menned, és megszerezheted minden hatalmát. Behódoltathatod az összes élő Féregurat, szövetséget köthetsz Otoaakkal és Melannal, vagy ha a kedved úgy tartja, a szolgálóiddá teheted őket, aztán már csak egyvalakivel kell megmérkőznöd... Sanggal és az armányos híveivel, a merghánikkal és a ghirdekkel...

Leon sóhajtott.

– Én is... ghird vagyok.

– Éppen ezért van esélyed, és csakis ezért, Leon Silver! Te ghird vagy, nagy mentális hatalommal rendelkezel, és hajt az igazság szeretete.

– Elég! – kiáltotta Leon. – Hagyd abba! Mit akarsz tőlem, hogy szálljak szembe olyasmivel, amit nem is ismerek? Hogy a te szavaidat

elfogadva vakon higgyek benned? Azok után, hogy mindvégig kijátszottál és elárultál?

Az erfro-bolg bölcs csendben meredt maga elé, és kitörölt a szeméből egy könnycseppet.

– Igazad van... ha nem bízol bennem, barátom. Ámbár, gondold arra, hogy hagyhattalak volna a börtönben megrohadni... a két társaddal együtt. Ennek ellenére én mégis mindent kockára tettem, és megmentettelek benneteket... annak ellenére, hogy tudtam, menthetetlenül fel kell fednem a kilétemet. Miért kockáztattam volna mindezt, ha nem azért, mert őszinték a szándékaim?

Leon komoran meredt maga elé. S valahol a tudatában homályosan sejtette, hogy a kétségbeesett kunigaami ezúttal őszintén beszél. S ami még rosszabb, egész biztosan tudta, hogy Cholerrel kapcsolatban igaza van. A Sötét Láng Ura maga is közölte legutóbbi testet öltésekor, hogy a következő alkalommal végleg megjelenik. S nem kizárt, hogy az ő testét fogja elrabolni. S még valami. Eszébe jutottak azok a szavak, melyeket Chlovia továbbított hozzá olyasvalakitől, akiben feltétlen megbízott.

Aki uralja a Sötét Lángot, annak nem árthat. Romin'yarak szavai lámpásként világítottak Leon sűrű homályba burkolózott lelkében.

De ki uralja a Sötét Lángot? Ő vagy Choler? Vagy talán mindketten?

– És még valami! – röffentette Grun Grath végső érveként, és Leon varázskardjára mutatott. – A nő... aki ebben a kardban lakozik, a Hajnal Hadura fosztotta meg a fiatalságától, s ezt senki más nem is adhatja neki vissza, csak az, aki elvette: a Hajnal Hadura. Ám ő meghalt. S te vagy az egyetlen, aki átvehetné a helyét... Te vagy az egyetlen, aki visszaadhatja Chlovia ifjúságát. Vagy talán azt kívánod, hogy örökre ilyen undorítóan rút vénasszony maradjon?

A kard hatalmasat villant, s színes szikrák özönét zúdította maga köré.

Chlovia válasza egyértelmű volt.

Leon nem állt le eltöprengeni azon, vajon honnan tud Grun Grath arról, hogy Chlovia lelke lakozik a kardban, gondolatait egész más

dolgok kötötték le. Példának okáért az a szorítás, mely egyre keményebben kezdett megformálódni a szíve körül. A Sötét Láng fenyegetően kezdett összeszorulni, és ez csak egyet jelenthetett. Choler megérezte benne a bizonytalanságot, és vagy így akarja figyelmeztetni, vagy pedig azonnal támadásba lendül.

Kissé meggörnyedt a fájdalomtól.

Razco felugrott, és aggódó pillantással nyúlt felé, hogy megóvja az eleséstől.

– Leon!

– Hagyj! – suttogta ő, és vad dühvel teleszívta a tüdejét. – El kell mennem! Hamarosan visszatérek. Ha bármi furcsát láttok rajtam, azonnal öljetek meg... és semmi esetre se tévesszétek szem elől bölcs barátunkat!

– Leon!

A fejét rázta. Tudta, hogy vannak csaták, amiket neki, magának kell megvívnia. Egyedül kell szembenéznie a végzetével.

Maga sem emlékezett pontosan, hogyan jutott ki a kolostorból, de amikor felemelte a fejét, több száz lépésnyire eltávolodott már tőle.

Lekuporodott a földre, kardját gondosan a keze ügyébe készítette. Nem mintha túlságosan is bízott volna abban, hogy a pusztá acélt lesz ideje és ereje használni. Inkább megnyugtató tartotta magánál, mint fegyverként. Elővette a Vionapaadtól kapott apró keresztet is, és ráfektette a kardpengére.

Lehunyta a szemét, és minden akaraterejét megfeszítve a szíve körül gomolygó, sötét masszára összpontosította.

– Kezdjük! – suttogta elszántan. – Most eldől, kié a hatalom!

Először csak lágyan végigsimított a felszínén, érezni akarta a Sötét Láng kegyetlen hidegségét. Aztán megmarkolta, s mintha agyagot formálna, alakítgatni kezdte. Mozdulatait ösztönösen végezte, és hamarosan egy fej vált felismerhetővé a keze alatt. Choler arcvonásai.

A Magiszter kinyitotta a szemét, és hideg tekintetét Leonra emelte.

– Furcsa módja a kapcsolatteremtésnek! – jegyezte meg szarkasztikusan. – Csak nem ellenem merészség szegülni, kedves szövetségeseim?

Az utolsó szót akkora megvetéssel ejtette ki, hogy Leonnak szinte a lélegzete is elállt tőle. Nagy nehezen erőt vett magán, és lecsillapította a lelkében dúló érzelmi viharokat.

– Én nem vagyok a szövetségese. Ne tévessz össze Sang Al'rahimmal!

A fej hirtelen növekedésnek indult, és Leonnak minden erejére szüksége volt, hogy ne eressze ki a Sötét Lángot a hatalmából.

Uralkodnom kell fölötte, hajtogatta kétségbeesetten. Csak akkor győzhetnek, ha én uralom!

Gyilkos dühvel túrt bele a masszába, és szinte kétségbeesetten kezdte valami mássá átformálni a Magiszter erőnek erejével egyre jobban kialakuló testét. Szíve körül jeges szorítást érzett, válaszul felvillantotta mentális erejét, de ezúttal nem a testére, hanem egy váratlan húzással *a lelkére* bocsátott védőpajzsot.

– Pimasz teremtmény!

A hideg szorítás enyhült, miközben Choler arcát iszonyatos düh torzította el.

– Nevezd, ahogy akarsz! – csikorogta Leon, és úgy érezte, a feje szétpattan az erőfeszítéstől.

– A Sötét Láng engem szolgál! – A frissen alkotott testből vadul kalimpáló csápok nőttek ki, és Leon torkára fonódtak. Fojtogatni kezdték.

– Enyém a hatalom! – suttogta.

Kétségbeesett erővel formázta tovább a Sötét Lángot, és minden egyes mozdulatával hatalmas fájdalmakat okozott a Magiszternek.

Choler üvöltött a kintől, de a csápok szorítása szemernyi sem enyhült Leon torkán. A cherub alig kapott levegőt, a szeme előtt lila karikák ugráltak. Teste oxigénért rimázkodott, érezte, hogy már közel a vég. Veszített.

Maga sem tudta, hogyan, de utolsó erejével hatalmas pallost formázott a Sötét Lángból, és csapkodni kezdett vele a torkát szorongató csápokra. És sikerült! A saját fegyverét fordította Choler ellen!

A fegyver könnyedén lemetszette a csápokat, és Leon könnyebbülten szívta be a levegőt.

Ám a harc még korántsem ért véget.

Choler megragadta a Sötét Lángot, és megrántotta az önmagát és Leon Silvert összekötő vékony fonalat. Leon úgy érezte, menten kiszakad a szíve. A fájdalom görcsbe rántotta a testét, és értékes másodpercek mentek veszendőbe, mire teljesen magához tért.

Choler néhány lépésnyire lebegett tőle a levegőben. Kezében egy Sötét Lángból kialakított szellembuzogányt lóbált, és vadállatias dühvel csapott le ellenfele védtelenül maradt koponyájára.

Leon kétségbeesett koncentrációval formált szellempajzsot a Sötét Láng képlékeny anyagából. A csapás alatt Leon megrogyant, és az az érzése támadt, mintha a földbe verték volna, ám a szellembuzogány lecsúszott a pajzsról, és apró földdarabok és fücsomók emelkedtek a kísérteties jelenség támadása nyomán a levegőbe. A buzogány ismét lendült. Leon tudta, hogy még egy találatot már nem bírna ki. Nekicsapta a szellempajzsot a lezúduló fegyvernek, ő maga pedig oldalra vetette magát. A mágus felszívott dühében, mintha a fáradtgőz távozna belőle egy apró lyukon, és egy vad rohammal cseles áldozata után lódult.

Leon azonban nem szándékozott menekülni, váratlanul szembe fordult Cholerrel, és a szíve körül gomolygó maradék sötét masszát egyetlen lövedékké összegyúrta, s egyenesen a feldühödött Magiszter arcába vágta.

Fülsiketítő robbanás hallatszott, és Leon akaratlanul is két métert repült, és végigvágódott a fűvön. Minden elsötétült előtte, bár agyának rejtett mélységei iszonyatos átkokat hallottak, melyek szerencséire nem fogantak meg, s jelentésük nem jutott el a tudatáig.

Amikor magához tért, már sötét éjszaka volt. Egészen könnyedén lélegzett, és a Sötét Láng jeges hidegsége sem lebegett már a szíve körül.

Megszabadult!

Tétova mozdulatokkal felállt, felvette a kardját, letisztította a fegyverről a rátapadt fűcsomókat, majd botladozva visszaindult a kolostorba.

Társai ébren várták. Nem kérdeztek semmit, csak éppen kérdő tekintettel meredtek rá, Leon azonban egyetlen kézmozdulattal félreterelte őket, és a végletekig kimerülten lerogyott az egyik matracra.

– Reggel! – csupán ennyit mondott, s a következő pillanatban elaludt, mintha letaglózták volna.

Razco és Vionapaad felváltva őrködtek az álma fölött, s rettegve húzódtak félre, amikor Leon félrebeszélt, kiabált, és úgy rángatózott, mintha veszett démonok szállták volna meg.

Mindezek titkát a társai nem tudhatták, de Leon nagyon is a lelkében érezte azt a lidércnyomásos képet, amikor az álma kezdetén feltűnt a féregszerű szörnyeteg, akit egyszer már látott, s barátságosan vicsorgott rá. A szeméből olyan gonoszság áradt, amit lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni. S a derékövén ezúttal nem egy, hanem két fej lógott. Az egyik Leoné, a másik pedig Choleré, a Sötét Láng Uráé...

6.

Amikor Leon a lidércnyomásos éjszakát követően kinyitotta a szemét, Razcót látta maga mellett bóbiskolni. A thorp nemesúr buzogányát szorongatva kuporgott mellette, és amikor a cherub felült, kinyitotta a szemét.

Razco egy szót sem szólt, csak kíváncsi és aggódó pillantása árulkodott a lelkében kavargó kétségekről.

Miután csendben felkeltették Vionapaadot, Leon néhány szóban előadta, mi történt előző éjjel, és álmáról csak annyit mondott, hogy bizonyára a heves küzdelem utóhatása gyötörte meg.

– Grun Grath? – nézett jobban körül Leon. – Hová tűnt?

Az eemsi és a thorp csodálkozva összenéztek.

– Az előbb még a sarokban térdelt – felelte Razco Menem csodálkozva. – Imádkozott a küldetésünk sikeréért.

Vionapaad bosszúsan morgott.

– Megint átvert ez az átkozott. Amíg mi veled foglalkoztunk, meglépett.

Leon bosszúsan nézett körül.

– Csak annyit kértem tőletek, hogy ne tévesszétek szem elől!

Két társa bűnbánóan meredt maga elé.

– Gondolhattuk volna, hogy egy pillanatig sem lehet megbízni benne – mérgelődött Razco. – Agyon kellett volna csapnunk a legelső lehetséges alkalommal!

– Hazug erfro-bolg! – morogta az eemsi harcos is. – Tudhattam volna, hogy ne álljak össze gaz kunigaamikkal!

– Nono! – vonta össze a szemöldökét Razco. – Azért, hogy te egy mocskos eemsi vagy, még nem kellene felvágnod!

– Vionapaad felhördült.

– Elég! – hűtötte le őket Leon egyetlen nyugodt szavával. Így, hogy megszabadult a Sötét Lángtól, és kezdett körvonalazódni benne, hogy mit kell tennie, szép lassan lehiggadt. – Megértem, hogy mindketten idegesek vagytok, de azzal, hogy egymással torzsalkodtok, semmivel sem lesz jobb!

– De hát az az átkozott kunigaami átvert bennünket! – háborgott Vionapaad. – Ki tudja, miben mesterkedik? Lehet, hogy ezóta máris a nyakunkra szabadított egy halom Féregurat.

Leon bólintott.

– Nem kizárt. Nem tudom, mennyi volt az igazság abban, amit elmondott és mennyi a hazugság... de hogy nem bízhatunk benne, azt az eltűnésével ékesen bizonyította. Ha még egyszer a kezembe kerül, megölöm, mielőtt alkalmat adnék neki magyarázkodni. Grun Grath áruló. Ehhez most már nem fér kétség. Javaslom, minél előbb tűnjünk el innen!

Razco hevesen bólogatott. Vionapaad is, ám az ő szemében némi kétség villant.

– Merre?

Leon hosszasan töprengett, majd flegmán vállat vont.

– Lehet, hogy csapda... de az az érzésem, tartani kell az útírányunkat. El kell jutnunk a ConDawn-félszigetre, még akkor is, ha a Hajnal Hadurával ott már nem találkozhatunk...

– De ha Grun Grathot még egyszer megpillantom – sóhajtott Razco a szemét forgatva –, tőlem ne várjon irgalmat!

– Dithe legyen irgalmas hozzá! – fűzte hozzá Vionapaad, és enyhén megemelte veszedelmes fűrészfogas kardját. Nem nagyon kellett magyaráznia, mire gondol.

Ebben a pillanatban halk léptek koppantak, lebbent a bejáratot eltakaró posztófüggöny, és a vidám képű erfro-bolg lépett be rajta. A három cimbora egymásra pillantott. Vajon csak most érkezett, vagy minden szavukat kihallgatta?

– A kolostor vezetői minden segítséget megadnak ahhoz, hogy minél hamarabb északra juthassunk. Egy óra múlva indulunk.

Razco csúfondárosan fordult egykori társa felé.

– Férgen fogunk utazni? Mert másként nem jutunk keresztül a kősvatagon...

Grun Grath vidám képén meglepetés suhant át, és még a száját is eltátotta.

– Honnan tudod? – kérdezte döbbenet. – Hogy a fenébe találtad ki, hogy férgen fogunk utazni? Szavamra mondom jókora meglepetésnek szántam!

Leon gyanakvó pillantást vetett az erfro-bolgra. Komolyan beszél vagy tréfálgozik?

A bölcs látta, miként futnak össze a ráncok a Hajnal Lovagjának homlokán, ezért egyenesen hozzá intézte mondanivalóját.

– Egy óránk van arra, hogy elkészüljünk. A kolostor főpapjai két kétüléses szitakötőt bocsátanak a rendelkezésünkre, melyekkel... akár már holnap délutánra az Északi Bázison lehetünk.

Szitakötők. Északi Bázis. Leon nem igazán értette a dolgot, de már sikerült annyira leküzdenie meglepetését, hogy a gondolatai ne látszódnak meg az arcán.

– Értem – bólintott tettetett közönnyel. – Razco és Vionapaad utazik az egyikén, én pedig majd a te hátasodon. Vigyázz, ha a társaimnak bármi baja esik, nyomban elvágom a torkodat!

Grun Grath fáradt mosollyal indult az ajtó felé.

– Ha jól sejtem, még mindig neheztelsz rám.

Pontosan egy óra múlva lebbent a függöny, és a bejáraton egy zöld ruhás szerzetes dugta be a fejét.

– A szitakötők előálltak!

– Szóval mégsem hazudott! – morogta a thorp, és kelletlenül feltápáskodott. Rossz emlékei voltak a repülést illetően.

Leon szinte hallotta, mire gondol Razco. Mellélépett, s bátorítólag megveregette a vállát. Mozdulatát látva Vionapaad rémulten hátrahőkölt, nehogy neki is kijusson a barátságos gesztusból. Még mindig nagyon fáj a háta.

A hátsó udvarba vezették őket, ahol két felszerszámozott förmedvény várt rájuk. Bár egykor az őseiknek lehetett ugyan valami közük a szitakötő nevű rovarhoz, mostanra azonban a mutáció annyira átalakította őket, hogy Leonnak első pillantásra inkább egy orrszarvúval keresztezett pelikán jutott az eszébe.

– Undorítóak! – suttogta felhúzott orral Razco, és kelletlenül feltornázta magát az egyik vadul zizegő szárnyú rémség ülésekkel felszerelt hátára. Vionapaad követte, szemében páni félelem csillogott.

Leon a másik „szitakötőre” mászott fel, melynek hátán már ott kuporgott a rettenthetetlenül vigyorgó Grun Grath. Lábát beleakasztotta a kengyelbe, majd egy biztonsági övre emlékeztető szíjat vetett át a vállán, és odaerősítette magát a nyereghez. Példáját a többiek is követték.

Aztán mintegy régi önmagára emlékeztetve Grun Grath egy kulacsot akasztott le a szitakötő nyeregkapája mellől, megrázta, hogy hallja a benne lévő folyadék csobogását, aztán jót kortyolt az italból.

Hogy még inkább hasonlítson régi önmagára, a kulacsot máris visszaakasztotta, meg sem fordult a fejében, hogy szomjas útitársát is megkínálja.

– Én vezetek – közölte az erfro-bolg, és felemelte a kezét. – A másik szitakötőt nem kell irányítani, az enyémhez hangoltattam. Pontosan mögöttünk fog repülni néhány méterrel lemaradva, s mindenben követi a mi mozgásunkat. – Leonhoz fordult. – Megfelel így, remélem?

– Majd kiderül – bólintott Leon. – Lehetőleg ne játszd el a bizalmunkat még egyszer, mert nem biztos, hogy marad időd magyarázkodni! Indulhatunk!

Grun Grath a szájához emelt egy aprócska sípot, és belefűjt. Bár egyetlen hang sem hallatszott, a szitakötők rezegetni kezdték áttetsző szárnyaikat, s ezáltal komoly szelet kavartak. Leon álmában sem gondolta volna, hogy ezek a szárnyak ennyire erősek lehetnek. Egy szökkenés, és az egész csapat a levegőbe emelkedett.

A második szitakötő pontosan három méterrel lemaradva követte az első. Leon gyors pillantást vetett rá, majd elismerően bólintott. Biológiai úton tökéletesített szinkronmozgás. A második szitakötő hajszála úgy mozgott, mint az első. Éppen úgy tartotta a fejét, pontosan abban a szögben emelkedett – minden egyezett.

A szél először kellemesen hűsítette az arcukat, majd ahogy a szitakötők sebessége fokozódott, egyre jobban dideregni kezdtek. Leon teljesen elképedt, amikor lepillantott.

Legalább kétszáz mérföldes sebességgel száguldottak!

Megérintette az erfro-bolg vállát.

– Lassítsunk!

Grun Grath kellenetlenül fogta vissza hátasát.

– Minden perc számíthat! – vetett ellen.

– Ugyan miért? – faggatta Leon. – Ha jól emlékszem, azt mondtad, még vagy tíz év van hátra Amrik elsüllyedéséig.

– Otoaak már vár bennünket! – válaszolta a bölcs kelletlenül. – Találkozni akar veled, mert Sang és Choler minden erejükkel északra tartanak...

– Micsoda?! – harsogta Leon, majd nagyot nyelt. – Úgy emlékszem, mintha arról lett volna szó, hogy azonnal a ConDawn-félszigetre repülünk!

Grun Grath elvigyorodott.

– Változott a terv.

– Változott? – ismételte Leon olyan hangsúllyal, mintha a következő pillanatban készülné kitekerni az erfro-bolg nyakát. – Szóval a terv megváltozott? Rendes tőled, hogy egyáltalán közlöd velünk.

– Véletlen elszólás volt – vihogott jókedvűen Grun Grath. – Pedig szerettem volna látni az arcotokat, amikor leszállunk Otoaak táborának közepén.

Leon megragadta a kunigaami nyakát, és erősen megszorította.

– Nincs több dobásod! – csikorogta.

– Egy még van! – sikoltotta a bölcs, és valamit művelt, amitől a hatalmas szitakötő hirtelen zuhanni kezdett, majd vad orsót írva le pörögni kezdett.

Leon nyomban elengedte a kis fickót, és minden erejével kapaszkodott a nyeregbe, s kétségbeesetten küzdött, hogy ki ne adja gyomra tartalmát. Nem kellett hátranéznie, Razco és Vionapaad kétségbeesett sikolya ékesen elárulta, hogy a második szitakötő mindenben követve a vezére mozgását, szintén orsóként pörögve zuhan alá.

– Mit művelsz, te örült? – kiáltotta Leon az erfro-bolg fülébe. – Mindnyájunkat meg akarsz ölni?

– Dehogy! – sikoltotta Grun Grath félőrülden a rémülettől. – Te talán vak vagy?

– Mi?

– Húzd be a fejed, te örült!

Leon valami belső ösztönnek engedelmeskedve hátravetette magát a nyeregben, s ezt épp időben tette, mert rettenetes karmok suhantak el a feje helyén, s még így is felszántották a vállán a ruháját.

– Az istenit! Mi volt ez?!

Egy sötét árny zúgott el a fejük fölött, és égzengető rikoltás hallatszott. Egy hatalmas szárny széle úgy meglegyintette őket, hogy a szitakötő a szó szoros értelmében pörögni kezdett zuhantában.

Mögötte a másik valószínűleg ugyanezt cselekedte.

– Jön még egy! – sikoltotta Grun Grath, és a szitakötő egy váratlan szökkenéssel oldalra lendült. Leont csak a jó szerencse mentette meg attól, hogy a hirtelen rándulás következtében nem törte ki a nyakát.

– Wyvernek! – ordította Razco valahonnan a háta mögül. – Te jó ég, mennyire utálok őket!

Leon akaratlanul is lehúzta a fejét, a második támadás azonban nem őket célozta meg, hanem a második szitakötőt. Erre Vionapaad visításából egyértelműen lehet következtetni.

Leon megrántotta Grun Grath vállát.

– Mi a nyavalya...

– Ne zavarj! – ordította vissza az erfro-bolg idegesen. – Ne hidd, hogy olyan könnyű egyszerre két szitakötővel manőverezni!

Összesen nyolc wyvern röpködött körülöttük, a hátukon wyvernlovasokkal és kunigaami fegyveresekkel. A hatalmas testű, hosszú nyakú sárkányok méltóságteljes csapásokkal forogtak, forgolódtak a levegőben, s úgy tűnt, minden ügyességükkel arra koncentrálnak, hogy elkapják a két kisebb szitakötőt.

Ám Grun Grath ördögös ügyességgel cselezte ki őket, ha kellett zuhantak, mint az eldobott kő, vagy pörögtek és szökelltek, ahogy a helyzet megkívánta.

Leon rettenetesen szédült, már azt sem tudta, hol vannak az ellenfelek.

– Tűnjünk már innen a jó francba! – ordította előre. – Nem unod még a fogócskát?

– Te akarsz irányítani? – vágott vissza Grun Grath olyan dühösen, amilyennek Leon még sohasem látta. – Átveheted, ha akarsz!

Egy hatalmas árny zúdult rájuk jobb kéz felől.

– Vigyázz!

A szitakötő fölfelé roppent, mint a villám. Leon gyomra nyomban meglódult. Görcsök szorongatták.

A wyvern evező farka telibe találta őket, és pörögve szálltak el, mintha meg sem akarnának állni.

A másik szitakötő szorosan mögöttük.

– Okádnom keeeeeeeell – hörögte Vionapaad, és nem sokkal később Razco Menem felháborodott tiltakozása hallatszott.

Egy pillanatra visszanyerték az uralmukat a hatalmas rovar fölött, és a látásuk kitisztult.

– Odanézz! – sikoltotta Grun Grath.

Az erfro-bolg hangjából olyan félelem csendült ki, hogy Leon akaratlanul is megborzongott. Tekintetével követte Grun Grath ujját, és a távolban tucatnyi sötét pontot látott gyorsan közeledni.

Egy minden eddiginél hatalmasabb wyvern-rajt!

Lent a kőszivatar szikláinak között több száz fekete páncélos vágatott. Ilyen távolról nem tudta kivenni a vonásaikat, de balsejtelem szállta meg. Szinte biztosan tudta, kik ők. Alakváltók, talán egyenesen a Káosz Földjéről!

Tűnjünk innen! – kiáltotta Leon.

És merre, ha szabad kérdezni? – sikoltotta hisztérikusan Grun Grath, és mivel egy wyvern ismét feléjük kezdett suhanni, egyre feljebb ösztökélte hátsát.

Apró körökben emelkedtek felfelé, s mint kiderült, ez egyelőre jó taktikának bizonyult, mivel a wyvernek, lévén jóval testesebbek és súlyosabbak, csak tízszer akkora köröket leírva tudtak emelkedni.

– Ez az! – rikkantotta hátulról Razco. – Felülről lecsináljuk őket!

Grun Grath tétován bólintott, tekintete a sebesen közeledő wyvern-csapatra tapadt.

– Feljebb! – lihegte Leon izgatottan. – Az egyik üldözőbe vett. Mi gyorsabban emelkedünk.

– De meddig? – kérdezte Grun Grath komoran. – Nem szállhatunk fel az égbe!

Szemében a gyűlölet és a harc utáni vágy apró szikrája villant föl. Megérintette a szitakötő fejét, mire a teremtmény kecses mozdulattal egyenesen szembefordult az üldöző wyvernrel!

– Megőriütlél?

– Legalább ezt az egyet leszedjük!

Leon dühösen ragadta meg az erfro-bolg vállát. Bár tudta, hogy a bölcs úgysem fog hallgatni rá, a szitakötő pedig neki úgysem engedelmeskedik, megpróbálta visszatartani a társát a kilátástalan harctól.

– Feljebb! – ordította dühödtén. – Felfelé fordítsd, vagy kitekerem a nyakad, te átkozott!

A wyvern egyre közeledett. S a távolban a terjedelmes wyvern-raj egyre tisztábban kirajzolódott az égen.

– Áááá! – ordította Grun Grath, és a fejéhez kapott, mintha megütötték volna.

A szitakötő szép lassan ereszkedni kezdett.

Leon megragadta az erfro-bolg nyakát, hogy így bírja rá az engedelmességre, de hiába rázta, rángatta, hiába fuldoklott Grun Grath, a szitakötő egyre közelebb került a nagy elánnal emelkedő wyvernhez.

– Vissza, te őriütl! – sikoltotta Leon, és elengedte áldozata torkát, hogy újabb fogást keressen.

Grun Grath rémülten fordult hátra, és megnyomorgatott torkából rekedtes hangok törtek elő.

– Nem tudom irányítani a szitakötőket!... Nem engedelmeskednek a mentális parancsoknak!

Leon egy rövid pillanatig csodálkozva nézett a társára. Nem az irányítás elvesztésének ténye döböntette meg, hanem az a lehetőség, hogy Grun Grath mentális hatalommal bír? Eddig erről nem volt szó!

– Micsoda? – hörögte sápadtan. – Mentális erő?

– Elvesztettem fölötte az uralmat! Végünk!

Az üldöző wyvern már egészen közel járt, a szájából apró szikrák pattogtak, piciny lángnyelvek lobbantak; a szörnyeteg tűzköpésre készült.

A társai valamivel lentebb köröztek, a közeledő csapat pedig egészen a talaj közelébe ereszkedett, mintha leszállni vagy támadni készülnének.

Leon megacélozta széthullni igyekvő akaratát, és minden mentális erejével a szitakötőre összpontosított. Ismeretlen tudati hatalom jelenlétét érezte az állat primitív agyában, amely egyre csak valami egyszerű hívóéneket ismételtetett. Leon felnézett, és a wyvern tátott pofáját látta megvillanni maga előtt. Kétségbeesett dühvel egy mentális elmechapást mért a szitakötőre, s a szerencsétlen teremtmény alázuhant a mélybe. Ugyanebben a pillanatban észveszejtő forróság söpört végig Leon hátán, a wyvern-lehelet csak hajszálnyira kerülte el őket.

Leon hátrapillantott, és riadtan látta, hogy a második szitakötő épp abban a pillanatban ért oda, ahol az imént még ők voltak, amikor a láng odacsapott. Ám amikor egy pillanat múltán a láng szertefoszlott a levegőben, és a szitakötő kissé megpörkölődve ugyan, de sértetlenül bukkant elő, megkönnyebbülten sóhajtott fel, és tekintetét előre fordította.

Egyáltalán nem voltak irigylésre méltó helyzetben.

Kis híján ismét felordított. Zuhanva közeledtek a földhöz, a szitakötő magatehetetlenül, elernyedtt szárnyakkal várta a következő parancsot.

Leon összeszorította a fogát, és a hatalmas rovar primitív tudatára összpontosított. Már csak vagy száz méter. Az egyik lustán keringő wyvern hosszú nyakának előrevágásával feléjük kapott. Épphogy csak elhibázta őket. Egy másik a karmaival próbálta megragadni a második szitakötőt. Razco és Vionapaad egy emberként üvöltöttek. Leon vadul harsogott, és tehetetlen dühében a reszketve lapuló Grun Grath fejét püfölte. Már csak ötven méter! Egy hatalmas, bíborpikkelyes wyvern vette célba őket borzalmas zuhanással.

– A francba! – ordította Leon. – Engedelmeskedj, te dög! Parancsolom!

– Nem fog menni – lehelte Grun Grath, és a nyereg szíjait kezdte kicsatolni.

– Mi a francot...

– Leugrok!

Leon minden erejével a szitakötő agyára összpontosított. Már-már a földhöz csapódtak, amikor a tudat halvány pislákolását sikerült kitapintania.

– Fel! – ordította tüdeje szakadtából. – Szállj fel, te rohadék!

Alig néhány méterre a földtől sikerült siklásba vinnie a szitakötőt, majd gyors szárnycsapásokra ösztökélve eltávolodott a talaj közelségétől.

Ám a rájuk támadó wyvern követte a manőverezésüket, és szélvészént siklott a második szitakötő mögött. A bestia nem adta fel. Torkából kisebb mennydörgés szakadt ki, és hatalmas szárnyait lengetve vihareseben csattogott a szitakötők nyomában.

– Menj már! – nógatta Leon.

– Átveszem! – kiáltotta Grun Grath, aki időközben sietve visszacsatolta magát.

Leon hátrapillantott.

Az üldöző wyvern hátán egy kétméteres csontváz lovagolt. Lángoló koponya billegett a feje helyén, a szemgödre üresen tátongott. A koponyát nyaldosó, sárga lángnyelvek szinte életszerűek voltak azokhoz képest, amelyek a rothadó húsfoszlányokkal lepett bordái mögött lobogtak. Fekete Tűz! Leon szívébe jeges félelem markolt.

Indriq, a tűz-xinaf üldözi őket!

– Most figyelj! – üvöltötte Grun Grath, és egy meglepő manőverrel lefelé lendült, visszafelé fordult, s szinte a talajt súrolva elsuhant a hatalmas üldöző szörnyeteg pikkelyes hasa alatt.

A wyvern utánuk kapott hajlékony nyakán himbálódzó, veszedelmes pofájával, s belefeledkezve az üldözés mámorába követni akarta a manővert. Ám ami sikerült a kicsi és fordulékony szitakötőnek,

lehetetlen feladatot jelentett a monstruózus szörnyetegnek. Fordulás közben a földnek rohant, egész testsúlyával előrebukott, és a nyakát törve bukfencezett át önmagán.

– Ez az! – rikoltotta diadalmasan Razco, aki időközben belefeledkezett a küzdelembe. – Gyerünk, kapjuk el a többit is!

Azonban Grun Grath kihasználva a pillanatnyi szünetet, észak felé fordította repülő rovarjaikat, és közvetlenül a talaj fölött libegve egyre távolodtak.

– Nem jönnek! – rikkantotta Razco. – A gyáva barmok nem üldöznek bennünket!

– Szép volt, Grun Grath! – kiáltotta lelkesen Vionapaad, de aztán meggondolta magát. – Ha csapdába csalsz, megöllek!

Leon hátrapillantott, és kedvetlenül látta, hogy az egyik wyvern, mely eddig a magasban lebegett, nagy sebességgel lefelé zúdul. Nem függőlegesen, hanem olyan szöget bezáróan, mintha egyenesen eléjük akarna vágni.

– Ott jön egy! – motyogta.

– Addigra meglépünk! – vélte Grun Grath, és ha lehet, még nagyobb száguldásra ösztökelte a szitakötőket.

Alattuk sorra suhantak el a kisebb-nagyobb dombok, az iram irgalmatlan volt. Ám még ennek ellenére is, bármilyen hihetetlennek is tűnt, Leon kénytelen-kelletlen megállapította, hogy a wyvern és lovasa hamarosan be fogja érni őket.

– Átveszem! – kiáltotta Leon.

Az erfro-bolg bölcs megütközve fordult vissza.

– Még mit nem!

Ám Leonnal most nem lehetett vitatkozni. Teljes mentális erejével lecsapott a szitakötő érzékeny agyára, s valósággal kisöpörte onnan Grun Grath enyhe gyeplőként működő mentális csápjait.

– Őrült! – sikoltotta a bölcs. – A veszítunket okozod!

Leon azonban nem foglalkozott a sirámokkal.

– Vigyázat, fordulunk! – üvöltötte, és egy hirtelen támadt ötlettől vezérelve gyors kanyarra kényszerítette a szitakötőket. Mintha két

kisegér támadna egy elefántra, a helyzet talán még ennyire sem volt kecsegtető.

A wyvern lovasa, egy csontváz képű, szőrös óriás felüvöltött, túlvilági hangjából csak úgy sugárzott a diadal érzése.

– Kinyírlak! – motyogta Leon, bár maga sem tudta, miben reménykedhetne. Semmi esélyük nincs szemtől szembe a szörnyeteggel.

A wyvern felemelte a fejét, hosszú nyaka erősen hátragömbült, és Leon tudta, hogy néhány pillanat múlva forró lángsugár söpör végig rajtuk. Előrebukott, a szitakötőt levitte egészen a wyvern hasa alá, ám ebben a pillanatban eszébe jutott, hogy Razco és Vionapaad egyenesen a wyvern kitátott pofája felé repülnek.

Lazított a szitakötőjét tartó mentális kötőféken, és minden erejét a másik szitakötőre irányította. Jobbra, parancsolta kétségbeesetten.

A wyvern torkából süvítő lángsugár tört elő, de ugyanebben a pillanatban a másik szitakötő szinte félreszökkent az útjából, és a lángok ártalmatlanul szétoszlottak a levegőben. Razco diadalmasan felkiáltott, kezében megvillant a buzogánya, és vakmerő mozdulattal felfelé csapott, a wyvern szárnytövének irányába.

A szörnyeteg felüvöltött, a thorp ütése érzékeny pontján találta el. A sárkányszörny dühösen fordult a szitakötők után, de lomha agya képtelen volt dönten, melyikre támadjon. Lovasa eszelős ordítással próbálta átvenni az irányítást, de a bestiát elragadta a régi sárkányokra olyannyira jellemző hideg wyvern-düh.

Széttárta szárnyait, elegáns ívben megfordult, és ismét szemtől szembe került a szitakötőkkel.

Leon teljesen átvette a szitakötők irányítását. Mentális kötőféket vetett a nyakukba, és olyan könnyedén irányította őket, mintha mindkettőnek a nyakában ülne.

Szemtelen darázsként közeledtek a wyvern felé, és a szörnyeteg felemelte a fejét, hogy pusztító lángokkal árássa el a vakmerő támadókat, de erejéből ezúttal mindössze néhány szikrára tellett. Tartalékai kifogytak, időbe telik, amíg regenerálódni tud.

A wyvern apró, vörös szeme gonoszul megvillant, csöppnyi agyában szétszaggatott testek képe jelent meg. Szárnya alá vette a szelet, és kitérve a szitakötők elől a magasba emelkedett.

Leon egy szempillantás alatt kitalálta a szörnyeteg primitív tervét. Zuhanórepülésben fog támadni, és pusztá tömegével elsöpör minket, gondolta.

– Erősítsétek meg a kötéseiteket! – kiáltott oda társainak. – És hunyjátok be a szemeteket! – tette hozzá, mert agyában vakmerő terv kezdett körvonalazódni.

Ebben a pillanatban a szitakötők kitárták a szárnyukat, és Leon minden ösztökélése ellenére egy helyben kezdtek lebegni, kiváló célpontot kínálva a wyvern számára.

Leon könnyű kis éneket hallott, melynek semmi értelme nem volt, csupán kellemesen elbódította az agyat. Önkéntelenül is dúdolni kezdte, majd hirtelen észbe kapva kiszakította magát a bűbáj alól.

– Vigyázz!

A wyvern ebben a pillanatban elérte röppályájának csúcsát, és szárnyait összehúzza, zuhanó kőként indult az egy helyben lebegő szitakötők felé.

Leon minden mentális erejével a szitakötők agyára zúdult, de szinte azonnal rájött, hogy ezzel hibát követett el, mert ahelyett, hogy az irányítása alá vonta volna őket, csak mindkettőt elkábította. Ráadásul képtelen volt egy időben két aggyal foglalkozni, mégha olyannyira primitívek is.

Felnézett. A wyvern sebesen közeledett, néhány másodperc és telibe kapja őket. A lovas koponyaszerű arcán diadalmas vigyor ült, már amennyire meg lehet állapítani egy ilyen szörnyűség érzéseit.

Leon lelki szemei előtt egy kép villant fel. Sang Al'rahim és Choler. Valahol a messzi távolban, győzelmük biztos tudatában gúnyosan biccentenek és megszakítják a látókapcsolatot. A végkimenetel eredményét már úgyis tudják.

Leon Silver agyát előntötte a vér. Gondolkodás nélkül cselekedett. Minden mentális erejét a wyvern felé fordította, és egy heves mentális

csapást mért a szörnyetegre. A sárkány felrikoltott, és megbillent zuhanás közben. Leon kényszerítette a szörnyeteket, hogy módosítsa eredeti pályáját. Csupán egy apró szárnycsapás, és a wyvern méterekkel a szitakötők mellett zúgott el. Leon utána fordította tekintetét, és szoros béklyóba fogta a teremtmény primitív agyát.

A túlvilági wyvernlovas felismerte a veszélyt. Megrántotta a wyvern gyeplőjét, de túl későn. Egy szempillantással később becsapódtak a földbe.

Tompa puffanás hallatszott, majd egy vakító robbanás. A földön egy kisebb kráter tátongott, szélén megpörkölődött, véres húscsfatok heverték, és néhány lépésnyire arrébb egy lángoló csontváz tántorgott összevissza. Néhány lépés után összecsuklott, és a csontok felett egy sötét felhő jelent meg, amely gyorsan elpárolgott a napsütésben.

– Hujjé! – rikkantotta Razco hátulról. – Gyertek csak, mocsodékok!

Grun Grath boldogan vigyorgott Leonra, és elismerően biccentett felé. Vionapaad felemelte a fejét, és tétován megkérdezte:

– Kinyithatom végre a szemem?

– Indulás! – rikoltotta Leon hevesen. – Grun Grath, vedd vissza az irányítást!

Az erfro-bolg engedelmeskedett, és a szitakötők fura, darabos libegéssel suhantak észak felé a talaj fölé.

– Még mindig feltett szándékom, hogy Otoakhoz viszel minket? – érdeklődött Leon a vezetőjétől.

Grun Grath megfordult, hűvös tekintetet vetett a társára.

– Mindannyiunk érdekében teszem.

Leon biccentett.

– Nekem mindegy. Figyelj... tudod úgy irányítani a szitakötőt, hogy közben beszélgetünk?

– Persze. Beállítottam őket erre a magasságra. Vízszintesen siklunk, s ha a talaj nem emelkedik, nem szükséges módosításokat... Hé!

– Megvagy! – közölte Leon elégedetten. Ugyanis, amíg az erfro-bolg beszélt, egy gyors mentális csapással uralma alá vonta Grun Grath agyát. – Most szépen elbeszélgetünk.

– Igen, uram.

Leon hátrapillantott a másik szitakötő hátán élénken vitatkozó két társára, és nem tartotta szükségesnek, hogy beavassa őket a kihallgatás menetébe. Tudta, hogy bármekkora mentális erővel rendelkezzen is az áldozata, sikerült a hatalmába kerítenie, s most már csak akkor szabadul el, ha ő engedélyezi. Kitérésnek semmi esélye.

– Nos, kedves Grun Grath, gondolom, erre nem számítottál...

– Nem, uram.

– Ez egyáltalán a neved?

– A nevem Grun Grath.

– Ebben legalább nem hazudtál.

– Ebben nem.

Leon elégedetten mosolygott.

– Mit tippelsz, fenyeget bennünket valami közvetlen veszély? – kérdezte.

– Minden bizonnyal. Tucatnyi wyvernnel találkoztunk. Vezetőik valószínűleg felocsúdnak a meglepetésből, és nyilván hamarosan üldözőbe vesznek. A wyvernek háromszor olyan gyorsan is képesek haladni, mint a szitakötők. Pár órán belül utolérnek. Így a levegőben könnyen észrevesznek.

Leon ezt elismerte.

– És ha leszállnánk és gyalogosan folytatnánk az utunkat?

– Nem megoldás. A fekete páncélosok lemaradtak ugyan, de a hátasaik sokkal gyorsabbak, mint mi gyalogosan.

– Azok alakváltók voltak, igaz? – kapcsolt nyomban Leon. – Kinek a parancsnoksága alatt állhatnak?

– Sangéban.

– Mennyire hagyhattuk őket magunk mögött?

– Harminc-negyven mérföldnyire – válaszolta a bölcs. – Ha tudják tartani az irányt, napnyugtára beérhetnek. Már korábban megtalálják a wyvernek maradványait, és keresni fognak bennünket.

Leon körülpillantott.

A wyvernekkal vívott csata színhelyét már messze maguk mögött hagyták. Előttük szürke hegyek magasodtak néma egyhangúságban. Életnek semmi jele nem látszott.

– Miféle hely ez? – kérdezte Leon.

– Nespat, az Egyhangúság hegye – felelte gépiesen Grun Grath. – Ha átjutunk rajta, akkor már majdnem Otoagak táborában vagyunk!

Leon elismerően mérte végig a felhőkbe vesző hegycsúcsokat.

– Ha ezen átjutunk, az szép teljesítmény lesz.

– Ez már az északi eemsik birodalma – folytatta tovább magától Grun Grath –, akik imádattal csüngnek Otoagak minden szaván. Nem lesz nehéz vezetőt találni közöttük.

– Miért akarsz Otoagak kezére játszani?

– Hogy időt nyerjek – jött a válasz.

Leonban hirtelen felötlött valami. Tudta már, mi az a kérdés, amit elfelejtett feltenni Grun Grathnak a kolostorbeli beszélgetés folyamán.

– Te többször is... arról faggattál engem, hogy hol születtem és hol élek. Miért akartad tudni?

Az erfro-bolg bölcs arcán kényelmetlen kifejezés suhant át. Ám nem tehetett semmit, válaszolnia kellett.

– Mert meg akarlak ölni.

Leon azt hitte, rosszul hall.

– Micsoda?

– Meg akarlak ölni.

– És miért kell ehhez tudnod, honnan származom. Talán valami erős... mágia?

– A legerősebb – válaszolta Grun Grath. – A legvégtetesebb.

– Ezerszer elvághattad volna a torkom – nevetett idegesen Leon. – Ezerszer megölhettél volna.

– Ezerszer – felelte az erfro-bolg bölcs nyugodtan –, de sohasem véglegesen.

Leon elképedt.

– Mi?

Ebben a pillanatban éles süvítés hallatszott, egy undorító cuppanás, és egy karnyi vastag nyílveessző fúrta át a szitakötő potrohát Leon mögött. A rovar megbillent a levegőben, és éles szögben lefelé zúgott.

– Vigyázz! – ordította Leon, és egy pillanat alatt átvette az irányítást a kába Grun Grathtól. Ezáltal az erfro-bolg bölcs kiszabadult a mentális szorításból, ám ahhoz még túlságosan kóválygott, hogy bármit is cselekedhessen.

A szitakötő életveszélyes szögben zuhant lefelé. Nem repültek húszt méternél magasabban, ám ez épp elég lett volna, hogy kitörjék a nyakukat. Nem is beszélve arról a két tucatnyi lovas eemsiről, akik a vastag nyílveesszőt oly pontosan kilőtték, s most vadul vágattak áldozataik után.

Leonnak sikerült annyira úrrá lennie a megsebzett rovaron, hogy a zuhanás szögét alapvetően megváltoztathatta, és most szinte vízszintesen suhantak a talaj fölött öt méteres magasságban. Sebességük jóval meghaladta az otromba hátasokon lovagló eemsi harcosokét, és azok messze elmaradtak mögöttük.

A szitakötő egyre lejjebb ereszkedett. Leon minden hatalma ellenére sem bírta erővel.

– A francba!

– Átkozott! – kiáltotta Grun Grath, aki csak most ocsúdott fel kiszolgáltatott helyzetéből, és megpróbált mentális csapást mérni korábbi vallatójára.

Leon azonban résen volt, és kivédte a támadást. Aztán mielőtt az erfro-bolgnak újabb fondorlat juthatott volna eszébe, egyetlen csapással letaglózta, és minden figyelmét a szitakötőnek szentelte.

S ezt épp időben tette, mert csaknem belerohantak orral egy kiálló sziklába. Leon az utolsó pillanatban térítette oldalra a hátasát. Már a hegy szinte teljesen függőleges sziklafalai között siklottak, és besuhantak egy hosszanti völgybe.

Mögülük vérfagyasztó diadalordítás hallatszott.

Leon érezte, hogy csapdába kerültek és legszívesebben visszafordult volna, ám tudta, hogy a sebesült szitakötővel nem sokra jut.

Próbált vízszintesen suhanni a völgy egyre emelkedő talaja fölött, ám a szitakötő hasa szinte már a füvet súrolta.

Az üldözők kissé lemaradtak!

Leon egy végső erőfeszítéssel egészen a hegy meredek oldalához irányította repülő óriásrovarukat.

– Csatokat kioldani! – ordította hátra Razcónak és Vionapaadnak. – Ha földet érünk, futás!

Nem telt bele sok idő, és csaknem nekiröpültek a hegy negyvenöt fokos, füves oldalának. Leon eddigre már teljesen elvesztette uralmát a haldokló szitakötő fölött. A rovar nagyokat rándult, és öntudatlanul repült tovább.

– Ugorj! – rikkantotta Leon, és jó példával járt elől. A puffanásokból úgy ítélte meg, hogy a társai sem késlekedtek.

Az első szitakötő, a hátán az eszméletlen Grun Grathal egyenesen nekirepült egy kiálló sziklának, és nagy csattanással zuhant le a fűre. A másik szitakötő, immár megszabadulva a terhétől, mindenben követte a példáját.

Nyugaton már lassan alábukott a nap, fölöttük kezdett sötétbe borulni az ég. Pár perc, és az éjszaka fogja meghódítani a világot.

Az eemsi lovasok ekkor érték el a hosszanti völgy bejáratát. Vadul ösztökélték mokány hátasaikat.

Leon a sértetlen második szitakötőre pillantott, és megfordult a fejében, hogy azon utazzanak tovább mindhárman, ám Grun Grath leszorítása és az eltelt küzdelmek miatt annyira meggyengültnek érezte a mentális erejét, hogy nem tudta biztosan, képes lenne-e átröpíteni a magas sziklafalak fölött biztonságosan a hatalmas rovar. A lábában jobban bízott.

– Futás!

A kis csapat nagy lendülettel lódult felfelé. Az áruló erfro-bolg bölcset egyszerűen a sorsára hagyták, s sem Razco, sem Vionapaad nem vonta kétségbe Leonnak ezt a döntését. Grun Grath eszméletlenül ült leszíjazva a döglött szitakötő hátán.

Sebes iramban kapaszkodtak felfelé az egyre meredekebb hegyoldalon. Leon azért választotta ezt a részt, mert itt a lovasok nem lesznek képesek felkapaszkodni, míg egy síkabb terepen könnyűszerrel utolérnék őket. Fújtatva, lihegve rohantak a csillagfényes éjszakában. Elöl Leon, szorosan a nyomában Vionapaad, a sort pedig négy-öt lépéssel lemaradva Razco Menem, a kurta lábú thorp nemesúr zárta.

Keskeny sziklahágón igyekeztek fölfelé az ismeretlenbe. Mögöttük messze elmaradtak az üldözők. Leon erős tempót diktált, és nem telt bele sok idő, mindannyian ziháltak a kimerültségtől. A menekülés alaposan kiszívta az erejüket.

– Messze vagyunk még? – nyögte Razco, aki egy kisebb pihenő alkalmával első ízben érte utol a társait. A nyelvével megnedvesítette kiszáradt ajkát.

– Türelem – nyugtatta meg Leon. – Hamarosan felérünk a fennsíkra, lerohanunk a túloldalon, és bevesszük magunkat az erdőbe...

Hátrapillantott, és látta, hogy a vad eemsik körülveszik a döglött szitakötőt és az éledező erfro-bolg bölcsét. Grun Grath széles gesztusokkal intett feléjük, és az eemsik vérszomjasan törtek ki. Az egész sereg meglódult utánuk.

Leonnak nagyon nem tetszett a dolog. Valahogy túlságosan furán alakulnak a dolgok. Grun Grath csak egyet int, s a kolostorban máris repülő hátasokat bocsátanak a rendelkezésére. Aztán most még egyet int, és a vad eemsik szinte az ő parancsára veszik üldözőbe a menekülőket. Ki a fene ez a Grun Grath, hogy ekkora befolyással rendelkezik?

Vionapaad, az eemsi újabb néhány méter mászás után megpihent egy kisebb sziklateraszon, és a társaihoz fordult.

– Tudom már, hol vagyunk. Nem jártam még itt, de az elmondások után felismerem. Ez itt Nespat, az Egyhangúság hegye, az északi eemsik területének központja. A hegy belsejében, nem túl messze innen Otoak papjai egy Kémlelőt alakítottak ki, amely látszólag egy közönséges hegyi eemsi tanyára hasonlít. Azonban a Kémlelőn

keresztül átjuthatunk a hegyen, s ha átértünk, akkor egyelőre nincs mitől tartanunk.

A távolban eszelős kacagás csendült fel, és a lábuk alatt megrendült a föld. Apró repedések támadtak a szikláknban, és émelygően édeskés szagot hozott feljűk a szél.

– Futás! – bűdűlt el Vionapaad, és jó példával elöl járva nekiiramodott az emelkedűnek. Hatalmas testét meglepűen könnyen mozgatta.

Leon és Razco egy emberként vágta neki az emelkedűnek, és pillanatokon belül beérték a lihegű Vionapaadot. Az eemsi nem nagyon bírta a hegyi terepet, inkább síkságokhoz szokott.

Leon egy lazább talajon megcsűszott, és csaknem kificamította a lábát. Sántikálva igyekezett tovább.

Most már a kurta lábű Razco haladt elöl, thorp ösztűnei vezették, és a három fáradt vándor hamarosan egy kisebb barlangban találta magát, amelynek bejárata nem volt nagyobb egy jókora hordónál. A kimerűtség kezdett eluralkodni rajtuk, és mindhárman vadul ziháltak. A sötét éjszakában csak bizonytalan körvonalakat láttak. Néma egyetértéssel bebűjtak a barlangba, s odabent találta egy méretes sziklát, amit egyesűlt erővel a nyílás elé gördítettek. Az épp elég nagy volt ahhoz, hogy teljesen eltakarja a sötét lyukat. Hamarosan mindannyian álomtalan alvásba merűltek.

Leon Silver arra ébredt, hogy valaki gyengéden bökdűsi az oldalát, mikűzben az ő nevét sugdossa.

– Ébredj, Leon!

Lassan kinyitotta a szemét, de még nem volt igazán magánál. Teste, lelke kívánta az alvást, a pihenést.

– Mi a baj?

– Hallgasd csak! – Végre rájűtt, hogy az éber Razco keltette fel. Megfeszítette figyelmét, de Vionapaad hortyogásán kívűl semmit sem hallott. Megrázta a fejét. – Semmi.

A thorp dűhűsen felhorkant, majd mély lélegzetet véve suttogni kezdett.

– ...essen a botfüledbe! – szitkozódott fojtott hangon. – Valamik mászkálnak a barlang előtt. Nem lehetnek túlságosan nagyok, de tisztán hallom a homok sercegését a lépteik nyomán. Lehet, hogy minket keresnek!

– Keltsd fel Vionapaadot! – vette suttogóra a hangját Leon is, de egy halk hang szólalt meg a sötétből.

– Már ébren vagyok egy ideje!

A három cimbora feltápászkodott, és fegyvereiket kézben tartva a kijáratot félig-meddig eltakaró sziklához osontak.

– Mit hallasz? – fordult Leon az eemsihez, akinek elismerten a legjobb hallása volt hármójuk között.

Vionapaad megvonta a vállát.

– Csak sercegést. Képtelen vagyok megállapítani, mi mászkál a barlang előtt. Vagy sok lába van, vagy sokan vannak. De abban biztos vagyok, hogyha többen is vannak, egyik sem nagyobb Razco buzogányánál!

– Remek! – bólintott elégedetten Leon. – Itt nem maradhatunk, mert innen könnyen kifüstölhetnek minket.

Razco felemelte a kezét, mert neki más elképzelései voltak a barlang biztonságáról, de gyorsan rájött, hogy Leonnak van igaza. A bejáratot ugyan több száz harcossal szemben is tartani tudnák, de nincsenek tartalékaik, a szellőzőnyílásról nem is beszélve. Ha valaki tüzet gyújt a bejárat előtt, a bentlévők füstmérgezést kapnak, mielőtt megadhatnák magukat.

Razco és Vionapaad megragadták a bejáratot elzáró sziklát, és Leon intésére félretolták. Silver kivetette magát a lyukon, igyekezett minél távolabb kerülni, hogy a társai is kijuthassanak.

A fájós lába megbicsaklott a nagy igyekezetben, és szégyen vagy sem, a Hajnal Lovagja végigvágódott a földön. Egy pillanatra megszédült, és amikor kinyitotta a szemét, egy körülbelül fél méter hosszú, tíz centi magas teremtménnyel nézett farkasszemet.

Mint egy óriási hangya, gondolta Leon, és minden izmát megfeszítve felpattant. Ebben a pillanatban a lény szeme kinyílt, és ahogy Leonra nézett, két apró vörös pont jelent meg a cherub lábszárán.

Leon követte tekintetével a vörös pontokat, amelyek egyre feljebb vándoroltak a testén, mígnem megállapodtak a szívén.

Leon Silver csak most döbbsent rá, mit jelentenek a piros pöttyök.

– A francba! – Eszelős sietséggel bevetette magát egy közeli szikla mögé.

Két apró, vörös fény villant az éjszakában.

Lézersugarak.

Leon vadul körülpillantott, a társait kereste. Razcót egy szikla tetején pillantotta meg, amint aggódva leste a körülötte mászkáló tucatnyi hangyaszerű teremtményt. Vionapaad a földön ült, és fájó bokáját masszírozta. Rosszul léphetett. Az óriáshangyák körüljárták az eemsit, de csupán a táj egy kiemelkedésének tekintették, mert egyetlen lézersugár sem égette át testét.

Csak engem akarnak! ~ értette meg egy másodperc alatt Leon, és valami hatodik érzéktől vezérelve jobbra vetődött.

Parányi szilánkok pattantak le a szikláról, és pontosan ott, ahol az imént még ő guggolt, három lézerkereső fénye jelent meg.

Mínta a hangyák kommunikálnának egymással, egyre több lézerkereső pásztázta a környéket, és kitartóan közeledtek ahhoz a helyhez, ahol Leon lapult.

A Hajnal Lovagja nyugtalanul szemlélte üldözőit. Ezek lennének azok a robottermeszek, amikről korábban már épp eleget hallott? Ezek lennének Melan legpusztítóbb harci gépei, amik képesek pár órán belül teljesen letarolni egy falut? Bárhogy legyen is, valamit sürgősen tennie kell, hacsak nem akar helyes kis lyukakat a fejébe és az agyába.

Mentális burok, villant Leon agyába, de hiába koncentrált a jól ismert érzésre, semmi sem történt.

Nem működött a mentális pajzsa.

Védetlenül állt a termeszek támadása közepette!

Tucatnyi vörös fény jelent meg a testén, amíg a mentális pajzzsal foglalatostkodott, ahogy a gyilkos hangyák körülvették és célba fogták.

Lehunyta a szemét. Harcolni akart, de valahogy nem látta értelmét. Kellemes zsibbadtság vett rajta erőt, már nem vágyott másra, csak egy kiadós alváásra.

A vég egyre csak váratott magára.

– Ez a tied, te rohadék! – üvöltötte Razco dühösen, és szavait egy érett dinnye szétloccsanásához hasonló hang kísérte.

Ebben a pillanatban apró szisszenések hallatszottak, és kéttucatnyi halálos lézersugár indult Leon Silver irányába.

7.

Vörös fények.

Leon csupán ennyit érzékelt, a következő pillanatban felszikrázott körülötte a jól ismert, zöld színű mentális pajzs.

A lézernyalábok ártalmatlanul siklottak le róla, de a gyilkos hangyák nem szüntették be a tüzelést. Újabb és újabb energiacsomagokat bocsátottak útra, kíméletlen pontossággal célba véve Leon Silver szívét és fejét.

Silver érezte, hogy minden egyes találatnál csökken a pajzsa ereje. Aggódva figyelte a hangyákat, és eltöprengett azon, vajon ki bírja tovább.

– Most! – Vionapaad emelkedett fel egy közeli szikla mögül, és jókora kőtömböt görgetett a hozzá legközelebbi hangyára. Nagycsattanás jelezte, hogy talált. Szikrák pattogtak, és a lény beszüntette a tüzelést.

A túloldalon Razco, a hűséges thorp gróf szórtá számolatlanul a köveket a gyilkos teremtményekre, amik ezzel mit sem törődve továbbra is lézersugarakkal lődözték a kiszolgáltatott áldozatukat.

Ám amíg a természetes egyre csökkentették Leon mentális pajzsának intenzitását, Razco és Vionapaad szabadon járkálhattak közöttük, és

egymás után zúzhatták őket darabokra. Hamarosan egyetlen aktív példány sem maradt.

Leon megkönnyebbülten szüntette meg mentális pajzsát.

– Remek munkát végeztetek – dicsérte két társát. – Biztosan az motoszkált bennetek, mihez kezdenétek nélkülem.

Razco elvigyorodott.

– Amikor először megláttam ezeket a csúf... lényeket, rögtön tudtam, hogy ezek Melan robottermeszei. Már-már elsirattam magam, amikor ráébredtem, hogy velem fikarcnyit sem törődnek. Vionapaad is megúsza sértetlenül az első találkozást. Pedig az egyik förtelem egyenesen nekiment, ledöntötte a lábáról, és átmászott a hátán!

– Aha – bólogatott az eemsi. – Úgy tűnt, észre sem vett, pedig alaposan a gyomromba taposott.

Razco méltóságteljesen kihúzta magát, láthatólag nagyon büszke volt a tetterére.

– Éppen neki akartam fogni a... a módszeres kiirtásuknak, amikor egy kuporgó alakot pillantottam meg az egyik közeli szikla mögött. Mivel Vionapaadot jobb kéz felől láttam, először arra gondoltam, te rejtőztél oda. Közelebb léptem, és az alak a lépteim zajára megfordult. Iszonyú arca volt. Mintha egy kígyó nézett volna velem farkasszemet. Egy pillanatra ledermedtem, szerencsére ő még inkább, és mire felemelkedett volna, nekem már lendült a buzogányom.

Leon elmosolyodott.

– Hallottam a reccsenést...

– Valami furcsa szerkezet esett ki a hulla kezéből, ami elgurult a sziklák közé, de nem kerestem, mert a következő pillanatban megláttalak, éppen akkor burkolta be a zöld mentális háló a testedet, és a fények mind rád szegeződtek.

– Aha – motyogta Leon, de gondolatai már máshol jártak. Lehajolt az egyik összelapított hangyához, és a kezébe vette.

Egyetlen pillantást vetett csupán rá, és tudta, megérzései ezúttal sem hagyták cserben.

Egy robothangyát tartott a kezében!

Egy távirányított technikai szörnyszülöttet.

Lehetett vagy két kiló, és kitingpáncél helyett fémpáncél borította a testet. A vezérlőszervezet nyilván a fejében volt, míg a lézergerjesztőt és az energiatelepeket a testében hordta. A fején lévő csápok a távirányítást szolgálták.

Egy pillanatig sem volt kétséges, honnan származik.

Cherubionban kevesen vannak, akik ilyen csúcstechnológiával rendelkeznek.

Melan, a Technokrata vadászik rá! És az a tény, hogy a hangyák kifejezetten őt támadták, Razcóékkal mit sem törődve, arra utalt, hogy ő a kiszemelt célpont.

– Bajban vagyunk? – lépett közelebb Vionapaad. Razco némán állt a háta mögött.

Leon bólintott.

– Eggyel többen vadásznak ránk. Azt hiszem, komoly veszély fenyeget.

Fura nevetés hallatszott a hátuk mögül.

– De még milyen komoly veszély!

Leon megdöbbenve perdült meg, teste körül szinte ugyanabban a pillanatban felszikrázott a mentális pajzs. Razco fenyegetően meglegte buzogányát, Vionapaad a kardját rántotta elő.

Néhány lépésnyire tőlük, egy szikla fölött áttetsző alak lebegett. Ezüstös haj, hideg tekintet, a szája sarkában apró mosoly. Eszelős arckifejezés.

– Sang Al’rahim! – suttogta Leon. – A bűnös mergháni!

– Nem hittem volna, hogy mi valaha még találkozunk, Leon Silver!

– A félisten hangtalan kacajt hallatott. – Ám ez az örömdetes találkozás, most végre bekövetkezett!

Leon habozás nélkül a mentális erejére koncentrált, és zöld fényhurokot vetett a lebegő látomás nyakába. A mentális hurok azonban ártalmatlanul csúszott le a jelenésről, mintha csupán egy vetített képet talált volna.

Sang ismét nevetett.

– Most itt vagyok, vagy nem vagyok? – kérdezte talányosan. – Már magam sem tudom. Na, nézzük csak!

Kicsit elfordította a fejét, tenyerét a szája elé helyezte, mintha csókot akarna dobni, s az ujjai fölött Razcóra fűjt. Majd ugyanezt megismételte Vionapaad irányába. Mindketten nyomban megremevedtek, s bár szemükben ott csillogott az élet, Leon tudta, hogy társai képtelenek akár a legkisebb mozdulatra is. Mágikus béklyó köti gúzsba a testüket.

– Ezek szerint itt vagyok – csodálkozott Sang. – Gyilkolok, tehát létezem.

– Mit akarsz? – sziszegte dühösen Leon, és a Sötét Láng felé nyúlt gondolatban. Ám az már nem feszült ott a szíve körül. Leon agyát vörös köd borította el.

– Lassan a testtel, barátocskám! – emelte fel csillapítóan a kezét a félisten. – Jó szándékkal jöttem ide, nyílt lapokkal akarok játszani!

– Ugyan! – Leon akaratlanul is kiköpött. Egész szívéből gyűlölte a merghánit.

– Pedig igen – sértődött meg egy pillanatra Sang, majd szélesen elmosolyodott. – Tegyük félre a múltat, fejezzük be az ellenségeskedést! Hallgass meg, kérlek, és azután ítélj! Elismerem elkövettem ugyan egy-két csibésztséget a múltban, de azóta gyökeresen megváltoztam. Csakis azért élek, hogy helyrehozzam azt, amit elrontottam. Csakhogy... a régi hatalmam immár a múlté. Gyenge vagyok. Legalábbis egymagam erőtlén több ellenséggel szemben. Arra gondoltam, hogy mivel mindketten ugyanazt a célt hajszoljuk, össze kellene fognunk! Mindketten a Hajnal Hadurát akarjuk hidegre tenni, ám külön-külön esélytelenek vagyunk. Együtt viszont erősebbek lehetnénk bármely szövetségnél, amely jelen pillanatban Cherubionban vagy Amrikban létezik.

– És Choler? – kérdezte gúnyosan Leon. – Őt máris kipipáltad a szövetségeseid közül?

Sang kivillantotta hófehér fogait.

– Nem, barátom. Cholert te magad pipáltad ki nem sokkal ezelőtt. A Sötét Láng Urát jó időre elküldted az éteri létsíkra, és elég időbe telhet, mire ismét össze tud kotyvasztani annyi matériát, mellyel szerepet játszhat Cherubion sorsának alakulásában. Nekem nincs időm kívárni ezt.

– Éppen ezért mellettem döntöttél...

– Pontosan. Abban bízva fordulok hozzád az ajánlatommal, hogy félre tudod tenni a múltbéli összezördüléseket, és képes vagy előítéletek nélkül csak a jelenre koncentrálni. S ha már a múltnál tartunk... ne feledd, elsősorban nekem köszönheted, hogy Cherubionba kerültél, és végül is így vagy úgy... de én tettelek azzá, aki vagy!

Leon összehúzta a szemöldökét. Eszébe villantak eddigi kalandjai, melyekben bár sok minden megtörtént vele, az igazi boldogságot, a nyugalmat sohasem találta meg.

– Mit vársz tőlem ebben a szövetségben? – vetette fel a kérdést. Sang az orrát piszkálta.

– Egy apróságot kérek tőled. Azt teljesítened kell. Aztán pedig egyesült erővel, ketten együtt nyírjuk ki a Hajnal Hadurát.

Leon eltöprengett ezen a kijelentésen.

– És mi előnyöm származna nekem egy ilyen cselekedetből?

Sang ravaszatosan elmosolyodott, és a szeme cinkosan megvillant.

– Bevégeznéd azt a feladatot, aminek elvégzésére oly nagykedvvel indultál Romin'yarak gyíkjainak szigetéről. Megszabadíthatnád Cherubiont a jelenlegi legveszedelmesebb tényezőjétől.

Leon szarkasztikusan biccentett.

– Hogy ezzel egy még veszedelmesebb tényezőt szabadítsak a világra?

– Te hízelegsz – nevetett elismerően Sang. – Amióta nem találkoztunk, lényegesen kifejlődött a humorérzéked.

Leon a fejét rázta.

– Nem hiszem, hogy szövetséget kötnék veled, mergháni Sang. Túl sokszor beugrottam már.

– Visszaadom a feleséged fiatalságát! – ütötte tovább a vasat Sang.
– Vagy talán már ez sem érdekel? Nem szeretnéd a csábos Chloviát ismét a szépségében tündökölni látni? Te talán elégedett vagy azzal a kardba zárkózott vénlánnyal?

Leon összeszorította az ajkait, és egy szót sem szólt. Ez talált!

– Ha te segítesz nekem, én is segítek neked – dúdolta Sang boldogan. – így működik a szövetség. Megöljük a Hajnal Hadurát, aztán mehetsz, amerre akarsz háborítatlanul. Chlovia visszanyeri a fiatalságát, élhettek boldogan a világtól félrevonultan, vagy éppen az én palotámban. Ahogy jónak látjátok. Ha velem harcolsz, és úgy döntesz, hogy megbízol bennem, első emberemmé teszek és semmire sem lesz panaszkod, ezt megígérem.

– Hogyan tudnád visszaadni Chlovia fiatalságát? – kérdezte Leon ernyedten.

Sang ünnepélyes képet vágott.

– A módszer maradjon az én titkom, de hogy képes vagyok a visszafiatalító varázslatra, abban kár kételkedned. Gondolj csak bele! Én vagyok az egyetlen olyan mergháni ebben a világban, aki elég varázserővel és mentális hatalommal bír ahhoz, hogy akár a természet erőivel is szembeszálljon. És még a merghánik között is ritka az, aki a másodlagos lét minden szövődményével tisztában van. Én nem egyszer fordítottam már vissza az időt azok szervezetében, akik a tárggyal való hasonulás következtében hibát követtek el, és fizikailag előregedtek. Kérdezz csak meg bármely merghánit, akármelyikük megmondhatja, hogy én a saját népemben is ismert sámán voltam, a másodlagos lét igazi specialistája! Emlékszel Balamudra? Ő már szinte egygé vált a karddal, megragadta denevér-alakban, s amikor a szükség úgy kívánta, az egész folyamatot vissza tudtam fordítani. Ezt... megtehetem Chloviával is.

Leon sóhajtott. Már megint olyasmi, amire nem számított.

– Megöltem Cholert? – akarta tudni, mert ez a lehetőség elképesztette, s még mindig élénken élt a képzeletében a Mágiszterrel és a Sötét Lánggal vívott csata.

Sang a fejét rázta.

– Na, azért nem eszik olyan forrón a Sötét Lángot! – nevetett a félisten. – Choler most épp nem e világ levegőjét lélegzi, hanem az éteri létsíkot boldogítja, de csalódnék, ha nem térne vissza hamarosan... mondjuk úgy egy-két évszázad múlva! A te jóvoltodból részben elveszítette hatalmát a Sötét Láng fölött, amikor nemrégiben élethalálharcot vívtatok... Ám ha a Hajnal Hadura végleg úgy nem határoz, hogy letörli a Magisztert Cherubion színpadáról, előbb vagy utóbb számíthatunk a visszatérésére.

Leon eltöprengett a hallottakon.

– A Hajnal Hadura... bárkit képes végleg megölni?

Sang keserűen felkacagott, és a fejét rázta.

– Mondjuk úgy inkább, hogy a Hajnal Hadura az egyetlen, aki ha gyilkol, szörnyű és ismeretlen jellegű varázserejével *képes* örökre megfosztani bármelyikünket az élettől. Képes a végső elpusztításra, de nem mindig teszi azt. Ám ha megteszi... már nincs visszatérés, még egy istennek sem! Hát ezért retteg mindenki a Hajnal Hadurától.

– Még te is?

Sang vonakodva biccentett.

– Minek tagadjam? Hosszú létezésem során nem egyszer meghaltam már. Azonban kivártam a lehetőséget az éteri létsíkon, melyre a diadalod után nem sokkal Choler téged is száműzött... és mindig visszatértem. Ott folytathattam, ahol abbahagytam, még akkor is, ha néha évtizedek teltek el a távollétem alatt. Ám ha egyszer a Hajnal Hadura gyilkos szándékkal támad rám, és úgy dönt, hogy végleg elpusztít... szertefoszlok, mint egy ködfolt, amit elfúj a legenyhébb szellő.

Leon felkapta a fejét.

– A test füstté válik, és miközben az áldozat vadul rángatózik és ordít kínjában, a füstpamacsok cafatokra szakadoznak.

Sang vadul megrázkódott, majd felkacagott.

– Úgy valahogy! Puff... és nem marad semmi!

– Úristen! – motyogta Leon. – így pusztult el Kevanaar. Szétfoszlott, mint nyári égen a ritka felhő.

Sang bólintott.

– Tudok róla. Kevanaart a Hajnal Hadura pusztította el. S hasonlóan örökre *megszüntette* mindazokat, akik ellene szegültek. Akarod, hogy felsoroljam azok listáját, akik már soha többé nem térnek vissza közénk? Akarod hallani az elkárhozottak neveit?

Leon megborzongott, de nem válaszolt.

– Gor'ancsdak – kiáltotta Sang dühösen. – A déli eemsik főkodója volt, mielőtt Otoak visszatért volna az éteri létsíkról. A Hajnal Hadura végzett vele. Több tucat eemsi szeme láttára pukkant szét Gor'ancsdak a saját trónján. Két napra rá szertefoszlott, mint a pára a helyettese, Girndreg nagykodó is. S ezt követték mindazok, akik az új életre kelt Otoak ellen fordultak... Domerg Gargakh, Kirgen'tresar, Gulgasha, Rewwter Arginh és még legalább egy tucat kodó, nagykodó... Immár senki sem meri nyíltan megkérdőjelezni a nagy Otoak hatalmát!

Leon levegő után kapkodott.

– Hiszen ez azt bizonyítja, hogy Otoak...

– Nem! – vágott közbe Sang. – Nem Otoak a Hajnal Hadura! Ezt egészen biztos forrásból tudom. Egy kémem folyamatosan a közelében tartózkodik, és a főkodó minden lépését jelenti nekem. Otoak nem lehet a Hajnal Hadura! Az eemsik főkodója csak bábu annak a titokzatos személynek a kezében, aki a Hajnal Hadurának nevezi magát. S hogy miért hódolt be Otoak, és miért hajlandó feltétel nélkül teljesíteni a Hadúr minden parancsát? Én meg tudom érteni. Annak, aki halhatatlanságra született, igen rémes az a tudat, hogy léte bármelyik pillanatban végleg szétpukkanhat, mint egy szappanbuborék.

– De hát... miféle szerzet lehet a Hajnal Hadura? – tört ki Leon, és maga sem értette, mitől lett hirtelen ennyire ideges. – Miféle mágiával...

– Eleinte arra gondoltam, hogy a Féregurak – folytatta Sang. – Nem. El kellett vetnem a lehetőséget. A Féregurak és a Féregmesterek vagy Otoaknak engedelmeskednek vagy a Hajnal Hadura parancsára

cselekszenek. Ráadásul az ő hatalmuk erősen korlátozott. Nem egyet megöltem már közülük... különösebb nehézség nélkül. A mentális erejük gyenge, s bár rendelkeznek egyfajta alakváltó technikával, rajtam nem tudtak kifogni. – Sang elmerengett egy pillanatig, majd folytatta. – Persze az nem zárható ki, hogy egy különleges képességekkel rendelkező Féregúr igazgatja a bábukat a háttérben, de eddig minden ilyen irányú kutatásom meddőnek bizonyult.

– És Melan? – kérdezett közbe Leon idegesen. – Nem sokkal ezelőtt robottermeszek támadtak rám, és csaknem szétlőttek a lézereikkel... Nem lehet, hogy a Technokrata talált fel valami szerkezetet, aminek segítségével végleg képes elpusztítani a lelkeket... még az éteri létsíkról is?

Sang elmosolyodott.

– Ügyes! Bevallom, épp ez motoszkál már napok óta az én fejemben is. Sok minden utalna erre a lehetőségre. Például az, hogy Melan jelenleg Otoak szövetségese és hű társa. Igen, nem zárható ki, hogy a jó öreg Melan bácsi feltalált valami ördögös szerkentyűt, amivel egyszer s mindenkorra kicsinálhatja az ellenségeit. Ám ha így van... kérdezem: mi szüksége van Otoakra. Simán eltehetné őt is láb alól, és egyedül uralkodhatna kedve szerint. Simán végezhetne velem is és veled is. Ráadásul Melan... bár számító és ravasz, nem olyan fondorlatos, hogy képes legyen oly fortélyos húzásokra, mint amit a Hajnal Hadurától megtapasztaltunk.

Leon sóhajtott.

– Van okod feltételezni, hogy a Hajnal Hadura mindannyiónk életére tör?

Csak folytatom a névsort – vágta rá Sang. – Gilgarat, aki csak pár évvel előttem tért vissza Cherubionba az éteri létsíkról. Pukk. Gornskiléyn, a ghirdek vezetője. Pukk. Timor és Markhus, a choleriták két leghírhedtebb vallási előljárója. Pukk, pukk! Marakadros, a kunigaamik vérszomjas királya, s az őt követő Huroghan király, aki még két hétig sem uralkodott. Aztán Alméra, egy ifjú mergháni varázslónő, aki...

– Állj! – kiáltotta Leon. – Alméra öngyilkos lett azon szertartás során, amikor Chloviát kiszabadította a kardból...

– Úgy van – húzta el a száját Sang. – Csakhogy a csinos Alméra valami időzített mágija segítségével tegnap visszatért az éteri létsíkról, s új életre kelt. Azért épp engem keresett, mert... mint bizonyára tudod, ő is mergháni volt, s velem, a merghánik nagy sámánjával kívánta megosztani síri titkát. Elmesélte a kalandozásait, s azt is megvallotta, hogy a Hajnal Hadurának megbízásából dolgozott. Hogy ki ez a titokzatos személy, azt ő sem tudta, ám olyan nyomra vezetett, amit érdemesnek látok továbbkövetni. Sajnos... a szép hölgy nem adhatott további információkat. A szemem előtt foszlott köddé, amikor szavakba akarta önteni a gyanúját azzal kapcsolatban, milyen módszerrel végezhet örökre a Hajnal Hadura a kiszemelt áldozataival. Szétfoszlott, és a titkot örökre elvitte magával... Képzelheted haragomat! Félórán át tomboltam és magam sem értem, miként lehet, hogy ilyen gyorsan lecsillapodtam. Aztán megindultam azon a nyomon, amire Alméra utalt, és most itt vagyok.

Leon gyanakodva pislogott.

– Én... lennék az a nyom?

– Mondjuk inkább úgy... te vagy a célpont, ahová a nyom vezet.

– Célpont?

– Kérlek, kedves barátom, ne szívd nagyon mellre, de okom van azt feltételezni, hogy nagy valószínűséggel te leszel a következő áldozat.

Leon levegő után kapkodott.

– Ezért kínálsz szövetséget? Hogy csalinak használj?

Sang vállat vont.

– Lényegében így is fogalmazhatunk. Ámbár te olyan csali leszel, aki ha életben marad, nagy jutalomra számíthat. No persze csakis abban az esetben, ha kifogjuk a nagy halat.

Leon elborzadt.

– Én leszek a következő áldozat?

– A Hajnal Hadurának útjai kifürkészhetetlenek – viccelődött Sang.

– De mondd csak... nem vagyok túl indiszkrét, ha megkérdem: nem

jelent meg álmodban egy iszonyatos alak, két csavaros szarvval a homlokán és a te letépett fejjeddel a derékövére kötözve?

Leon levegő után kapkodott.

– Már csak azért – fűzte tovább a szót vidáman Sang –, mert a szóbeszéd szerint azokat, akik végleg elpusztulnak... nem sokkal a gyötrelmes haláluk előtt ehhez hasonló lidérces álmok gyötörték.

– Ó, nem!

– De igen, kedves barátom! Halálra ítéltetél, a Hajnal Hadura már feni rád az agyairait, és senki sincs, aki a szarból kihúzhathatna, csak a jószívű Sang bácsi. Nos, akarsz a szövetségesem lenni?

Leon lehunyta a szemét, és azt kívánta, bár soha ne állt volna szóba ezzel az átkozott merghánival. Önbizalmának utolsó foszlányait is eloszlatták a kegyetlenül őszinte szavak.

– Mi módon kívánod hát, hogy a szövetségesed legyek? – recsegte ellenségesen. – Mit kell tennem, hogy a kedvedben járjak?

– Ó, én csak egy egészen aprócska szívességet kérek tőled.

Leon sóhajtott. Ha Sang csak egy aprócska szívességet emleget, az nagy valószínűséggel olyasmit jelenthet, hogy arra fogja kérni, most nyomban vágja le a fél karját. Vagy esetleg mindkettőt.

– Mi legyen az?

– Mivel gyaníthatóan a Hajnal Hadura hamarosan halálos csapást kíván mérni rád, nem sok a vesztenivalód...

– Nem teszik nekem ez az időhúzó, körülményes bevezetés!

– Jól van – csapott le rá Sang. – Ne húzzuk az időt! A lényegre térek. Csak egy módon menekülhetsz meg a végső pusztulástól, barátom... ha én veled leszek a kellő pillanatban. Másképpen esélyed sincs! Ha a Hajnal Hadura rád támad, melletted kellennem, különben véged! S megfelelő szövetséges nélkül végem nekem is! Csak mi ketten együtt győzhetjük le az átkozottat! Külön-külön beledöglünk!

Leonnál most jött el az a pillanat, amikor nem bírta tovább uralkodni magán.

– Nyögd már ki, mi a fenét akarsz, vagy menj a pokolba!

– A tudatodat! – ordította Sang. – Azt akarom, hogy szüntesd meg a mentális pajzsodat, és védekezés nélkül engedd, hogy az én tudatom egy része beköltözzön az agyadba! Állandó összeköttetésben kell állnunk, és azáltal, hogy én veled leszek, tudni fogom, amikor eljő a kellő pillanat, és közbelépek!

– Még mit nem?! – üvöltötte Leon. – Őrülnék tartasz? Csak nem képzeled, hogy önszántamból kiszolgáltatom magam neked?

– Akkor vagy örült, ha nem teszed! Nélkülem a biztos halál vár rád! Velem van némi esélyed!

– Aha. Arra, hogy te pontosan tudd majd, ki lesz az, aki engem elpusztít!

– Ostoba! – Sang tajtékozott a dühtől. – Ha te megdöglesz, a mentális összekapcsolódásunk révén én is a pokolra jutok! Ha engeded, hogy a tudatodba férközzek, a lelkünk egy időre egyesül, a sorsunk összefonódik, és ami egyikünkkel történik, a másikat is sújtja! Szövetkezz velem! Bízz bennem!

– Nem! – kiáltotta Leon, és ösztönösen elhárított. – Nem! Ez csapda! Honnan tudjam, hogy nem te vagy a Hajnal Hadura? Ha kitárom előtted a mentális pajzsomat, könnyűszerrel végezhetsz velem! Ez csapda! Menj innen!

Sang behunyta a szemét, és sóhajtott.

– Miért van az, hogy senki sem akar megbízni bennem? A hozzád hasonló balfácánok inkább keresik a vesztüket, mint hogy elfogadnák a baráti jobbjomat. Én türelmes vagyok, Silver, de nem a végtelenségig! Főleg pedig nem akkor, amikor az életem forog kockán! Minden életem!

Leon a fejét rázta.

– Ilyen ócska trükkel nem fogsz beugratni, mergháni! Sohasem fogom megengedni, hogy az agyamba hatolj, és uralkodj fölöttem!

Sang elmosolyodott.

– Jól van. Bizonyos fokig megértem a bizalmatlanságodat. De mindkettőnk érdekében csak remélni tudom, hogy a... Hatalmasságok Tanácsának ítélete után egészen másképp beszélsz majd!

Hogyan? Miféle ítélet?

– Hamarosan megtudod. Ott majd találkozunk. És akkor újra fel fogom ajánlani a szövetségemet. Addig gondolkozhatasz. Én nem háborgatlak. Ám ha akkor is megtagadod, ellenségemnek foglak tekinteni. És azt nem köszönöd meg!

– Miféle...

A mergháni azonban nem válaszolt, felemelte a kezét, valami ijesztő varázsigét sziszegett, majd egy halványsárga forgószélben eltűnt Leon szeme elől. Néhány másodperc múlva a forgószél is szertefoszlott.

Vionapaad és Razco Menem álmosan dörzsölték meg a szemüket. Mint közönyös szavaikból kiderült, az iménti jelent teljesen kiesett az emlékezetükből, mint ahogy az azt megelőző csata is. Leon úgy becsülte, legalább egy óra lehet az emlékezetvesztésük.

Leon némi habozás után úgy döntött, hogy főleg a társait az elhangzottak súlyával terhelni, így hát nem mondott semmit.

Társai azonban, bár nem nagyon voltak tudatában, hogy hosszú percek alatt szobormereven álltak, rendkívüli izgatottságot tanúsítottak.

– Gyerünk innen, mielőtt valami szörny felbukkan! – suttogetta Vionapaad, és csalthatatlán eemsi ösztönnel indult meg az egyik sziklaösvényen felfelé.

Leon és Razco szó nélkül követték társukat. Jó tíz perce másztak már fölfelé, amikor Razco megráncigálta Leon zekéjét.

– Most hova megyünk?

Leon megvonta a vállát.

– Magam sem tudom pontosan. De abban biztos vagyok, hogy hamarosan megérkezünk valahová. Arról azonban fogalmam sincs, hogy ennek örülni fogunk-e vagy búslakodni.

A hajnal egy jókora mezőn köszöntött rájuk. Mintha valami másik világba csöppentek volna, hirtelen véget ért a kősvatag, a sziklák hátramaradtak, hogy átadják helyüket a virágoknak és az életnek.

Vionapaad megcsóválta a fejét.

– Ilyen buja mező egész Amrikban nincs! Biztosan mágiával csinálták...

Leon először nevetett az eemsin, de kénytelen volt komolyan venni a dolgot. Ha ő azt mondja, hogy Amrikban nincsenek ekkora füves területek, az életnek ilyen burjánzó megnyilvánulása, akkor úgy is van. Ebben az esetben pedig az lesz a legjobb, ha mielőbb folytatják az útjukat.

Leon elmerült zavaros gondolataiban, egyfolytában a Sanggal folytatott beszélgetés járt az eszében. Leginkább az foglalkoztatta, hogy ki és miféle szerzet lehet a Hajnal Hadura, de arra is igen sokszor gondolt, amit az eszelős mergháni távoztakor vetett oda. Vajon miféle ítélezést emlegetett?

Egy tisztáson megpihentek, és Leon egyszer csak azt vette észre, hogy mindössze ketten maradtak. A thorp gróf eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Lehet, hogy máris lecsapott rájuk a Hajnal Hadura?

– Razco hová tűnt? – förmedt rá a fűszálat rágcsáló eemsire. – Megmondtam, hogy ne távolodjunk el egymástól!

Vionapaad vigyorogva mutatott egy terjedelmesebb bozótos felé.

– Az a hülye kunigaami útközben bezabált egy halom khanga-bogyót, most meg nem győz nyögni tőle. Pedig én intettem a tor-kosságtól.

Leon aggodalmasan pillantott a bozótos felé.

Eltelt tíz perc, s már mindketten kezdtek erősen nyugtalankodni. Főleg miután a környéken elhallgattak a madarak, és mintha a bozót zizegni kezdett volna.

– Itt gond lesz – emelkedett fel Leon. – Gyerünk!

Néma csendben lopakodtak a fához, melynek széles törzse mögött a bozótos kezdődött. Razcónak valahol ott kellett volna kuporognia. A bozótos mélyéről elfojtott zajok hallatszottak.

Leon és Vionapaad egymásra pillantottak. Az eemsi előhúzta fűrészfogas kardját, Leon a varázskard után nyúlt, s mintegy mellékesen aktiválta a mentális pajzsát.

– Óvatosan! – súgta oda a társának.

Közelebb léptek. Vionapaad puha mozdulattal előrenyúlt, és ujjait szép lassan ráfonta egy terjedelmesebb ágra. Leonra pillantott, mély lélegzetet vett, és egyetlen jól irányzott mozdulattal félrerántotta a növényt.

Razco Menem, a thorp nemesúr nézett vele farkasszemet – letolt nadrággal és sértett grófi méltósággal.

– Marha! – csupán ennyit mondott. – Közöltem, hogy hascsikarás gyötör!

A thorp felnyúlt, és sértődötten visszahúzta az ágat.

Leon és Vionapaad egymásra néztek. Az eemsi szemében vidámság csillogott, a cherub tekintetében valami megmagyarázhatatlan balsejtelem.

– Itt valami bűzlik...

Két nyílvessző csapódott be közvetlenül mellette a vaskos fatörzsbe. A tréfálkozni kívánó Vionapaad lába előtt is hasonló nyílvesszők rezegtek.

Leon rosszat sejtve kapta fel a fejét, és több tucatnyi choleritát látott előtörni az erdőből. Lehetek vagy százan is. Mindannyian kifeszített íjat tartottak a kezükben, egyenesen áldozataik szívének szegezve vesszőiket.

A choleriták élén egy meglepően karcsú fiatalember lépkedett, hihetetlenül mozgékornak és rugalmasnak tűnt. Keskeny álla határozottságról, hosszú, hegyes orra, összeszorított szája pedig kegyetlenségről tanúskodott. Mélykék szeméből gúny és kihívás sütött, pillantása Leon csontja velejéig hatolt. Magas homlokára és karcsú vállára vörös színű hajsörény hullott, jobb fülében egy hatalmas

aranykarika csillogott. Egész lényét Choler vérvörös mentális tüze villództa körül.

Egy xinaf!

Leon hosszú másodpercekig dermedten nézte a xinafot, mintha annak felbukkanásával a múlt egy része is feltámadt volna.

A xinaf puhán az ajka elé emelte mutatóujját, másik kezével pedig hívogatóan intett Leon és Vionapaad felé.

A két vándor egymásra nézett, majd Leon megvonta a vállát, és bólintott. Nincs értelme az ellenállásnak, hacsak nem akarnak néhány nyílvesztőt a lapockájuk közé.

Engedelmesen elindultak a xinaf felé, de néhány lépés után úgy érezték, mintha láthatatlan pókhálókba csavarodtak volna. Vékony anyag tapadt rájuk, beburkolta a testüket, s mozdulatlanságra kényszerítette őket.

Ebben a pillanatban felháborodott kiabálás hallatszott, és a bokrok rejtekéből négy elszánt cholerita a dühtől vörös Razcót cipelte elő, akit épp gyötrelmeinek utolsó fázisában csíptek nyakon az irgalmat nem ismerő lények.

A délceg fickó egyenesen Leon elé sétált, és összevont szemöldökkel méregette. Nem szólt semmit, de vörös mentális burka hargosan égett. Leonban felötlött, hogy mentális erejével nekitámadjon a pökhendi fickónak, de arra gondolt, hogy két társát semmi sem védi a choleriták nyilai elől, és letett a szándékáról.

– Mit akarsz tőlünk? – fordult a xinaf felé.

– Én személy szerint nem sokat – mosolygott kétértelműen a rabul ejtőjük. – Ellenben Otoak főködő már alig várja, hogy ismét elbeszélgethessen veled, Leon Silver!

– Otoak? – képedt el Leon. – Hát te nem Cholert szolgálod?

A pökhendi fickó vállat vont.

– Én azt szolgálom, akit érdemes.

– Akkor szolgálj engem! – kiáltotta Leon, és blöffölni próbált. – Én vagyok a Hajnal Hadura! Ha ellenem szegülsz, örökre a pokolba száműzőm a lelkedet!

– Nocsak, ez meglep – mosolygott a veszedelmes xinaf. – Ha lennél szíves kikapcsolni a mentális pajzsodat, kedves Hajnal Hadura... mert ha nem teszed, a barátaidat átalakítjuk sündisznókká néhány száz nyílvessző segítségével...

Leon dühösen törte a fejét, de semmi megoldás nem jutott eszébe.

A xinaf lustán hátraintett, és a choleriták felemelték az íjukat.

– Jól van – kiáltotta Leon. – Megszüntetem a pajzsot, de azt nem tűröm el, hogy mentálisan megpróbálj az agyamba hatolni!

– Nem is állt szándékomban – mosolygott barátságosan a xinaf, és hogy jóakarátának tanúbizonyságát adja, ő is megszüntette maga körül a vörös villódzást.

– Rendben – bólintott Leon, és ő is megszüntette halványzöld mentális burkát. – Legyenek kiegyensúlyozottak az erőviszonyok.

Mondott volna még valami mást is, de ebben a pillanatban akkora ütest kapott a fejére hátulról, hogy elsötétült előtte a világ.

Amikor magához tért, és kinyitotta a szemét, két meglehetősen ronda pofát látott föléje hajolni. Nyáltól csöpögő agyarak, apró, de értelmes szemek, malacpofák.

Eemsik!

Egy asztalon feküdt, kezét, lábát, de még a nyakát is leszíjzták. A fejére egy fémsisakot húztak. Annak vágatain csupán egyenesen felfelé tudott nézni. Gyanította, hogy a sisak arra szolgál, hogy korlátozza a mentális erejét. Az első bizonytalan próbálkozás után meggyőződött arról, hogy így van. Némán bámulta a mennyezetről lelógó, füstölőgő lámpákat, sejtve, hogy előbb-utóbb valaki majdcsak megszólítja.

Újabb fényforrások gyulladtak fel a feje fölött, nappali világosság támadt, és ő egy röpké pillanatra úgy érezte, mintha egy huszadik századi műtőbe került volna, ahol most fogják kivenni a vakbelét. Ám sajnos ennél sokkal csúfabb dolgok vártak rá.

Az asztal, amelyhez odakötözték, most csikorgó hangokat hallatva megmozdult, és a feje felőli vége emelkedni kezdett, a túlsó rész pedig

süllyedt. Kilencven fokban elfordították; úgymond álló helyzetbe emelték. Leon végre körülnézhetett a helyiségben, noha a látószögét még most is alaposan leszűkítette a csak keskeny látórést biztosító sisak.

Egy félkör alakú terem lapos falánál tartották lekötözve; vele szemben hét bíborszínű bársonyszék sorakozott. Egyelőre üresen.

Jobbra egy hatalmas, elefántcsont színű ajtó látszott, két oldalán megtermett eemsik ácsorogtak talpig fegyverben.

Balra apró szemű hálók fogságában Razco Menem és Vionapaad lógtak a mennyezetről. Ráadásul mindkét foglyot egy-egy faragott, függőlegesen felmeredő oszlophoz kötötték ki, mint az indiánok egy ősi westernfilmben a kíznőcölöphöz az elfogott sápadtarcúakat.

Leon akaratlanul is megrázta a fejét, de csupán annyit ért el, hogy irtózatos fejfájása támadt. Amint abbahagyta a mozgolódást, a fejfájás is szűnni kezdett. Gyorsan megértette, hogy ez a sisak hatalma lehet, és ha nyugalmat akar, nem fickándozik.

Halk gongszó hallatszott. Majd még egy.

Leon csupán a tekintetét fordította jobbra, és a sisak keskeny résén át látta, hogy az elefántcsont ajtó kinyílik, az eemsik tisztelegnek, majd hat tekintélyes alak vonul be egymás mögött a terembe.

Hat igencsak méltóságteljes alak, sárga tógákban, csuklyával a fejükön.

Mint az inkvizítorok, gondolta Leon, és elsápadt, mert az az „ítélet” villant az eszébe, amire Sang célzott.

A tekintélyes alakok előrejöttek egészen a bársonyszékekig, majd – mintegy vezényszóra – mindannyian elfoglalták a helyüket, és egyszerre vetették hátra a csuklyájukat.

Leon felkiáltott megrökönyödésében.

Cherubion leghatalmasabb urait látta maga előtt. Egy kivétellel valamennyiüket személyesen is ismerte.

Otoaak, a hatalmas termetű eemsi főkodó.

Melan, a kis majom testében lakozó Technokrata.

Sang Al'rahim, a fortélyos mergháni.

Choler, a Sötét Láng fekete képű Magisztere.

Romin'arak, a vén hreeir bölcs.

És még valaki, akit Leon még sohasem látott. Egy tüneményes szépségű cherub hölgy, akinek szivárványszínű szemében valami megfoghatatlan, éteri kedvesség lakozott. Csak tippelni tudott arra, hogy a nő nem más, mint Dithe, a Növények Úrnője.

A hetedik szék üresen maradt.

Vajon kit várnak még a tárgyalásra, töprengett Leon. Mert hogy tárgyalásról van szó, abban Sang fenyegetése után egy pillanatig sem kételkedett. De vajon miféle erő, milyen hatalom készítette arra az itt összegyűlteket, hogy félretéve örökös ellentéteiket, ítéletet üljenek Leon Silver, a Hajnal Lovagja felett?

Nem kellett sokáig várnia, hogy megtudja.

Otoaak emelkedett szólásra.

– Leon Silver! Én, Otoaak főkodó szólok most hozzád, magam, s a szövetségeseim nevében, és Amrik, valamint Cherubion jövőjének érdekében szigorúan megparancsolom neked, hogy csakis igazat szólj!

Leon aprót biccentett, de nem tudta, hogy a sisak mennyire követte a feje mozgását. Otoaak folytatta.

– Saját biztonságod érdekében kötöztünk le, nehogy valami ostobaságot kövess el, vagy netalán az a gondolat vetődjön fel benned, hogy megtámadsz bennünket... Tisztában vagyunk roppant méretű mentális erődnél, melyet jelen pillanatban a sisak révén meglehetősen lecsökkentettünk.

Leon megköszöri a torkát.

– Ti most törvényt ültök fölöttem. Ám ahhoz, hogy védekezni tudjak, ismernem kellene... mi a vád ellenem.

Otoaak szeme haragosan megvillant.

– A vád? A vád igen egyértelmű. Eltekintve attól... hogy hosszú-hosszú idővel ezelőtt megölted a fiamat... és megbolygattad Cherubion egyensúlyát, rontást és pusztulást hozva mindenkire... az a vád merült fel ellened, hogy te vagy az a titokzatos szörnyeteg, aki ismeretlen mágiája révén sorra gyilkolja le a társainkat, rettenetes bűnöket követ el,

és elpusztítja a halhatatlan lelkeket! Az a vád merült fel ellened, Leon Silver, hogy te vagy a Hajnal Hadura!

– Ez képtelenség! – sikoltotta Leon döbbenten. – Ez lehetetlen!

– Biztos forrásból tudjuk, hogy te voltál az, aki kegyetlenül legyilkoltad és végképp a kárhozatra küldted Kevanaart, aki elvette tőled a feleségedet.

– Biztos forrásból?

– Örökre kivégezted Kevanaar testvérünket, aki sohasem foglalja el már e magasztos Tanácsban a helyét. Székét az idők végezetéig üresen hagyjuk.

Leon teljesen elképedt. Miféle örültséget vágnak most a fejéhez? Azzal vádolják, hogy ő a Hajnal Hadura? Képtelenség!

– S én, mint minden eemsik fokodója vádollar továbbá következő hü eemsi alattvalóim meggyilkolásával... Gor'ancsdak főkodó, Girndreg nagykodó, Kirgen'tresar nagykodó, Gulgasha kodó, Rewwter Arginh kodó, Karskleight kodó, Dumashin kodó... és még tucatnyi alkodó. Ezen alattvalóim a te gonosz mágiád következtében már soha többé nem születhetnek újjá.

Otoaak leült, és mielőtt a levegőért kapkodó Leon bármit is fel lehetett volna, Sang Al'rahim emelkedett szólásra.

– Vádollar a következők elpusztításával: Alméra mergháni varázslónő, Almergin mergháni harcos, Thussen mergháni testőr, Kirergin mergháni testőr. Ezenkívül én személy szerint is még egyszer megvádollar, amiért elpusztítottad Mesterünket, Kevanaart! Nincs mentség számodra!

– Hazugság! – kiáltotta Leon, de érezte, hogy szavai süket fülekre találnak.

Sang után Choler állt fel, ujjával vádlón mutatott a leszíjazott fogolyra.

– Olyan dolgokba avatkoztál, amihez nem sok közöd volt. Megbolygattad a Sötét Láng hatalmait, ezért bűnhődni fogsz. Vádollar továbbá két leghűségesebb hívem legyilkolásával: Timor főghandi és Markhus főghandi, a choleriták felszentelt vezetői a te gonosz hatalmad

révén pusztultak el végérvényesen. A Sötét Láng sohasem bocsátja meg ezt neked!

Néma csend támadt, majd Melan, a Technokrata emelkedett szólásra. Hajszára úgy nézett ki, mint ahogy Leon több száz évvel ez előttről emlékezett rá; egy kis majom, apró beszéddobozzal a nyakában.

– Vádollak Gerard ezredes és Humpton őrnagy végérvényes meggyilkolásával. S tucatnyi harcosunk örökös elpusztításával.

Melan után Romin'arak következett.

– Kevanaar a mesterem volt. Neki köszönhetjük, hogy ránk virradt a Hajnal, és az Örök Éjszaka fenyegetése immáron a múlté. De te – a vén gyíkember hangja gyűlöletesen sziszegővé vált – megölted a mesteremet, és ezáltal könnyen lehet, hogy a Hajnal után ismét Éjszaka következik! Az én matuzsálemi testem már az éteri létsíkon várja az újjáéledést, de a lelkem szigorú büntetést követel! Vádollak továbbá Gisssszekh hreeir meggyilkolásával, valamint Marakadros és Huroghan kunigaami királyok végzetes elveszejtésével. Senki sincs, ki megbocsát neked!

Leon komoran pislogott a sisak alatt.

Végül Dithe, a Növények szivárványszemű Úrnője emelkedett szólásra.

– Vádollak! Gornskiléyn, leghűségesebb testöröm a te áldozatodul esett! Vádollak!

Leon csak tátogni tudott.

Meg sem hallgatják, úgy hirdetnek ítéletet fölötte.

– Várjatok! – kiáltotta növekvő rémülettel. – Egy szörnyű tévedés áldozatai vagytok! Sohasem voltam a Hajnal Hadura, s a bűnök, amiket a fejemre szórtatok, valaki mást terhelnek! Alaptalanul vádaskodtok!

Fogva tartói azonban közömbösen néztek rá. Sang bizonytalanul felnevetett.

– Most ismét Leon Silver beszél belőled, barátocskám, ám mi pontosan tudjuk, hogy kettős személyiség lakozik benned. Gyanítjuk, hogy erről még te sem tudsz, és öntudatlanul követed el iszonyatos

bűneidet, de ez nem ment fel téged semmi alól! Nem az számít, hogy *te* minek hiszed magadat, hanem az, hogy *mi* hogyan vélekedünk rólad!

A többiek egyetértően bólogattak.

Otoaak felállt, és teljes négyméteres nagyságában kihúzta magát.

– Mivel mindannyiunk véleménye megegyezik, itt az ideje az ítélethirdetésnek.

– Ítélethirdetés? – hebegett Leon, és apró verejtékcseppek kezdtek gyöngyözni a homlokán. – Tiltakozom! Hiszen még nem is védekezhettem!

– Kevanaar sem védekezhetett ellened – sziszegte Romin'arak.

– És Alméra varázslónő sem! – recsegte Sang. – Kegyetlenül végeztél az áldozataiddal. Miért vársz hát tőlünk kegyelmet?

– Árulás! – ordította Leon. – Hazugságokat hordtok össze! Szabályos tárgyalást követelek!

A főkodó azonban ügyet sem vetett erre a sápítózásra. Megvető tekintetét Leonra szegezve beszélni kezdett.

– Mi, Cherubion Hatalmasságai, az Aranykéz Szövetség életben maradt hat tagja a következő ítéletet hozzuk az önmagát Leon Silvernek nevező mutáns ügyében, akit a Hajnal Hadura nevű gonosztevővel azonosítunk...

– Szabályos tárgyalást! – dühöngött Leon.

– ...árulással, többrendbeli gyilkossággal, szerződésszegéssel vádoljuk. Büntetése kizárólag halál lehet, melyet egy órán belül végrehajtottunk! Felkérem a Szövetség tagjait, hogy erősítsék meg az ítéletet!

– Halál – bólintott Sang, és szemében különös tűz villant meg.

– Halál, halál, halál! – jelentette ki csaknem egyszerre Choler, Melan és Dithe.

– Bár korábban szimpatizáltam ezzel az elvetemültséggel... – biccentett Romin'arak szomorú tekintettel, kitörölve a szeme sarkából egy kósza könnycseppet –, az én döntésem is: halál!

– Tehát az ítélet egyhangú – foglalta össze az elhangzottakat Otoak elégedetten. – Az ítéletet egy óra múlva hajtjuk végre, addig kisorsoljuk, hatunk közül ki lesz az, akinek a szerencse kedvez.

Mindannyian felálltak, és kivonultak a teremből. Leon kétségbeesetten nézett utánuk.

Halál!

És semmit sem tehet, hogy elkerülje.

Teljesen elkeseredett. Szomorú befejezése egy olyan pályának, mint amilyet sikerült bejárnia.

Elkezdte felidézni élete legfontosabb eseményeit, kezdve az első Cherubionba kerüléssel, amikor váratlan gondolat hasított az agyába.

Túlságosan egyszerű így a dolog. S túlságosan hihetetlen. Ha az eddigi halálos ellenségek összeálltak, annak komoly magyarázata lehet. Apró reménysugár csillant meg előtte. Biztos volt benne, hogy a történetnek még koránt sincs vége, sőt meglehet, hogy csak most kezdődik igazán. Nem, nem tudta elhinni, hogy azok, akik ellen korábban hadakozott vagy akivel együtt harcolt, most egyhangúan halálra ítélik. Valaminek hamarosan történnie kell! Nem érhet így véget minden! Egy ostoba félreértéssel!

Hiszen nem ő a Hajnal Hadura!

Vagy mégis – csak éppen nem tud róla?

Türelmetlenül várta bírái visszatérését.

Teste kezdett elzsibbadni, a vér a lábába szállt. Gondolatai összekuszálódtak, minden zavaros lett körülötte. Nem ölhetik meg!

Ebben a pillanatban nyílt az elefántcsont ajtó, és a Bírak szép sorban beléptek rajta. Szokatlanul komor volt az arcuk, Sang pedig megállás nélkül csóválta a fejét, mint aki sehogy sem akar elhinni valamit.

Leon kicsit megmozgatta a vállait és a fejét, tőle telhetően igyekezett vért pumpálni az agyába, hogy megpróbáljon kitalálni valamit. Otoak észlelte a fogoly kínlását, és kegyetlenül elmosolyodott. Néhány pillanat múlva felemelte a kezét, és intett az egyik ajtónálló eemsinek. Az engedelmesen bólintott, a fogolyhoz lépett, és leszedte a nyakpántot, de a többi kötelet nem oldotta el és a sisakot is meghagyta. Leon

megmozgatta a nyakát, jólesett hallania a csigolyák ropogását. Érezte, hogy máris könnyebben gondolkodik.

Időközben a Bírák elfoglalták a helyüket. Otoaak egy hófehér papiruszt emelt a magasba, melynek inkább szimbolikus értelme lehetett, mint valódi funkciója, hiszen a főködő egyetlen pillantást sem vetett rá beszéd közben. Otoaak megköszöri a torkát, szemében bizonytalanság csillogott.

– Az Aranykéz Szövetség nevében lehetőséget kínálok számodra, Leon Silver, hogy megváltsd az életedet!

Leon megkönnyebbült. Szóval a megérzései mégsem hagyták cserben. Mégsem ítélik halálra!

– Bizonyos... váratlan események arra készítetnek bennünket, hogy egyelőre eltekintsünk a kivégzésetől. Néhányunknak ez komoly lelki traumát okoz, de sajnos szem előtt kell tartanunk bizonyos közös érdekeket... Hogy miket, az számodra nem érdekes!

Nyugtalanul szeme elé emelte a papírt, és néhány mondatot olvasott fel róla, noha Leon meg mert volna esküdni rá, hogy a lap teljesen üres.

– ...Ezúton kívánom tudatni a méltóságos Tanáccsal, hogy az a titokzatos lény, aki mostanság a Hajnal Hadura címet viseli, egy órával ezelőtt ismét feltűnt LAngeles falain belül. Borzalmas mágiájával hosszú haláltusát okozva szertefoszlatta az örökkévalóságba Harbicont, városunk nagykodóját, s Gogonalepshi és Kung-hanumi nagykodókat. Lerombolta a Mozgókép Szentélyeket, elpusztította a Nyugati Légió számos harcosát, majd megkaparintva a Nisbethleni Keresztet, bevetette magát Észak-Knad égbenyúló romjai közé...

– Ez az! – kiáltott fel Leon. – Néhány órája! És én már rég a kezetek közt vagyok! Hogyan lehettem volna egyszerre LAngelesben is!

Otoaak megrázta a fejét.

– Ez igaz – dörmögte. – Bármily hihetetlen is... de úgy tűnik, mégsem te vagy a Hajnal Hadura.

– Azonnal engedjete szabadon!

– Már csak azért sem – Otoaak ismét a papírlap felé fordult –, mivel a Hajnal Hadura nem sokkal később azt követelte, hogy szolgáltatassák ki

neki azt a Leon Silver nevű arcátlan cherubot kényére-kedvére, aki az ő babérjaira tör! Ez azt jelenti...

– ...hogy ártatlanul ítéltetek el! – fejezte be Leon elégedetten. Bár kissé borsódzott a háta a hallottaktól.

Choler emelkedett szólásra.

– Tisztelt Tanácsstagok! Az elhangzottak ismeretében talán célszerű lenne megvizsgálni a problémát, mielőtt haditerveket akarunk kifőzni. Most úgy tűnik, hogy Leon Silver és a Hajnal Hadurakét különböző személy... ám mi van akkor, ha ez a levél pusztá misztifikáció?

Szavait néma csönd fogadta. Még Leon is feszülten figyelte a mágus szavait.

– Mi van akkor, ha a nagyhatalmú Hajnal Hadura nem azonos ezzel a nyápic cherubbal, aki annyi borsot tört már az orrunk alá? Sokan megdöbbenéssel fogadjuk ezt a lehetőséget. Nem akarunk hinni a fülünknek, és talán jobban is tesszük, ha nem hiszünk... Ugyanis mi van akkor, ha a Hajnal Hadura esetében két, egymással kapcsolatban álló személlyel állunk szemben, akik kellő hatalommal bírnak külön-külön is ahhoz, hogy méltó ellenfelek legyenek... Talán mindketten a Hajnal Hadura nevet használják alkalomadtán, s ezzel tovább fokozzák a zűrzavart.

– Megfontolandó feltételezés – sziszegte Romin'arak.

– Ostobaság – suttogetta Leon.

Choler körbenézett a töprengő Bírakon, és mély lélegzetet vett. Fekete arcán furcsa öröm villant.

- Az előbb csaknem hajlamosak voltunk azt hinni, hogy Leon Silver, akit csak percekkel korábban ítéltünk bűnösnek, ártatlan. De mi van akkor, ha a feltételezésem igaz, és nem egy Hajnal Hadura van, hanem kettő vagy akár egy csoport... és jelenlegi foglyunk, Leon Silver az egyik viselője ennek a rettegett névnek?

A Magiszter kijelentését döbrent csend fogadta. Még Leon is hallgatott. Visszafojtott lélegzettel várta, miként fognak erre reagálni a többiek. Ha elfogadják Choler érvelését, akkor megpecsételődött a sorsa, és végrehajtják az ítéletet.

Melan megrázta a fejét.

– Csupán 15 egész 73 ezred az állításod valószínűsége, Choler! – Hangja érzéketlenül tört elő a kis hangszóróból. A kis majomfelnyúlt, és igazított valamit az egyik kapcsolón, mire a háttérként szolgáló sípolás elhalkult. – Leon Silver jó ideje foglyunk! És arról se feledkezz meg, hogy milyen régóta tartjuk megfigyelés alatt! Ha bármi köze lenne LAngeles megtámadásához, tudnunk kellene róla.

Otoaak egyetértően bólogatott.

Romin'varak megcsóválta a fejét, és rekedtes hangon így szólt:

– Ne feledd, Choler, a Mestertől mindig is idegen volt a mások tollával való ékeskedés! Még a legnagyobb küzdelmek idején is, amikor ti hárman szembefordultatok vele... akkor sem folyamodott külső segítséghez, önerőből próbált mindent megoldani.

Leon összevont szemöldökkel próbált valami értelmet kicsiholni a hreeir szavaiból. Vajon mire gondolhat? Azonban úgy tűnt, a Bírák pontosan értik a célzást, mert mindannyian bólogattak.

– Ez lett a veszte! – bólíntott Sang, és ezzel eldöntötte az érthetetlen vitát.

Dithe, a Növények Úrnője felemelte karcsú kezét. A többiek nyomban elhalkultak, mintha még így, a Szövetség berkein belül is tartanának a híres istennőtől, a ghirdek vezetőjétől.

– Visszavonom előbbi vádatom és ítéletemet – kezdte a szép nő ünnepélyesen. – A körülmények ismeretében máshogy kell döntenünk. Bár ne vessük el azt a lehetőséget, hogy Leon Silver a főbűnös, egyelőre alkudjunk meg azzal a lehetőséggel... hogy talán ártatlan. Kétféle megoldást választhatunk... Az egyik, hogy most nyomban megöljük Leon Silvert azon elv alapján, hogy inkább ezer ártatlan pusztuljon, mintsem a valódi bűnös megmeneküljön... vagy pedig alkalmat adunk ennek a gyanús cherubnak, hogy minden vád alól tisztázza magát. Nincs más hátra, alkut kell kötnünk Leon Silverrel. Ha élni akar, saját akaratából szembe kell szállnia a Hajnal Hadurával és legyőzni azt a szörnyeteget!

Otoaak a fogoly felé fordította a tekintetét. Szeméből sütött a gyűlölet, de a hangja ünnepélyesen csengett.

– Megértetted az ítéletet, Silver? Ezzel mindannyian egyet fogunk érteni. Vállalod? A Hajnal Hadurának életét az életedért!

Leon kihúzta magát, amennyire elcsigázott végtagjai lehetővé tették. Tudta, hogy nincs más választása. Ha tisztázni akarja magát a vádak alól, akkor engedelmeskednie kell a Tanács akaratának.

– Igen.

– Azonban... ahhoz, hogy teljesíteni tudd a kötelességedet, engedned kell, hogy a Tanács egyik tagja a tudatodba költözzön!

Leon megrándult.

– Kiszolgáltatottan fekszek itt, a mentális erőmet ti korlátozzátok. Mi szükségetek van a beleegyezésemre? Kedvetekre uralhatnátok az agyamat.

Dithe, a szép ghird úrnő kedvesen elmosolyodott.

– Az alkalmi uralás nem elég, barátom. Való igaz, a tudatodat bármelyikünk egyetlen rohammal lehengerelhetné... csak hogy most egészen másra van szükség. Egy ilyen durva beavatkozást a Hajnal Hadura azonnal kiszúrna, és semmit sem nyernénk. Számunkra az szükségeltetik, hogy te magad... saját akaratodból engedélyezd, hogy a Tanács kijelölt tagja elhelyezze a tudata egy részét az agyadban.

Leon megremezt, és ösztönösen Sang felé pillantott. A mergháni közönyösen üldögélt, és látszólag nem vett tudomást a fogoly mozdulatáról.

– És mi történik – kezdte Leon –, ha ezt az önkéntes behatolási engedélyt megtagadom.

Dithe megvonta vékony vállát.

– Akkor megölünk.

Leon sóhajtott, és lehajtotta a fejét.

– Vállalom, hogy megölöm a Hajnal Hadurát. Vállalom, hogy a Tanács bármelyik tagjának tudatát az agyamba fogadjam.

– Helyes – mosolyodott el Dithe, és körbepillantott a jelenlévőkön. – Most már csak azt kell eldöntenünk, ki legyen a kiválasztott. Én... személy szerint átengedem a lehetőséget tőlem rátermettebbeknek.

Otoaak a fejét rázta.

– Minden figyelmemet az alattvalóimon kell tartanom. Ilyen válságos helyzetben velük kell maradnom.

Choler hidegen utasította el a tisztességet.

– A Sötét Láng egyszer már lakozott ebben az árulóban, ám ő vadul szembeszállt velem, és hosszú évekre visszavetett a fejlődésemben. Attól tartok, ha a tudatom beleköltözne, akaratlanul is ellene fordulnék. Nem kívánom az esélyeinket rontani.

Romin'arak vaksin hunyorgott hályogos szemével.

– Nekem az éteri létsíkon kell maradnom, hogy idővel újjászülethessek.

Melan elgondolkozva meredt maga elé.

– Köztudott, hogy Leon Silver pusztulásakor a beléplántált tudat vele együtt megsemmisül. S egy ilyen kínos lehetőség bekövetkezése... nagyjából kettő a háromhoz. Ez számomra túl nagy kockázat. Köszönöm, nem vállalhatom.

Sang csodálkozva nézett körül szabadkozó társain, aztán egy kelletlen vigyor kíséretében vonakodva vállat vont.

– Ezek szerint... csak én jöhetek számításba. Hát jó, kezdjük meg a behatolást!

Leon Silver úgy érezte, menten elájul.

9.

Füves réten tért magához. Fölötte báránypelhők úsztak át a kék égen, és a közelben valami idegesítő hangú énekesmadár csacsogott.

Leon Silver halványan elmosolyodott. Jólesett újra szabadnak lenni. A sisak, mely korlátozta a mentális erejét, lekerült a fejéről. Nagy nehezen felült, és hátát egy közeli kisebb kőnek támasztotta. Szédült, és

hirtelen azt sem tudta, mi történt vele. Egy pillanatra felvillant előtte az ítélet, és arra gondolt, hogy álmodta.

Ám ekkor egy hang szólalt meg az agyában, s ez szemernyi kétséget sem hagyott benne, hogy amit kellemetlen álmoknak hitt, az utolsó percig igaz.

Ha engem keresel, itt vagyok az agyadban. Sang gyűlöletes hangja volt, s Leon a fejéhez kapott, mely enyhén zsiborgott.

– A francba!

És az agyában megszólalt Sang gúnyolódó hangja. *Jól vagy kedves Leon?*

– Ó, ez nem lehet igaz!

Lehunyt szemhéja mögött Sang jellegzetes arca jelent meg, és az agyában beszélni kezdett.

A Hajnal Hadura legjobb tudomásunk szerint pillanatnyilag Észak-Knad romjai között bujkál, és feltételezéseink szerint egy gigászi varázslatot készít elő, amellyel örökre elpusztíthatja vetélytársait és vele együtt Cherubiont is. Tartunk tőle, hogy az elméje megbomlott, így nincs teljesen tudatában a tettének.

– A francba! – ismételte meg Leon akaratlanul.

Most Mhrynol dűnéi között jártok, és észak felé hamarosan megpillantjátok a Lerombolt Szentélyeket. Szolgáinkat szándékosan nem értesítettük, nehogy a Hajnal Hadura idő előtt szívatot kapjon. Ezért jobb lesz, ha mindenkit elkerültök, ha nem akartok felesleges problémákat magatoknak. Keresd meg a Szentély főpapját, és kérdezd tőle a Nisbethleni Kereszt hollétét! Neki pontosan tudnia kell! S bárhol legyen is a kereszt, neked oda kell menned! Felhívod magadra a Hajnal Hadurának figyelmét, s ha rád támad, nyugodtan engedd át az agyad fölötti uralmat nekem!

Leon gondolatban sóhajtott.

– És mi van akkor, ha most egyszerűen bekapcsolom a mentális erőmet, és téged kiűzlek az agyamból? Sosem kaptok el még egyszer.

Sang vidáman válaszolt.

– Ha van kedved fölöslegesen szórakozni, csak próbáld meg egész nyugodtan! Önszántadból engedtéel az agyadba, s elűzni csak nagyon nagy erőfeszítések árán tudsz! Szinte semmi esélyed! Ráadásul... nos, tudom, hogy ez kínosan fog érinteni, de kissé átvertünk téged, Leon Silver.

Leonban szörnyű gyanú támadt.

– Micsoda?

Most már nyugodtan elárulhatom, hiszen képtelen vagy kiűzni az agyadból. Az uralmam alatt állsz, s csak akkor engedlek el, ha nekem jólesik.

– Miféle átverésről beszélsz?

Sang kiállhatatlanul kacagott az agyában.

Az egész tárgyalást én rendeztem meg, te ostoba! Nem találtad képtelenségnek, milyen egyetértők tudnak lenni Cherubion marakodó hatalmasságai? Hát átverés volt az egész! Az összes hatalmasság közül én voltam az egyetlen igazi! A többiek... Cholert, Melant, Dithét, Romin'yarakot és Otoakot a hű alakváltóim testesítették meg! Méghozzá nagy sikerrel! Végül is elértem, amit akartam. Szövetséget kötöttünk. Most itt lakozok benned, és nem tudsz megszabadulni tőlem. Ha van kedved, próbálkozhatsz, de ha javasolhatom, ne pazarold fölöslegesen az energiádat! Az egész tárgyalás csak színjáték volt, mely arra szolgált, hogy megkaparinthassam az agyad fölött az uralmat. És mindamellett... ááááh!

Leon behunyta a szemét, mert úgy érezte, hogy a következő pillanatban a fejére szakad az ég.

– Mi... mi ez? – nyögte.

Megtámadott! – sikoltotta Leon agyában Sang. *A Hajnal Hadura! Tudtam! Tudtam!*

Leon a fejét szorongatta, és a tudatában egy kép formálódott. Egy pillanatra egy piciny, töpörödött, reszkető kezű, púpos öregasszony jelent meg pisztollyal a kezében, szórakozott mosollyal az ajkán. Egy egészen közönséges öregasszony volt, egy egészen közönséges Berettával. Aztán a kép megremegett, és a helyén Sang jól ismert alakja tűnt fel. Lassan

lebegett a talaj fölött, s a körvonalai gomolyogtak, mintha a félisten szürke füstté változott volna.

– Mi az isten? – Leon nem tudta, hogy ordít, vagy csak gondolja ezeket a szavakat. – Mi az isten történik itt?

Leon, segíts, segíts nekem! Kérlek, segíts!

– Mi a rossz nyavalya történik?

Megölnek! – sikoltotta Sang, és a félisten füstszerű teste lassan gomolyogni kezdett. *A Hajnal Hadura... elkapott! Végem... mindörökre!*

S Leon ismételten úgy érezte, mintha fejbe vágták volna. Tágra nyílt szemekkel bámult maga elé, és fogalma sem volt arról, hogy saját agyába néz, ő úgy érezte, mintha a látott képsorok előtte peregnének le.

Látta maga előtt Sang füstszerű alakját, amint kavarog, gomolyog, s hirtelen oszlani kezd. Az agyában elviselhetetlen sikoly keletkezett, lehetetlenné tett minden gondolatot, s már csak a haláltusáját vívó, vadul rángatózó félistent látta. A rángatózó füstalak hirtelen összezsugorodott, majd nyomban ki is tárgult. Maroknyi darabok szakadoztak le belőle, és Leon a fejében visszhangzó sikollyal együtt ordított. Ordított, ordított, ordított. Látta szétfoszlani a füstszerű gomolygást apró cafatokra. S a sikoly ott visszhangzott az agyában. Leküzdhetetlenül. Leon ordított. Ordított. Aztán hirtelen eltűnt az agyából a sikoly, lelki szemei előtt végképp szétfoszlott a légnemüvé vált Sang Al'rahim képe.

Ájulás környékezte.

S ugyanakkor mintha egy valós hangot vélt volna hallani a valós világból.

– Itt vagyok, Leon Silver. Engem keresel?

Leon felpillantott rosszulléte közben, s egy régi cimboráját pillantotta meg.

Kind Gren Grun Grath állt előtte, az erfro-bolg bölcs!

Leont teljesen kimerítette az agyában lakozó Sang rettenetes halála, még mindig hallani vélte az iszonyatos halálsikolyt, mely egész lelkét megrázta.

– Grun Grath – suttogta. – Éreztem. Te vagy a Hajnal Hadura...

Az erfro-bolg bölcs merőn nézett rá, aztán szarkasztikusan elmosolyodott.

– Sajnálom. A feltételezésed igaz, de nem kegyelmezhetek.

– Pár perccel ezelőtt... megölted Sangot...

– Kérdemelte a halálát. Már rég végezni kellett volna vele.

Leon hevesen kapkodott levegő után.

– Mindent láttam.

– Igen. Sajnálom, Silver... szimpatikus fickó vagy, de nem kegyelmezhetek. Semmiképpen.

– Miért? – akarta tudni Leon. – Miért gyilkolod le sorra Cherubion és Amrik hatalmasságait? Végleg.

Grun Grath komor képet vágott.

– Nem érdemlik meg az életet. Én a pusztulás hírnöke vagyok, a Végítélet Angyala, aki megtisztítom a világot mindazon szennyes lelkektől, akik nem a mi urunk, Jézus Krisztus tanai szerint élnek!

– Micsoda? – képedt el Leon. – Te őrült vagy!

– Meglehet – felelte Grun Grath, és baljóslatúan elvigyorodott. – Ne hidd, hogy nem ismerlek, Silver! Most már mindent tudok rólad. Katolikusként kereszteltek meg Ohio államban, ám te az évek során megtagadtad a mindenható istent. És most... az én személyemben utol fog érni ezért az eretnokségért a büntetésed!

Az erfro-bolg bölcs növekedni kezdett, és pár pillanat alatt elképesztő átalakuláson ment át. A kis kunigaami egy hatalmas termetű, veszedelmes Féregúrrá változott.

Azzá az alakká, akit Leon Silver álmában látott LAngeles börtönében. Egy gyilkos tekintetű fenevad meredt rá, felsőtestén és ágyékán sűrű pánccal, torz fején csavaros kosszarvakkal, kegyetlen féregfogsorral, a pofájából kiálló agyarakkal, fanatikusan izzó szempárral.

Leon Silver megborzongott, de képtelen volt a menekülésre. A veszedelmes alak közelebb lépett, hegyes farkával egyensúlyozva magát, vörösen izzó szemét az áldozatára meresztve, s derékövén a hajánál fogva felkötözött fej himbálózni kezdett. Leon Sang Al'rahim eltorzult arcvonásait fedezte fel e trófeában.

Ösztönösen felsikoltott rémületében.

– És most – suttogetta a közeledő rémség – véged!

Leon csak most látta, hogy ellenfele jobb keze helyén egy kisebb szigonyágyú található, a baljában pedig valamiféle fémlabdát egyensúlyoz, melyből színes sugarak szállnak mindenfelé.

– Ne hidd, hogy legyőzhetsz! – kiáltotta Leon, és aktiválta mentális pajzsát, ugyanakkor kirántotta a kardját.

– Igen... – suttogetta a szörnyeteg. – Téged... most még nem tudlak végleg elpusztítani... de pár napon belül örökre véged!

Leon vad ordítással rárontott az élő iszonyatra. S csak amikor a kardját csapásra emelte, akkor tudatosodott benne, hogy hiába próbálta aktiválni a mentális pajzsát, az nem kapcsolódott be. Nem kellett magyarázatot keresnie, A hangosan zümmögő fémgolyó Grun Grath kezében ékesen adta a világ tudtára, hogy a mentális erő blokkolása neki köszönhető.

Ám mire ez elért Leon tudatáig, már késő volt!

A hatalmas szörnyeteg egy farkcsapással kiverte ellenfele kezéből a kardot, s roppant jobb lábával gyomron rúgta. Leon összegörnyedt. Felordított. A szigonyos jobb kéz lecsapott a koponyájára. A Hajnal Lovagja megszédült, és menthetetlenül forogni kezdett vele a világ.

– Neeem!

– De igen! – suttogetta a Hajnal Hadura. – Mostantól a foglyom leszel... egészen a halálod pillanatáig!

– Neeem! – ordította Leon Silver, és egy pillanatig azt sem tudta, hol van.

Műanyaggal bevont padlón hevert egy fehér falú helyiségben. De hol?

Vad kiáltására fehér köpenyes ápolónők rohantak be. és nagy nehézségek közepette visszasegítették az ágyára.

– Hol vagyok? – nyöszörögte a beteg semmit sem értve.

– Kórházban – felelte egy feltűnően elhízott, középkorú nő. – A Le Sentier-i Városi Kórházban!

Leon felsikoltott.

– Ez nem lehet!

– Kérem, ne izgassa fel magát, Silver úr! – kiáltotta egy másik ápolónő, és betakarta az ideges beteget. – Maradjon nyugton, kérem, azonnal hívjuk a doktor urat!

Mire a nő kimondta, sietős léptekkel érkezett egy magas, karvalyorrú, szakállas alak.

– Nocsak? – kiáltotta már az ajtóból. – A mi kis Csipkejózsikánk magához tért hathónapos álmából?

– Hol vagyok? – nyögte Leon. – A Hajnal Hadura...

– Semmi oka az aggodalomra, kedves uram! Felejtse el az álmait! Ez itt a valóság, ez itt Le Sentier... Svájc!

Leon lehuny szemmel feküdt az ágyán egyszemélyes kórtermében, ahová nem sokkal magához térése után szállították. Brigitte kukkantott be hozzá, a medve termetű ápolónő.

Látogatója érkezett, Silver úr! – dörmögte a molett nővér biztató mosollyal. – Mrs. Gratha, a kedvenc nagynénikéje az Államokból.

– Gratha nénikém – ismételte Leon puszta megszokásból, hiszen magához térte óta állandóan mindent ismételt. – Az Államokból.

Egy alacsony termetű, púpos öregasszony lépett a szobába, és kedvesen a betegre mosolygott.

– Leon! Édes öcsikém! Csakhogy végre...

Brigitte búcsút intve távozott. Az idős, ősz hajú hölgy közelebb botorkált. Botjára csak néha támaszkodott.

Silver kényelmetlenül feszengett. Valahogy – furcsán ismerősnek tűnt ez a néni. Ugyanakkor mégis idegennek.

Neki sohasem volt nénikéje. Apja és anyja is egyke volt.

– Kicsoda maga?

– Hát nem ismersz meg, kedvesem?

– Nekem... nincs Gratha nevű nénikém sem az Államokban, sem máshol. Kicsoda maga?

Az öregasszony arcán pajkos mosoly jelent meg.

– Furcsa, hogy ebben az alakomban nem ismersz meg, Leon! Pedig Cherubionban... és főleg Amrikban megszokhattad, hogy senki sem az, aminek látszik!

– Ki... kicsoda maga?

Az idős hölgy lopva körülpillantott, majd amikor látta, hogy egyedül vannak a kórteremben, a retiküljébe nyúlt, és egy koromfekete pisztolyt húzott elő. Egy Berettát. A betegre fogta.

– Hát nem ismersz meg, kedveském? – kérdezte gúnyosan.

Leon behunyta a szemét, és Cherubionra gondolt. Ki tudja miért, az utolsó küzdelme jutott az eszébe.

– Grun Grath – nyögte.

Az öregasszony elmosolyodott.

– Jobb szeretem, ha a Hajnal Hadurának neveznek!

– Maga?

– Igen, te átkozott hitetlen, én leszek a végzeted! Gyónd meg a bűneidet és imádkozz a mi urunkhoz, Jézus Krisztushoz, mert hamarosan megtérsz hozzá... már amennyiben nem a pokolban kötsz ki!

– Asszonyom! Kérem... itt valami tévedés...

Az öregasszony lebiggyesztette az ajkát.

– Most persze könyörögsz, te hitvány! Hát... miféle keresztény vagy te? Katolikusnak neveltek, ám te mégis elutasítottad a vallást és mindenféle lehetetlen világokban hiszel. Cherubion a sátán műve, s te szintén az ő teremtménye vagy! Pusztulnod kell! Én leszek a végzeted!

– Várjon!

– Ugyan mire várnék? Istennél a kegyelem, én csak egy gyarló híve vagyok. S az ő nevében elpusztítom azt, ki ellene szegül! Imádkozz, hitetlen, gyónd meg bűneidet, mert hamarosan teremőd elé kerülsz!

Leon szeme vad szikrákat hányt.

– Meglehet, hogy igazad van, vén boszorkány! Most te győztél! Ám ha visszajövök... az isten irgalmazzon gonosz lelkednek!

– Nem jössz vissza – jelentette ki a vénség szigorúan, és Leon szíve felé emelte otromba fegyverét.

Ujja ráfeszült a ravaszra.

12.

Leon akaratlanul is behunyta a szemét, ám a várt durranás helyett csak egy tompa puffanást hallott, és a fájdalom, amit már megelőlegezett kiszolgáltatott tagjainak, sohasem következett be.

– Mi a nyavalya?

Szeplős képű, szívfájdítóan vézna és satnya, tűzvörös hajú apáca jelent meg az összecsukló öregasszony mögött rideg, fekete öltözékben.

– Nyavalya? – visszhangozta sértetten. – Te aztán kedvesen viszonozod a szívességemet, Leon. Az életedet mentettem meg... és nem először!

Leon csak pislogott; nem akart hinni a szemének.

– Chlovia?

Eltaláltad, kedves tiszteletbeli férjem! Én vagyok. De... ezt a nevet... ha megkérhetlek, ne ejtsd ki többé hangosan ebben a világban! S ezt nem pusztá szeszélyből kérem... hanem mindkettőnk érdekében!

Leon nem akart hinni a fülének.

– Micsoda?

– Az a világ, amiről álmodtál, nem létezik! Legalábbis nem az átlagos halandók részére! Nagyon kérlek, felejtsd el! Verd ki a fejedből a Cherubion nevet, Leon!

A férfi felült a kórházi ágyban.

– Ez lehetetlen! Te Chlovia vagy! És visszanyerted a fiatalságodat!

Az apáca behunyta a szemét.

– El kell vigyelek innen! Tudsz járni?

– Chlovia!

A vörös hajú nő elmosolyodott.

– Az itteni nevem Klovinus nővér, s ha most rögtön nem jössz velem, úgy szájba gyűrlek, hogy egy életre megemlegeted!

Hamarosan egy ütött-kopott Opel Astrában siklottak a francia határ felé. Klovinus nővér vezetett, s Leon úgy bámulta az elmaradó kilométerköveket, mintha még mindig nem ébredt volna fel több hónapos álmából.

– Hová megyünk?

– El innen! – felelte Chlovia. – Hogy soha senki ne találhasson ránk.

– Elárulod valaha is... hogy mi történt?

A vékony nő komoly arcot vágott.

– Előbb vagy utóbb úgyis megtudnád, *kedves férjem* –jegyezte meg mosolyogva. – Te világ életedben álmodozó voltál. Valószínűleg annak is születted. Azonban a gyerekkori álmaidat sohasem valósíthattad meg. Csak szenvedted. Nem tudtál mit kezdeni az életeddel, és folyamatosan kalandokról álmodoztál. Fokozatosan eltávolodtál a valós világtól, és minden gondolatod egy olyan világ felé szállt, melyben te is lehetsz valaki. S a lehetséges világok közül Cherubion nyúlt feléd.

– Lehetséges világok? – csodálkozott Leon. – Miféle meghatározás ez?

– A lehető legpontosabb – vágta rá Chlovia. – S Cherubion ezek közül a legelfogadhatóbb.

Leon hallgatott.

– Nem tudni, ki indította el a folyamatot – magyarázta Chlovia. – Nem tudni, ki volt az első szubjektív világ megalkotója, és azt sem

tudni, Cherubion hányadik e sorban. Én csak azt tudom, hogy amikor álmodozni kezdtem, egy kész világot találtam. Cherubiont. Persze, nem ebben a stádiumban, amelyben te megismerted...

Leon kérdően nézett a nyugodtan magyarázó apácára.

– Azt akarod mondani, hogy Cherubion egy képzeletbeli világ csupán?

A lány elmosolyodott.

– Cherubion *létezik*. Ugyan ki tagadhatná? Te magad is jártál ott...

Leon azonban nem hagyta ennyiben.

– Egy képzeletbeli világ!

– Egy igenis valóságos világ... amelyet azonban az emberi fantázia hozott létre.

– Micsoda?

– Senki sem tudja, hogyan kezdődött, senki sem tudja, ki volt ennek a világnak a megalkotója, egyszer csak lett, és azok, akik elég szenzitíveknek bizonyultak, csatlakoztak hozzá és a birtokukba vették. Cherubion a kollektív képzelet birodalma. Egymástól távol élő, különböző emberek alakítják a történetét szüntelenül. Mindenki a saját képére akarja formálni, tetszése szerint kívánja átalakítani, ám az ellentétes érdekek itt is küzdelmet szülnek. S bár az erőteljesebb álmodók istennek hiszik magukat, még ők sem képesek megfosztani a többieket a közös világtól.

Leon nem akarta elhinni, amit hallott.

– Azt akarod bemesélni, hogy a világ legkülönbözőbb pontjain emberek üldögélnek a karosszékekben vagy fekszenek az ágyukban és egy közös világról fantáziálnak? Hogyan gondolhatnak egymástól függetlenül ugyanarra?

Chlovia vállat vont.

– Cherubion most már rengeteg ember tudatában létezik, ők benne élnek és formálják a sorsát. Valamennyien ismerik a világ részeit, s tudnak a többiekről, akik velük vagy ellenük a világ átalakításán munkálkodnak. Azonban az álmodók nem ismerik egymás valódi kilétét, csupán az ottani megtestesülését. Senki sem tudja, kicsoda valójában

és hol él például Choler. Fogalmunk sincs, ki lehet Sang. Sem azt, hogy mivel foglalkozik valójában Melan. Csak azt tudjuk, hogy Cherubionban milyenek és mit csinálnak. Következtetni persze lehet. Hiszen mindenki foglya a saját képzelete határainak. Choler a fekete mágiában hisz, tehát bevezette Cherubionban a Sötét Lángot és a misztikus tanokat. Melan nyilván valami komputer-programozó lehet, aki a technikának él és a képzeletében is ezt a vonalat kívánja tovább vinni. Sang pedig... ugyanolyan eszelős lehet az életben, mint a képzeletvalóságban.

– Már csak *lehetett* – helyesbítette Leon, aztán maga is elbizonytalanodott. – Sang a tudatomba költözött Cherubionban... aztán elpusztult.

Chlovia elkomorodott.

– Nem is lett volna semmi baj ezzel a világgal. Megmaradt volna az álmodozók otthonának, ahol mindenki megvalósítja legszebb elképzeléseit. S hogyan csatlakozhattak hozzá az emberek? Ki tudja? Csak elképzeléseim vannak. Aki túlságosan menekülni igyekezett a valós világ rondaságaitól és menedékre vágyott, akaratlanul is érzékelt ez a megfoghatatlan dimenziót, ami mások képzeletéből táplálkozott. S azokat, akik vágytak rá, egyszerűen magához szippantotta. Nem tudni, hogyan terjed ez a világ, nem tudni, milyen az ereje, én csak azt tudom, hogy hatalmas kiterjedése ellenére ott a legerősebb, ahol egymáshoz közel élő emberek formálják. S ahol a legerősebb, méreteken nagyobb lehet a kisugárzása is, mert mind többen kapcsolódnak hozzá. Itt, Le Sentierben... gyanúim szerint legalább hatan vagyunk, akik álmainkban Cherubion világában kószálunk. Ki több, ki kevesebb időt tölt ott. Én az utóbbi időben szinte már alig-alig értem rá... Így hát a képzeletemben a Kardba költöztem és passzívan éltem át a történeteket.

Leon a fejét rázta.

– Még most sem bírom felfogni!

– Pedig nincs ebben semmi különleges. Te kalandokra vágytál, idegen világokról álmodoztál, s végül megérintett Cherubion szele. Vagy mondhatjuk úgy is, hogy valaki érted nyúlt. Hogy valóban Sang tette-e,

azt nem lehet tudni. Tény az, hogy te kimásztál a Joux-tó jegére egy színes csillagot üldözve, a vízbe zuhantál, és hosszú időre kómába estél. Elmenekültél a valós világtól, ám a tudatod annál nagyobb aktivitással lépett be a kollektív szellemi dimenzióba. S mivel egész lényeddel arra a létre koncentráltál, pillanatokon belül Cherubion meghatározó egyénisége lettél. Igaz, hogy alaposan megbontottad a világ egyensúlyát, és ez több álmodót is bosszantott, de nem sokat tehettek ellened. Igaz, hogy Choler és Sang közös erővel sikeresen kitaszítottak a világból... de te nem sokkal később visszakerültél Cherubionba... amely persze időközben a kollektív képzeletben évezredekkel változott. Mindenki álmodta tovább a saját kis részvilágát, és nem is lett volna baj, ha meg nem jelenik valaki, aki rájött mindenre, és egy igen fondorlatos módot eszelt ki az ellenségei elpusztítására. Mint sejtethed, ha Cherubionban meghalt valaki, nem érte túlzott veszteség. Eltöltött egy kis időt az úgynevezett „éteri létsíkon”, vagyis a valós világban, aztán valamilyen formában megtalálta a módját a visszatérésnek. Csakhogy akiket a Hajnal Hadura pusztított el, azok soha többé nem tértek vissza... Kevanaarral kezdődött. Cherubionban egyszerűen csak szertefoszlott. Most már tudom, hogy miért... a valós világban megölték. Ugyanúgy, mint a többiek. Az az idős hölgy, aki pár órával ezelőtt belépett hozzád a kórterembe... nos, ő a Hajnal Hadura. Egy vallási fanatikus, aki Krisztus nevében gyilkol. Valahogy felfedezte Cherubiont, rákapcsolódott, és megdöbbsent. Sehogy sem illett az általa elfogadható világképbe. Számára minden tiszta. Templomba kell járni, istenben hinni, őrizni a hit tisztaságát. Egy olyan bűnös világ, melyben több istent is imádnak, nem fért el az elképzelései között. Még saját vallásával is szembefordult, s megfeledezett arról, amit a kereszténység hirdet... „szeresd felebarátodat” helyett gyilkolni kezdett. A fanatizmusa révén rendkívüli mentális energiával rendelkezett. És ugyanakkor eltökéltséggel, ravaszsággal. Rájött, hogy hiába öli meg Cherubion hatalmasságait, azok rendre visszatérnek. Ő pedig végleg el akarta pusztítani őket, mint ahogy a képzelet-valóság elpusztítására is törekedett. Rájött, hogy nem az álmoképet kell szétzúzni, hanem az álmodót megölni. Valamilyen

módon a közelébe férközött Kevanaarnak, s kiszedett belőle egy olyan információt... amit tudatosan talán még az álombeli Kevanaar sem tudott. Hogy hol lakik a valós világban. S aztán elutazott Ausztráliába, Kínába, Oroszországba, vagy mit tudom én hova... és lelőtte azt az embert, aki Kevanaart kitalálta. S következtek a többiek.

– Grun Grath – motyogta Leon. – Hát ezért akarta tudni, hogy hol születtem valójában és hol élek!

– Igen. Terád valószínűleg már régóta vadászott, és ismerve a szülővárosodat nyilván valahol Ohio környékén keresett.

– Én azonban... a vallatáson elárultam neki, hol élek valójában.

– S az idős hölgy elindult Le Sentierbe. Időre volt szüksége, hogy végezhesen veled, főleg azért, mert Sang Al’rahimot Szaúd-Arábiában ölte meg. Ezért hát Cherubionban is megmérkőzött veled, s az öntudatlan foglyává tett... amíg meg nem semmisít! S most eljött. Én azonban már vártam. Nem tudtam, ki fog érkezni, nem tudtam, hogy néz ki, de abban biztos voltam, hogy előbb-utóbb betoppan.

Leon komoran meredt maga elé.

– Meg kellett volna ölni. Nem csak úgy otthagyni...

Chlovia komoran meredt az útra.

– Én nem tudok ölni... nem vagyok rá képes.

– De ő rászolgált...

– Belenyomtam egy erős nyugtató injekciót – folytatta Chlovia. – Úgy hiszem, napokig aludni fog. De az sem kizárt, hogy ezóta már megállt a szíve.

– Ha így lenne, Cherubion megszabadulna a rémálomtól.

Chlovia sóhajtott.

– A rémálomnak már mindenképpen vége, Leon. A pisztolyt ott hagytam az ágyon... Meg fogják találni, és remélhetőleg azonosítják majd azzal a gyilkos fegyverrel, amely annyi életet kioltott... De ha nem, Cherubion összes *polgára* tudni fogja, hogy ki a Hajnal Hadura, és mi történt. Tudni fognak róla. És elővigyázatosak lesznek... a való életben.

Leon kábán bámulta az út mentén zöldellő legelőket, és a távoli, meredek hegyoldalakat.

– Akkor mi most hová megyünk?

Chlovia rámosolygott.

– Ha itt maradnánk, túl sok kényelmetlen kérdésre kellene válaszolnunk... Ezért megyünk Franciaországba. Van egy kis ház Lille közelében, amit egy rokonom rám hagyott. Ott békében és nyugalomban élhetünk. Senki sem talál meg bennünket.

Leon elgondolkozva pillantott a határozott arcú, vörös hajú nőre, és annak komor ruházatára.

– Te valóban apáca vagy?

Chlovia fintorgott.

Úgy nézek ki?! – nevetett. – Ez csak álca. Így feltűnés nélkül a közeledben lehettem a kórházban!

– De akkor ki vagy?

– Mit számít az, hogy ki vagyok. Az számít, hogy hamarosan ki *leszek!*

– Miért? Ki leszel?

Chlovia nevetett.

– Na mit gondolsz?!... Az, ami odaát: Mrs. Silver! A feleséged leszek, itt is. Ebből nem engedek.

Leon elmosolyodott.

– Ezek szerint... együtt maradunk?

– Életünk végéig. Te eddig csak kómás állapotban tudtál behatolni a kollektív képzeletvilágba. Meg foglak tanítani arra, hogyan tedd ezt tudatosan. Hamarosan visszatérünk Cherubionba, és mi ketten együtt elég erősek leszünk hozzá, hogy megváltoztassuk a világot.

Hideg szél fújt a Joux-tó felől, és Leon megborzongott. Egy pillanatra úgy látta, mintha a tó hófehér jegén egy lila csillag lüktetne.

Cherubion újra hívja?